DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VII legislatura | Sèrie P - Número 45
Quart període | Dijous, 28 d'abril de 2005

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 55

Í N D E X

Interpel·lació
al Consell Executiu sobre les polítiques del Departament de Benestar i Família, especialment les destinades a la gent gran (tram. 300-00955/07) (p. 3)

Interpel·lació
al Consell Executiu sobre la política d'habitatge (tram. 300-00951/07) (p. 8)

Interpel·lació
al Consell Executiu sobre política energètica (tram. 300-00956/07) (p. 13)

Interpel·lació
al Consell Executiu sobre seguretat pública (tram. 300-00954/07) (p. 17)

Moció
subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre les fundacions i els hospitals de la xarxa hospitalària d'utilització pública (XHUP) (tram. 302-00117/07) (p. 23)

Moció
subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre el Pla estratègic d'infraestructures de transport (PEIT) (tram. 302-00118/07) (p. 27)

Paraules
de comiat com a diputat del Sr. Jaume Camps i Rovira (p. 31)

Moció
subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre el Pla estratègic d'infraestructures de transport (PEIT) (tram. 302-00118/07) (continuació) (p. 32)

Declaració
institucional sobre l'Any Mundial de la Física (tram. 401-00016/07) (p. 32)

Preguntes
al president de la Generalitat sobre l'actual situació política (tram. 317-00128/07) (p. 33)

al president de la Generalitat sobre quina valoració fa dels mecanismes de coordinació del Govern i de la seva activitat política (tram. 317-00132/07) (p. 34)

al president de la Generalitat sobre la situació política actual a Catalunya (tram. 317-00129/07) (p. 34)

→

al president de la Generalitat sobre les actuacions previstes amb relació a les situacions infractores de les empreses que generen un major nombre de riscos laborals (tram. 317-00131/07) (p. 35)

al president de la Generalitat sobre l'actualitat política dels darrers dies (tram. 317-00130/07) (p. 36)

al Consell Executiu sobre les actuacions previstes en cas de sequera (tram. 310-00395/07) (p. 37)

al Consell Executiu sobre el calendari d'actuacions per a la regeneració de les platges del Maresme (tram. 310-00394/07) (p. 38)

al Consell Executiu sobre les actuacions previstes amb relació a l'emissari submarí de Pineda de Mar (Maresme) (tram. 310-00397/07) (p. 40)

al Consell Executiu sobre la seva posició davant l'anunci d'adjudicació de noves llicències de canals de televisió analògica en obert a l'Estat espanyol (tram. 310-00398/07) (p. 41)

al Consell Executiu sobre l'establiment d'un pla plurianual d'inversions per a solucionar la contaminació salina a la conca del riu Llobregat (tram. 310-00396/07) (p. 42)

al Consell Executiu sobre quina valoració fa del mapa de lectura pública i sobre les mesures preses per a impulsar aquesta activitat en la població jove (tram. 310-00399/07) (p. 43)

al Consell Executiu sobre l'aplicació del Pla territorial de l'Alt Pirineu i l'Aran (tram. 310-00400/07) (p. 44)

NOTA

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ NÚM. 55

La sessió s'obre a les deu del matí i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major, el lletrat major i el lletrat Sr. Vintró i Castells.

Al banc del Govern seuen el conseller primer, el conseller de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, la consellera d'Interior, el conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, la consellera de Benestar i Família, i els consellers de Medi Ambient i Habitatge, i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Interpel·lació al Consell Executiu sobre les polítiques del Departament de Benestar i Família, especialment les destinades a la gent gran (tram. 300-00955/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

2. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política d'habitatge (tram. 300-00951/07). Sr. Manel Ibarz i Casadevall, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

3. Interpel·lació al Consell Executiu sobre política energètica (tram. 300-00956/07). Sra. Teresa Aragonès i Perales, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

4. Interpel·lació al Consell Executiu sobre seguretat pública (tram. 300-00954/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

5. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre les fundacions i els hospitals de la xarxa hospitalària d'utilització pública (XHUP) (tram. 302-00117/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

6. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre el Pla estratègic d'infraestructures de transport (PEIT) (tram. 302-00118/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

7. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre l'ús de la llengua catalana en el món judicial i en l'àmbit penitenciari (tram. 302-00119/07). Sr. Miquel Àngel Estradé i Palau, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

8. Declaració institucional sobre l'Any Mundial de la Física (tram. 401-00016/07). Junta de Portaveus. Substanciació.

9. Preguntes amb resposta oral.

El president

S'obre la sessió.

La llista de les preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins del dossier de la sessió. D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre les polítiques del Departament de Benestar i Família, especialment les destinades a la gent gran (tram. 300-00955/07)

El primer punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Consell Executiu sobre les polítiques del Departament de Benestar i Família, especialment les destinades a la gent gran. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula per a la seva exposició l'il·lustre senyor Josep Lluís Cleries.

El Sr. Cleries i Gonzàlez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats. Honorable consellera, fa una setmana debatíem en aquest Ple la Moció subsegüent a la interpel·lació sobre l'atenció a les persones grans amb dependència, sense la seva presència, la qual vàrem trobar a faltar, consellera. Entre tant, el seu Departament va treure una nota de premsa amb motiu de l'actuació d'ofici del Síndic de Greuges, actuació que a més a més té inclosa la nostra queixa, la del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, atès que la Sindicatura ha detectat el problema de l'existència de places residencials buides, com es pot comprovar a la pàgina web del Síndic.

En la nota que va fer el Departament de Benestar i Família reafirmava que no hi havia places residencials buides, malgrat l'afirmació de la Sindicatura, malgrat l'afirmació del nostre Grup Parlamentari, malgrat l'afirmació també de les patronals del sector.

Vostè, consellera, en aquesta nota de premsa ens ha tractat a tots de mentiders. I avui volem saber qui menteix, i volem saber qui introdueix confusió en aquesta temàtica. I per això tornem a fer aquesta interpel·lació, perquè hi ha hagut aquesta nota de premsa, que en comptes de reconèixer els errors i posar-hi remei, segueix reafirmant-se en el mateix.

En el diari *El Punt,* de 24 d'abril, vostè diu: «A Barcelona i a l'àrea metropolitana és on hi ha més llista d'espera, però no hi ha places col·laboradores.» Consellera, m'agradaria preguntar-li: Cornellà, on cau? És on va anar el Síndic de Greuges, hi ha seixanta quatre places col·laboradores buides. No creu, consellera, que no està actuant amb la transparència que a vostè tant li agrada parlar? Que vostè està generant confusió?

Perquè vostè treia una nota dient: «Benestar i Família lamenta la confusió creada per certes notícies difoses en els darrers dies.» I, certament, Benestar i Família està generant confusió. Vostè juga amb les paraules, però està jugant amb un tema molt seriós com és el respecte a la nostra gent gran en general, i a les persones amb dependència, en particular. I creiem que amb això no es pot jugar.

A la mateixa nota, per seguir generant confusió, vostès diuen que l'any 2004 hi ha una oferta púbica de 19.710 places. M'agradaria preguntar-li: en aquestes places, hi compta les col·laboradores? Sí o no? M'agradaria una resposta, però jo ja li avanço que sí, vostè hi compta les col·laboradores, hi compta les places públiques de centres públics i també hi compta les places concertades, perquè aquesta és l'oferta pública. I en aquesta oferta pública és on vostè té places buides que no ocupa. Vostè està escatimant recursos, està escatimant aquestes places a la gent gran que ho necessita i a les seves famílies. L'obligació del Govern de la Generalitat és utilitzar totes les places que té disponibles, tots els recursos que té disponibles.

Però per seguir veient la confusió que vostès tenen, si mirem a la pàgina 258 dels pressupostos de la Generalitat, a l'apartat de l'ICASS, a l'apartat de gent gran, vostè diu, que és un document seu: «L'increment de places es farà mitjançant l'obra pròpia i l'externalització posterior de la gestió, i a través del sistema d'acolliment residencial amb places privades acreditades com a col·laboradores del Departament de Benestar i Família.» Consellera, són oferta pública, sí o no? Vostès les posen en els pressupostos de la Generalitat; quan li interessen per incrementar la *ratio* teòrica, les utilitza; quan les ha d'utilitzar per solucionar els problemes de la gent, no les utilitza. Per tant, li demanem coherència i li demanem que no generi confusió.

Però, a més a més, també podem veure els convenis que vostè signa amb les entitats col·laboradores, i si mirem l'article 8.1 d'aquests convenis que vostè signa amb les entitats col·laboradores, diu: «L'establiment posa a disposició permanent de l'ICASS tantes places de residència i tantes places de centre de dia.» Si estan a disposició permanent, vol dir que formen part de l'oferta pública que vostè dóna i que, a més a més –ho diuen els pressupostos del Govern tripartit–, ho diuen tots els seus documents. No pot ser que les utilitzi en un sentit en determinats moments, i en el sentit contrari quan no li interessa.

El director general de l'ICASS ens deia en el *Telenotícies* de TV3 –últimament l'hem vist molt en els mitjans públics, hem vist que han fet moltes gestions– que: «El sistema de gestió heretat, com sempre, és molt complicat i per això hi ha problemes.» Li diem: si el sistema heretat serveix per omplir les places en centres públics, per què no serveix per omplir les places col·laboradores en centres privats?, quan el model de sol·licitud és únic, i, a més a més, vostè, a tota pressa, divendres va treure la convocatòria del que és el Programa d'acolliment residencial. Quina casualitat! Gràcies al Síndic, gràcies a Convergència i Unió, a les pressions que s'han fet, vostè s'ha despertat, perquè, a més a més, l'ha tret sense el Programa d'ajudes a persones naturals, com es feia sempre i com vostè va fer l'any passat. I aquest any ho ha separat. Per què? Perquè ho ha hagut de treure de pressa i corrents, per salvar la papereta, tot i que de totes maneres no l'ha salvat gaire. I, a més a més, quina casualitat, si el Director General de l'ICASS diu que això no funciona, per què treuen la normativa idèntica que la de sempre? Hi ha els mateixos impresos, hi ha la mateixa normativa de sempre.

Per tant, consellera, vostès estan posant confusió, però el que és més greu, vostès no estan posant solucions. Perquè jo li preguntaria, ja que vostè, per la seva ideologia, el que vol només és servei públic, públic, públic, sense col·laboració amb el sector privat mercantil o no lucratiu, li preguntaria: en els disset mesos de govern, quantes places d'inversió pública ha tret a concurs el seu Departament? Quantes places ha tret a concurs d'obra el seu Departament? Acabarà ràpid de comptar, consellera, però m'agradaria que m'ho digués després.

I, a més a més, vostè ha fet que el president de la Generalitat, en la seva intervenció del debat de política general, no pugui complir els objectius marcats, perquè vostè li va fer dir al president de la Generalitat 1.500 places noves que es crearien aquest any. I en una resposta parlamentària em diu que són obres adjudicades l'any 2002, que havien de ser acabades el desembre de 2003, o el gener, febrer del 2004 la majoria, i, per tant, creiem que vostè també està fent incomplir el president de la Generalitat; i, a més a més, les altres places són, les altres places que diu són en centres col·laboradors, per tant, també més confusió que vostès estan generant.

I, a més a més, li podem assegurar que a Barcelona hi ha places lliures, a la Residència la Pau, a la Residència Sant Pancraç, a la Residència Eixample, a la Residència Verdi, etcètera. O, per exemple, a Girona, doncs, a Sant Joan de les Abadesses, eh?, on hi ha un alcalde d'Esquerra Republicana que veu que no li posen places a la Fundació Emma, per exemple. O a Lleida, la Fundació Adesma, etcètera. Hi ha places lliures, consellera.

I, fins i tot, l'altre dia en un programa de ràdio, el senyor Romuald Grané, que és usuari de la residència de Mataró, va dir-nos que a la residència pública de Mataró, de l'avinguda Gatassa, també hi ha places lliures. Per tant, li demanem consellera, que reconsideri, que faci una política que solucioni els problemes de la gent gran, que deixi de fer notes de premsa contradictòries que porten confusió...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Cleries i Gonzàlez

...i que es posin a buscar solucions veritables, perquè la gent no vol paraules buides, no vol grans notes de premsa, el que vol és solucions...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Cleries i Gonzàlez

Acabo, senyor president. El que vol són solucions als problemes de les persones grans amb dependència i al problema que també significa per a les seves famílies.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, per a la resposta, la consellera de Benestar i Família, honorable senyora Anna Simó.

La consellera de Benestar Social i Família (Sra. Anna Simó i Castelló)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, a aquesta consellera li satisfà moltíssim que la trobés a faltar aquí, en aquest Parlament, la setmana passada, però aquesta consellera era en el Consell Assessor d'Immigració, a la mateixa hora en què es debatia aquesta Moció.

Si li sembla abordaré algunes de les afirmacions que ha fet, com ara que aquesta consellera i el Govern generen confusió. Jo li diria, senyor Cleries, que, per a confusió, la seva. Primer de tot, i seguint l'ordre cronològic de la seva intervenció.

Síndic de Greuges. L'actuació d'ofici de la qual va sortir nota de premsa el dia 20 no inclou la queixa de Con-

vergència i Unió. Dos. El text de la iniciativa del síndic, el text que va entrar al Departament de Benestar i Família el 19 d'abril, a les sis de la tarda, corresponia a una visita feta el dia 13, i tot just quan havíem fet recepció d'aquest document, sí, realment vam veure una nota de premsa anunciant que s'havia entrat un text fent tot un seguit de preguntes –fent tot un seguit de preguntes–, que si vol jo després les hi llegeixo. El síndic em pregunta, demana contrastar informació. Això és el que em demana el síndic en aquesta carta entrada. I em consta que el síndic també lamenta la confusió que s'ha pogut produir de conceptes i de qüestions que es van dir, perquè així ho ha comunicat al Departament.

Per altra banda, em refermo en tot el que vaig dir a la interpel·lació, absolutament en tot, i, si cal, avui, li ho tornaré a repetir: l'objectiu és generar ordre, donar informació, no desinformació. I per això avui hi tornaré a insistir. L'oferta pública, l'oferta de places amb finançament públic, les xifres a les quals vostè es refereix inclouen els concerts inclosos, els sociosanitaris; és cert que no inclouen les places públiques municipals, no les incloem en aquesta xifra, i sí que entren les places col·laboradores ocupades, ocupades per usuaris, perquè són places amb finançament públic, no les places que no estan ocupades per usuaris, pel sistema que ja vaig intentar explicar-li a la interpel·lació, i que avui intentaré tornar a explicar-li, perquè em penso que no em sé explicar prou bé. *(Remor de veus.)*

L'obligació del Govern, diu vostè, és ocupar totes les places buides. Primer, tornant a insistir, senyor Cleries, que no són places públiques buides les places col·laboradores acreditades –acreditades–, ni tan sols les conveniades. És a dir, que hi hagi acreditades no vol dir que estiguin conveniades, i que hi hagi places conveniades, no vol dir que s'hagin d'omplir, perquè no estem parlant d'un sistema de concerts, senyor Cleries, estem parlant d'un sistema d'ajuts a les persones per convocatòria anual que trien allà on volen anar.

Increment de places en els pressupostos de la Generalitat que vostè ha dit: «És que vostè segons com, senyora Simó, per una banda sí que compta, per l'altra no compta.» Òbviament en els pressupostos de la Generalitat hi hem de consignar una partida per als ajuts de suport a l'acolliment residencial, perquè si no hi ha partida no hi ha ajuts, perquè, com han anat dient totes i cadascuna de les ordres, a partir del primer decret que va crear el Programa de suport a l'acolliment residencial hi ha d'haver pressupostos disponible per poder donar aquests ajuts. De manera que, fins i tot, en totes i cadascuna de les ordres que s'han publicat des dels anys noranta, respecte als ajuts a suport residencial, es diu que, un cop s'acabi la partida pressupostària s'han acabat els ajuts de suport a l'acolliment residencial. Per tant, expliquem les coses tal com són.

Els convenis que se signen després de l'acreditació. No sempre convenis per a totes les places acreditades. A disposició permanent del Govern d'un nombre determinat de places, etcètera.

Per què no llegeix tot el conveni, senyor Cleries? En què es diu que aquestes places es poden posar, altra vegada, les pot utilitzar –com li vaig dir l'altra vegada– l'empresa o entitat un cop passada una setmana de l'oferiment? Quin tipus de places públiques són aquestes, senyor Cleries, que una setmana després poden retornar a l'ús d'aquesta empresa o residència.

També li vaig parlar de la feblesa del sistema d'acolliment residencial. Avui intentaré explicar-me millor i tornar a intentar-ho.

Divendres a tota pressa la convocatòria... Sembla mentida que no conegui com funciona tot el procés administratiu d'aprovació d'una convocatòria, que no es pot treure pas en una setmana. La convocatòria que es va publicar portava, des del mes de setembre, funcionant, perquè vam modificar-ne l'ordre. I després també li explicaré quines novetats hi ha. Per tant, res de treure-ho de pressa i corrents. Simplement va sortir quan va sortir perquè estava a punt i no va sortir abans perquè no estava a punt. Punt i final. Reitero: sembla mentida que no conegui com funcionen els processos administratius per a la sortida de convocatòries. Doncs, no ho sembla, senyor Cleries. *(Remor de veus.)*

I vostè pressuposa, per la meva ideologia, que jo no crec en la col·laboració públic -privat. Aquesta consellera ho va dir poc després d'ocupar el càrrec, en una conferència a IESE precisament amb aquest títol, públic - privat. I vaig ser prou clara. I així ho he anat repetint a totes les patronals, no en una, a totes les patronals amb les quals hem de parlar, però en un ordre, perquè si no planifiques et planifiquen. I no pot ser que la planificació del Departament en els últims anys hagi estat per l'oferta de places privades i no per la demanda. D'aquí la iniquitat de distribució en el territori, en la qual avui hi tornaré a insistir, i per la qual tot l'any passat vam estar treballant una planificació territorial que mai no s'havia fet comarcalitzada, a veure on feien falta les places i quantes n'havíem de posar, almenys, fins a final de legislatura.

Per altra banda..., «vostè farà incomplir, li va fer dir al senyor president de la Generalitat, etcètera». El Govern va prendre la decisió de posar 1.500 places noves enguany. El Govern va prendre la decisió, com totes les actuacions que es duen a terme, que es prenen per decisió del Govern.

Després, també m'agradaria..., perquè és que no me'n puc estar, senyor Cleries, de reiterar per confusió, la seva... Jo m'he estat repassant la seva intervenció en la interpel·lació darrera que em va fer, i vostè em deia: «Consellera, hi ha 1.600 places col·laboradores acreditades buides; per tant, 1.600 places públiques buides.» És vostè el que es confon. És vostè el que menteix. I jo ja li ho vaig explicar.

I, a més a més, deia: «Això vol dir que no ho volen solucionar, malgrat tenir el recurs.» Li reitero: acreditat no vol dir conveniat, a més. I li rectifico –i li ho rectifico–: no hi ha 1.600 places acreditades com a col·laboradores sense ser ocupades per destinataris d'ajuts al suport. El mes de novembre del 2003 –el mes de novembre del 2003–, n'hi havia més de 6.000, d'acreditades sense ser ocupades. *(Veus de fons.)* Sí, senyors..., sí, senyors... I poden venir al Departament a mirar-ho quan vulguin! Ja em sembla bé que no els sembli correcta la informació que els dono, però aquesta informació és la que és. *(Remor de veus.)* I no és cert, tampoc,

doncs, que hi havia el 100 per cent d'ocupació de les places col·laboradores, l'any 2003, com vostè també va afirmar aquí en seu parlamentària.

I vostè em deia que era un frau a la ciutadania no ocupar places lliures encara que no hi hagi recursos. Regulació i ordres, senyor Cleries. Ho repeteixo: no fem veure que hi ha una xarxa que pràcticament es podria considerar pública quan no té res a veure amb això.

I també em va parlar d'un tema de traslats forçosos, que, en tot cas, si ho vol, després hi entrem o no.

I també em va dir, com ha repetit: «Vostès són incapaços de gestionar el que tenen.» Doncs, jo li diré: «No només som capaços de gestionar el que hem heretat, el que ens han deixat, sinó que, a més a més, hem entrat places noves, hem planificat i ja estem... *(veus de fons)*, i ja estem començant el procés per equilibrar aquest país que està tan desequilibrat pel que fa a places.»

Vostè em diu: «Cal prioritzar.» Això és el que hem fet, precisament, senyor Cleries: aturar una bola fruit d'una incapacitat de gestió clara pel que fa a les places residencials, i més l'any 2003 en què sembla que, especialment, l'últim quadrimestre d'any vam perdre l'oremus, senyor Cleries, pel que fa a aquest tema. *(Forta remor de veus.)*

La qüestió de l'acolliment residencial, tornant al Síndic de Greuges…

El president

Honorable consellera, un segon...

La consellera de Benestar i Família

L'acolliment residencial, tornant al Síndic de Greuges, en els informes anuals, un darrere l'altre, que s'han anat fent, sempre ha estat un dels punts amb més queixes i amb més problemes. I això ha estat així en l'any 2003, en l'any 2002, etcètera. Sempre és reiterat, perquè és un sistema feble, el d'acolliment residencial.

Ja li ho dic: no vull insultar la seva intel·ligència; però, si vol –si ho vol–, en la segona part de la meva intervenció li tornaré explicar en què consisteix l'acolliment residencial. *(Remor de veus.)* No tinc cap problema, ja ho vaig fer i ho puc tornar a fer.

El president

Senyora consellera…

La consellera de Benestar i Família

En tot cas, quedo a la seva disposició per tal d'aclarir les coses, no confondre-les, i donar-li tota la informació correcta... *(veus de fons)*, tota la informació correcta que crec que és la que vostè i tota la ciutadania necessiten.

Gràcies.

El president

Té la paraula, per a la rèplica, l'il·lustre senyor Josep Lluís Cleries.

El Sr. Cleries i Gonzàlez

Moltes gràcies, senyor president. Lamento que la consellera no hagi contestat cap de les preguntes que li he formulat, que era on realment podia treure la confusió.

Consellera, el Síndic de Greuges em diu que en la seva actuació d'ofici hi ha oberta també la nostra queixa i que és... –si vol ja li'n donaré una còpia, eh?– del dia 21 d'abril, carta del Síndic de Greuges.

També, consellera, dir-li que les persones grans de Catalunya si alguna a aquestes hores l'estava escoltant ha de quedar profundament decebuda –profundament decebuda. Perquè a la gent no li interessen aquests rotllos de paraules, i si està insultant la meva intel·ligència o no. El que vostè ha de fer és si té places, que en té, el Síndic n'ha trobat a Cornellà, i jo li n'he dit unes quantes, però no els vull cansar dient dades, si vol li passaré una llista de residències... El que vostè ha de fer és concedir-les, perquè així seran públiques. Vostè diu que quan les concedeix són públiques, doncs, concedeixi-les i seran públiques!

Però, escolti'm, els altres grans decebuts han de ser els qui tenen residències col·laboradores! Perquè ara resulta que les tenen per fer bonic, perquè només són públiques el dia que a vostè li interessa, però, mentrestant, les té allà aparcades i no les utilitza. Això sí que és important. La gent gran de Catalunya avui decebuda, perquè vostè fa un discurs buit, i, a més a més, els deixa buits per resoldre els seus problemes. Aquesta és la seva transparència: que vostè no diu res de res.

També li vull dir que aquest no és un problema de forma, és un problema de fons. No és un problema de paraula, sinó d'acció de govern. És un problema de trobar solucions, i vostè no les està donant, perquè no m'ha dit ni una sola plaça pública en centre públic creada per aquest Govern que vostè hagi tret l'obra a concurs. Digui'm quines ha tret a concurs, les úniques de què parlen són obres de l'any 2002 i cap altra, i, si no, rectifiqui la seva resposta parlamentària.

I, per tant, consellera, li demano més rigor també perquè és molt fàcil venir i dir: «Vostè va dir, vostè va dir...», però el que sabem és que la gent està sense residència i hi ha places buides. Això sí que ho sabem. I tenir places a disposició permanent també vol dir el que vol dir. I tenir…, vostè en el pressupost no diu..., no diu això que vostè ha dit. En el pressupost diu que «l'increment de places públiques es farà amb obra pública i es farà amb places col·laboradores» –pàgina 258 dels pressupostos. Miri-s'ho bé.

I, per tant, jo el que vull centrar..., perquè diria moltes coses, un dia vull parlar del programa «Viure en família» i de com han estafat la gent. *(Remor de veus.)* Perquè vostè va dir que hi havia 70.000 persones del programa «Viure en família», i després treu una nota que són 30.000, en el mateix any. *(Persisteix la remor de veus.)* I diu que hi dedicarà 150 milions d'euros i n'hi dedica 93...

El president

Senyor diputat, pot parar un segon? *(Pausa.)* Gràcies. Un segon, si us plau!

Aquesta és una interpel·lació molt sentida, però els prego, tant en una banda com en l'altra, que mantinguin el silenci per respecte al senyor diputat i per respecte a la consellera.

Pot continuar, senyor diputat.

El Sr. Cleries i Gonzàlez

Molt bé. Gràcies, senyor president. El que jo, per tant, li demano, consellera, és que digui les coses tal com són. I en el «Viure en família» vostè ha enganyat. I a la web del Departament es poden consultar les dues notes de premsa: 70.000, l'any 2004, i..., sap quan va treure la convocatòria? El 24 de desembre. Entrava en vigor el dia abans dels sants innocents. Per tant, consellera, anem en compte amb el que diem i siguem rigorosos.

La política social del Govern tripartit ens mostra, de forma transparent i clara, que no és un govern progressista. Les entitats, la ciutadania, els grups parlamentaris de l'oposició i alguns dels grups parlamentaris del Govern veiem que això no funciona, que aquest Departament no està responent als reptes en política social que té Catalunya, que hi ha un retrocés, consellera, i les entitats ens ho diuen, ens ho diu la gent.

Vostè deia, aquesta setmana, en un diari, el diumenge: «Els serveis socials del país necessitaven un canvi que no es pot fer en quatre dies.» Si en disset mesos ho estan deixant tot fet un desori i un desgavell, imagineuvos amb més temps.

Per tant, consellera, li demanem per al bé d'aquest país, del seu avenç en política social, que faci un pensament. Vostè, consellera, ja veu com tot està aturat. Això no funciona. Hi ha moments que cal prendre una decisió. Hi ha moments on tan important és pujar al vaixell com deixar-lo. L'animem a fer-ho per al bé de Catalunya, per al bé de l'atenció a les persones grans, perquè creiem que el país no es mereix aquest retrocés.

Nosaltres avui pensàvem poder parlar de com ateníem les rendes mitjanes, de com donàvem serveis socials a altres sectors, com ho ampliàvem. Perquè després parlem de drets socials, parlem d'universalització i parlem de moltes coses. Però la gent no vol aquest discurs: el que vol és un discurs que vagi d'acord amb el que es fa. I vostès estan fent un discurs que no té res a veure amb el que es fa. Volem drets socials. Un dret és tenir residències, si hi és, doni-la. Això és respectar un dret social.

I, per tant, consellera, li demanem que per una vegada passi a l'acció i creiem que l'acció més important que pot fer, de vegades, com he dit, és deixar el vaixell.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, per a la rèplica, l'honorable consellera de Benestar i Família, senyora Anna Simó.

La consellera de Benestar i Família

Gràcies, senyor president. Rotllos de paraules, senyor Cleries... Vostè m'interpel·la i jo li responc. I li responc com sé fer-ho: sense cridar, perquè no qui més crida té la raó, i menys quan per erosió es va reiterant i reiterant i reiterant una cosa que no és certa. No té per què sempre ser veritat, per moltes vegades que me la repeteixi, senyor Cleries, i, cada vegada que vostè m'ho digui, jo li tornaré a contestar, tal com ho faig.

Que les he construïdes jo, les residències privades, potser, que hi ha en el país, senyor Cleries? Que he demanat jo que es construïssin les residències privades que hi ha, senyor Cleries, en el país? Per tant, no m'entri per aquí, perquè no anem pas bé. *(Remor de veus.)*

Síndic de Greuges..., molt ràpidament: «El passat dia 13 d'abril, aprofitant el meu desplaçament, com sabeu, al centre de Cornellà, arran de la visita vaig constatar que una part important de les places residencials i la totalitat dels centres de dia no estan ocupades. Tot i que és cert que els acords amb el centre esmentat permeten ocupar una part de les places, al marge del sistema de serveis socials, em preocupa que en un context de dèficit de places residencials de cobertura pública hi hagi un nombre significatiu de places disponibles sense ocupar.

»Per aquest motiu, he volgut iniciar una actuació d'ofici en el marc de la qual us demano que m'informeu en aquesta qüestió i, en particular, sobre si la situació d'aquest centre es dóna en altres centres, número de persones que per la seva situació els correspondria una plaça...» *(Veus de fons.)* Exacte, etcètera. «Tot agraintvos per endavant la vostra col·laboració. Us saluda atentament.» El Síndic em fa un seguit de preguntes i això és..., això és l'inici de l'actuació d'ofici. És això, senyor Cleries.

Acolliment residencial –acolliment residencial. I li ho tornaré a repetir, doncs. L'any 2002 es van destinar 57 milions i mig d'euros. A atenció residencial..., aquell mateix any, es va destinar 12,8 milions d'euros de la prestació al programa «Viure en família». Aquell any, com ja li vaig dir, també, el model de col·laboració amb l'oferta privada va possibilitar un creixement sense inversió, però va consolidar, ho repeteixo, la iniquitat territorial i un model enormement feble i d'interessos contraposats. *(Veus de fons.)* Sí...

En el període 99-2003 s'acrediten per al model de col·laboració 6.303 places; places que es posen a disposició de l'Administració i que, ho repeteixo, si aquesta no les ocupa en una setmana poden retornar al privat. Això ho diu el conveni, també. D'aquestes places, se'n van ocupar 4.614, l'any 2003. I en van quedar 1.689 per cobrir l'any 2003. I val a dir que, a més a més, entre el període 2002 i 2004 es creen a Catalunya 1.615 places privades més que no s'ofereixen al Departament. Aquí el que hi ha és un excés d'oferta, també. Ja li ho vaig dir i no penso tornar-hi a entrar, i no en els llocs on calen, senyor Cleries.

Torno al model i als recursos. Dels 57,5 milions que s'hi van destinar l'any 2002 o els 71,8 milions que s'hi van destinar l'any 2003, hem passat als 111 milions l'any 2005. I això són fets i no paraules: un 47 per cent més de recursos per atendre unes 22.000 persones! Negui l'evidència, senyor Cleries, però els fets són fets. *(Remor de veus.)*

Moltes d'aquestes places són de centres col·laboradors, però evidentment l'usuari, senyor Cleries, pot triar, i

optarà per la plaça que consideri convenient dins de la *convocatòria*, dins de l'ordre i dins del que s'hi marca, en aquesta convocatòria i en aquesta ordre.

Perquè vostè en l'última part de la seva intervenció ens ha volgut col·locar com si realment en aquest país el dret a tenir una plaça de residència fos un dret subjectiu. I això no és així, senyor Cleries. I ho serà, en aquest país, en el moment en què aquest Govern, catalanista i d'esquerres, aprovi una llei de serveis socials amb garanties de drets. Però vostè no em parli com si aquesta Llei ja estigués aprovada. És fals això; no hi ha un dret a tenir una plaça de residència en aquest país. *(Remor de veus.)* I, per tant, qui ha venut fum i qui ven fum ara?, i qui està fent feina i està ordenant..., i hi està posant més recursos, senyor Cleries, no em negui l'evidència, en aquest país?

I li ho torno a repetir: les persones reben un ajut en funció d'uns barems per suport a acolliment residencial, una subvenció, i trien el lloc on volen anar en el marc d'una convocatòria. Això no són places públiques ordenades; l'usuari tria. I li ho torno a repetir: l'any 2003 van quedar 1.689 places col·laboradores per cobrir –per cobrir. *(Veus de fons.)* Sí, perquè ens van traspassar tot el pagament al primer semestre de l'any 2004, amb la qual cosa, en un any de pressupost prorrogat, vam haver d'assumir tot el que vostès havien fet de bola de l'any anterior, gestionar i fer places..., i ocupar i donar sortida a places noves d'usuaris...

El president

Honorable consellera...

La consellera de Benestar i Família

Això és el que vam fer l'any 2004: «virgueries», senyor Cleries, vam haver de fer l'any 2004. *(Remor de veus.)*

El president

Honorable consellera...

La consellera de Benestar i Família

Sí, senyor, «virgueries».

(Persisteix la remor de veus.)

El president

Honorable consellera, s'acaba el temps...

La consellera de Benestar i Família

En tot cas, dir-li, senyor Cleries, que aquesta consellera li agraeix l'oportunitat que sempre em dóna de poder-me explicar. El que no sé –el que no sé– és si serveix de gran cosa. Ja li dic, les portes del Departament estan obertes perquè vingui i comprovi allò que vostè posa en dubte. Però, si us plau, no generi més confusionisme, no utilitzi la demagògia, perquè estem jugant, com vostè n'és molt conscient, amb material molt i molt sensible, com són les persones d'aquest país.

Moltes gràcies.

(Forta remor de veus.)

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política d'habitatge (tram. 300-00951/07)

El president

El segon punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Consell Executiu sobre la política d'habitatge. Presentada pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula per a la seva exposició l'il·lustre senyor Manel Ibarz.

El Sr. Ibarz i Casadevall

Moltes gràcies, president. Il·lustres col·legues..., honorable conseller, pujo a l'estrada per interpel·lar-lo amb relació a l'habitatge protegit, no per parlar de la superfície que han de tenir els habitatges destinats als nostres ciutadans a què la fortuna no ha somrigut, sinó de quin és el capteniment del Govern de la Generalitat de Catalunya en general i el del seu Departament en particular amb relació a dos aspectes molt concrets del problema: un, el procediment a través del qual les persones que necessiten un habitatge poden acollir-se als beneficis de la protecció; l'altre, els criteris seguits per a la determinació de la durada de la qualificació dels habitatges subjectes a qualsevol dels sistemes de protecció.

Escolti, conseller, el meu objectiu no és altre que confrontar dues maneres de veure la qüestió, d'analitzar-les i de formular propostes per pal·liar-la, atès que cap de nosaltres sembla no tenir una solució màgica per resoldre-la.

Passen els anys i el problema de la manca d'habitatge assequible persisteix, de manera que les persones de nivell de renda més baix continuen tenint problemes per veure realitzat el desideràtum constitucional de tenir un habitatge digne.

Recentment, el mes de desembre passat, vostè mateix era l'encarregat de presentar a aquesta cambra el Pla del dret de l'habitatge del Govern que s'autodenomina «catalanista i d'esquerres» –vostès deuen saber per què–; un decret, el 454 del 2004, de dimensions bíbliques, amb l'inevitable preàmbul, cinquanta-tres articles, cadascun dels quals amb múltiples apartats i subapartats, cinc disposicions addicionals, tres disposicions transitòries, dues disposicions derogatòries, una disposició final i dos annexos, que, de fet, són un nomenclàtor dels pobles i ciutats de Catalunya aquesta vegada classificats d'acord amb un criteri nou, tan arbitrari com qualsevol altre, sembla que escollit en funció dels preus del mercat de l'habitatge.

El document es va presentar a bombo i platerets com l'instrument que ha de donar resposta a les necessitats d'habitatge de la població que té més dificultats per accedir-hi, amb la voluntat anunciada d'assumir des de Catalunya l'exercici efectiu de la competència exclusiva en la matèria.

Veiem, doncs, com s'ho proposen fer.

Permeti'm, però, abans que introdueixi una reflexió. Si alguna vegada hi han parat atenció, resulta que el nostre sistema de solidaritat, analitzat en el seu conjunt, resulta francament peculiar. L'Estat i el conjunt de les

administracions públiques recapten dels contribuents els impostos previstos en el nostre sistema tributari i posteriorment els distribueixen per atendre els serveis públics i altres compromisos a través del pressupost. Fins aquí, res d'especial.

Però en la distribució, i fent els números grossos, podem afirmar que un percentatge molt elevat dels ingressos fiscals es destina a despeses fiscals, entenent per tals els subsidis, les ajudes, les desgravacions, les subvencions i altres formes d'aplicació dels recursos no directament vinculades a la prestació dels serveis públics que són a càrrec de les administracions. Quan dic que les despeses fiscals representen una proporció molt alta dels ingressos fiscals, em refereixo al fet que representen més d'una tercera part dels ingressos totals, i en euros això és una suma de diners molt substanciosa. I apunto aquesta dada amb tota la intenció, i a continuació veurà per què.

Ho faig no per posar en qüestió la justícia del sistema ni per escatimar res a ningú, perquè dono per suposat que si entre tots hem decidit fer-ho així és perquè la majoria comparteix la necessitat o la conveniència de recolzar els sectors econòmics, les entitats i les persones que en són destinataris.

Simplement constato que és per aquesta via que la cultura, el quart sector, l'agricultura, la indústria i altres subsectors de la vida social, econòmica i associativa de Catalunya reben cada any de l'erari públic copioses aportacions per atendre aquells objectius i necessitats escollides per ser beneficiàries de la contribució solidària de tots els ciutadans. I en la majoria dels casos les reben sense cap contrapartida ni obligació de restitució, només amb un compromís, sotmès a justificació formal, és a dir, la verificació documental d'haver-les dedicat a les finalitats per què se'ls havia concedit.

Ja li anuncio que no és la meva intenció entrar en detalls, perquè no és aquest el moment ni l'ocasió de fer-ho, però convindrà amb mi, honorable conseller, que la nostra societat és força generosa a l'hora de fer anar la repartidora quan s'ho proposa.

Doncs, bé, a parer meu, aquesta prodigalitat contrasta aparatosament amb la manera de destinar recursos públics als segments de població d'economia més modesta que es veuen en greus dificultats per accedir a l'habitatge. Amb ells no només som avars, gasius i garrepes, sinó que fins i tot una mica més mesquins del que seria raonable.

Segurament sempre ha estat així, però molt em temo que, a partir de l'entrada en vigor i aplicació del Decret que ens ocupa, les dificultats que tindran els demandants d'un habitatge protegit no seran menors que en èpoques passades, per la pura avarícia i la desconfiança institucionalitzada que intenta introduir el Govern en el sistema.

Li deia a l'inici de la meva intervenció que m'interessen dos aspectes de la qüestió. El primer, el procediment que hauran de seguir els ciutadans que aspirin a l'adjudicació d'un habitatge protegit. En efecte, per accedir-hi, els interessats s'hauran d'inscriure en un registre de sol·licitants, que, segons l'article 25.5 del Decret, el seu Departament es proposa crear.

Ara no toca parlar del tractament de la informació que haurà de contenir i de la protecció de dades de caràcter personal que contindrà i d'altres qüestions que espero poder considerar quan correspongui. De moment em limitaré a allò que ha transcendit del sistema i, si no ho he entès malament, sembla que funcionarà d'una manera semblant a la que descriuré.

Els promotors que tinguin habitatges per adjudicar dels que hagin construït amb règim de protecció s'hauran d'adreçar al Departament de Medi Ambient i Habitatge, el qual els lliurarà una llista de sol·licitants extreta del registre a què abans he fet referència. Sembla que els extractes es faran de deu en deu. A continuació, el promotor preseleccionarà algun dels candidats proposats pel Departament entre els de la llista. M'imagino que s'haurà d'adreçar a l'entitat financera que hagi finançat l'immoble, per tal que analitzi els noms i decideixi quin dels candidats accepta per subrogar-li l'hipoteca. Acceptat el prestatari per part de l'entitat, al promotor no li quedarà més funció que atorgar-li l'escriptura pública corresponent i notificar-ho al Departament. Ara bé, si l'entitat financera no accepta subrogar l'hipoteca a cap dels candidats proposats, caldrà que el promotor sol·liciti una nova llista i que torni a fer la ronda fins que l'entitat financera accepti el candidat, de la qual cosa es dedueix que, una vegada presa la decisió política de recolzar i subvencionar una promoció d'habitatges protegits, el Departament que vostè dirigeix es limitarà a facilitar als promotors les llistes de candidats que demanin, que extraurà del registre de sol·licitants, de manera que qui realment atribuirà els beneficis de la protecció no serà pas el Departament, sinó l'entitat financera que tingui concedit el crèdit hipotecari, que, com sembla lògic, triarà a qui subroga la hipoteca i a qui no la hi subroga no per les raons que han dut el Govern a promoure el Pla pel dret a l'habitatge, sinó per aplicació dels criteris que tingui establerts per a la selecció dels seus riscos financers.

Francament, conseller, si el sistema és el que he descrit, m'agradaria que l'expliqués i que, posats a la feina, ens aclarís quin serà el paper del seu Departament en aquesta matèria, si el de simple finançador dels promotors immobiliaris que facin habitatges de protecció o el de facilitador d'habitatges protegits als catalans que tenen dificultats per obtenir-los. Si el que es proposa fer és el primer, malaventurats tots, encara que més val això que res. Però si el que pretén és el segon, no sembla que declinar en les entitats financeres la decisió relativa a qui ha d'accedir als habitatges i qui no s'adigui gens amb les proclames fetes en la presentació del projecte i amb tota la propaganda que l'ha acompanyat.

I el segon aspecte que li proposo de debatre fa referència a les condicions de qualificació dels habitatges protegits i, més concretament, al termini durant el qual qui resulti adjudicatari no tindrà possibilitats de desqualificar-lo.

En els sistemes que han estat vigents pràcticament des del franquisme fins ara, el termini era pràcticament de trenta anys; un període que es pot considerar una vida o «si m'apura» una generació. A partir d'ara, o almenys així ho anuncia l'article 24 del decret, el període de protecció s'allargarà fins als noranta anys, durant els

quals l'habitatge no es podrà desqualificar voluntàriament a petició dels propietaris.

Expressat d'una altra manera: el Decret confisca al beneficiari i als seus hereus qualsevol eventual plusvàlua durant tres vides o tres generacions, com es vulgui.

Honorable conseller, al beneficiari d'un habitatge de protecció oficial ningú no li regala res; la comunitat, a través de la Generalitat de Catalunya, esmerçarà uns diners, no gaires, perquè l'habitatge no li surti tan car. Però a canvi d'aquest ajut es passarà la vida pagant la hipoteca que li haurà subrogat el promotor i l'entitat financera i quan arribi a la jubilació es trobarà amb una bola de ferro estacada a la cama com els presoners dels acudits.

Tots plegats fa temps que diem que el futur presenta moltes incerteses, que el sistema de seguretat social no permet albirar massa alegries, que cal que els ciutadans procurin mentre puguin estalviar o buscar algun sistema per complementar la pensió quan es jubilin, però als que en un moment de la seva vida necessiten de la solidaritat de tots els requisem el valor afegit d'allò que han adquirit pagant amb escreix el que han rebut –més els corresponents interessos, no ho oblidem.

No li sembla, honorable conseller, que a vegades tenim una manera ben galdosa de fer les coses? Organitzem la festa, paguem els anuncis, les begudes i l'orquestra, i quan tothom ha marxat i pensem que ningú no ens vigila deixem tota la brossa escampada per terra o l'amaguem sota l'estora.

Conseller, li prego que ens expliqui quin és el seu capteniment en els temes que li acabo de plantejar i que ens digui a la cambra si està disposat a revisar-los.

Crec que és una qüestió de justícia que tots els ciutadans de Catalunya li agrairem. Jo, de moment, ho faig.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller de Medi Ambient i Habitatge, senyor Salvador Milà.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge (Sr. Salvador Milà i Solsona)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, començant per on ha començat vostè, crec que si en algun aspecte aquest Govern es pot considerar catalanista i d'esquerres és amb la nova política d'habitatge: catalanista, perquè mai hi havia hagut un pla d'habitatge pensat des de la realitat catalana i per a la realitat social, econòmica i urbanística de Catalunya, i d'esquerres o progressista, perquè per primera vegada es planteja que realment les polítiques d'habitatge de protecció oficial no siguin subsidiàries, no siguin absolutament complementàries o no siguin un instrument per ajudar el mercat quan el mercat immobiliari va malament, sinó que atengui tots els sectors socials que avui es veuen exclosos de l'accés a un habitatge digne per l'elevació dels preus del sòl i dels preus de l'habitatge, en què, per cert, suposo que alguna cosa hi deu tenir a veure la gestió dels governs del Partit Popular durant aquests anys. I vostè, a això, no s'hi ha referit. Però no oblidi que el que preocupa més i principalment els ciutadans de Catalunya i de tot Espanya és el fet que durant aquests anys cada cop més sectors socials treballadors en què treballen dos membres de la família s'han vist exclosos de l'accés a l'habitatge. I ens demanen, ens exigeixen, als responsables públics, que fem una oferta d'habitatge prou diversificada en tipologies, en règim d'accés –lloguer, propietat, etcètera–, perquè aquest dret es pugui fer efectiu.

Segona qüestió. Vostè es centra en els aspectes de..., i ha fet tota una reflexió inicial sobre els diners que des de l'Administració pública es passa als particulars, les ajudes tan escadusseres. Miri ja que ha parlat d'això, mai, ni a Catalunya ni a Espanya hi havia hagut un decret del dret a l'habitatge que contemplés ajudes tan completes, aspectes tan vitals com la visitabilitat de l'edifici, és a dir, com l'accessibilitat per a les persones amb disminució; com el complement a les persones que no arribin al nivell de renda per poder-hi accedir, per aquests problemes que vostè planteja; per a la sostenibilitat de l'edifici i, en general, per totes les problemàtiques associades, que van des de les ajudes d'uns 9.000 euros en règim general fins a ajudes que poden arribar a 32.000, 35.000 o 40.000 euros quan es tracta d'ajudar a habitatges de protecció oficial en règim de lloguer. Mai hi havia hagut això.

Però hi ha encara una aportació més important de la societat que vostè oblida i que té molt a veure amb el tema de la transmissió: aquesta política es fa sobre sòls afectats –sobre sòls afectats–, sobre sòls que, en el moment de fer el planejament, la Llei catalana d'urbanisme i la legislació d'habitatge obliga a reservar per a habitatge de protecció oficial a uns preus determinats en el producte final, mínim 30 per cent. Mai a Catalunya s'havia reservat el 30 per cent com a mínim del sòl residencial nou en sectors de remodelació o en plans parcials per a ser destinat a habitatges de protecció oficial. Per tant, mai s'havia exclòs del procés especulatiu el 30 per cent com a mínim del sòl, que queda exclòs expressament dels processos especulatius del sòl, perquè se sap a quin preu es podrà vendre, aquest habitatge, i a cap altre preu que no sigui aquest; el que la gent ens demana: no veure-ho sotmès a les variabilitats del mercat, com fins ara.

I aquesta és una vinculació molt important, que té efectes també en el dret a la propietat i en un concepte constitucional que vostè domina molt bé en aquests aspectes.

Per tant, primer tinguem en compte quins són els paràmetres d'aquesta legislació d'habitatge, pròpia de Catalunya, pensada per a Catalunya i que realment aborda els problemes. Perquè, per a qui va destinada, aquesta política d'habitatge? Per a qui l'hem hagut de pensar? Doncs fins a famílies que tinguin 6,5 vegades el salari mínim. Fixi's quin és l'àmbit d'exclusió que hi ha avui en dia. És a dir, avui en dia, famílies que entre el marit, la muller, la parella, els que viuen tots plegats, sumin 6,5 vegades el salari mínim, els ingressos mitjans, tenen dret a un habitatge de protecció oficial, que vol dir tant com que tenen dificultats avui per accedir al mercat lliure, situació que mai s'havia produït. Per tant, no parlem de situacions de beneficència.

Respecte al tema de com s'adjudiquen i com després es transmeten, comencem pel primer. Vostè ha passat per alt –vostè ha passat per alt– el fet que el registre únic –el registre únic– és una petició sentidíssima de les persones que durant anys han anat peregrinant de l'oficina de Benestar i Família o Benestar Social a l'oficina del patronat municipal, a l'oficina de Càritas, a la d'un municipi, a la de l'altre municipi, fent molt paper i no trobant cap ajuda ni cap sortida al seu problema.

El registre únic és una conquesta progressista, molt progressista, perquè vol dir que acreditant una única vegada que es reuneixen les condicions socials, laborals, econòmiques, de minusvalidesa en el cas que hi tinguin dret, de convivència, el que es tracti, els dóna accés al mercat de l'habitatge. Si ho mira així, canvia totalment el sentit que deia: és una garantia a les persones que seran informades activament, proactivament, ja sigui per l'oficina d'habitatge del seu municipi, o per la de la Generalitat, o per la dels promotors.

Però oblida també, o passa per alt, que tot el que són promocions sindicals, autoconstruccions, promocions d'empreses per als seus propis treballadors, etcètera, poden distribuir..., i accedir en aquests habitatges simplement comunicant-ho –simplement comunicant-ho. El que és ben just és que la resta de persones que no coneixen aquell promotor o que no tenen les relacions socials o familiars per accedir a aquest producte se sentin tractades amb peu d'igualtat i ningú els pugui passar davant perquè és amic de l'alcalde o perquè és amic del promotor, o simplement perquè és una persona amb un nivell intel·lectual molt baix que no sap estar *à la page* d'on hi ha l'última promoció. Això era just? Això? Això seria just? És a dir, que els espavilats puguin passar davant i els altres no? El registre únic és una exigència de la màxima justícia social.

I respecte a les transmissions, parlem tres quarts del mateix. Escolti, primer, parlem d'un habitatge que volem específicament que surti dels circuits de l'especulació. L'hem de tornar als circuits de l'especulació? Hi ha un mercat secundari a Catalunya d'habitatges de protecció oficial? Què ha passat amb aquestes ajudes –siguin poques o moltes, ara en seran més, però, en tot cas, sempre n'hi han hagut– de reserves de sòl, de patrimoni municipal de sòl, de cessions al 10 per cent d'aprofitament mitjà, o de promocions que hagin fet els propietaris, els promotors o els constructors que voluntàriament ho hagin fet, que s'han limitat a l'hora de produir..., un habitatge digne a un preu assequible, perquè després per *arte*, que se'n diu, de *birlibirloque* això surti de l'àmbit del mercat de l'habitatge de protecció oficial i aparegui al mercat especulatiu? Això és just? Que cada vegada que hem de parlar de fer habitatge social hagi de ser sobre la base més sòl públic, més reserves, perquè l'altre s'ha esfumat com una aigua en el desert? No és just, que hi hagi un mercat secundari d'habitatge de protecció oficial?

És l'únic que demanem, és l'únic que diu el Decret: «Promoció d'un mercat d'habitatge secundari», en què: *a*) les transmissions familiars són lliures fins al segon grau de parentiu –pares, mares, fills, germans–, és lliure, dintre de la família, només cal notificar-ho; en el cas de cooperatives i de promocions d'aquest tipus, si la cooperativa continua fent la gestió de l'habitatge ho continua signant als seus cooperativistes o als seus associats, als membres, en definitiva, que tenen aquesta vinculació especial per promocionar aquest tipus d'actuacions, i en la resta dels casos no se'ls confisca res, no se'ls confisca res que sigui seu, s'evita que entrin en un circuit especulatiu, amb unes plusvàlues que no s'han generat.

I especifico: què diu el Decret, tant en l'àmbit de l'habitatge de protecció oficial, règim general o especial, com en el preu concertat? Que tindrà dret al millor increment, al millor preu que hagi tingut..., o el cost de la vida o l'índex de preus de l'habitatge protegit. I encara té més drets: té dret legítim a incorporar totes les millores que hagi fet en el seu edifici, tot el que s'hi hagi gastat; tot aquell increment de valor que hi hagi donat ja sigui la comunitat de què forma part o ja sigui ell mateix se li incrementa.

Em vol justificar públicament davant de la població de Catalunya que hem de fer que els diners públics, al cap d'uns anys, desapareguin i un pis que legítimament s'ha tingut el dret que es vengui a 15, a 12, a 20 milions de pessetes, segons quina tipologia, aparegui en el mercat a 40, 50 o 60? Això és progressista? O és el *derecho al pelotazo*? Escolti, la gent que demana un habitatge t'ho diu ben clar: el que necessita un habitatge social és un habitatge per una demanda social, i quan vulgui deixar el pis el pot transmetre i té dret a recuperar la seva inversió, els diners que hi ha esmerçat, les millores que hi ha fet, i accedir a un mercat secundari en una altra població, o amb una altra tipologia, o amb una altra dimensió adequada a les seves necessitats d'habitatge de protecció oficial. Aquesta és la clau. Quan hàgim aconseguit que la gent entengui que hi haurà un mercat d'habitatge de règim protegit, de lloguer, en venda, especial, concertat, flexible, lliurement –que ara no té aquesta llibertat, el ciutadà– podrà triar si vol anar a una tipologia o si vol anar al mercat lliure, n'és perfectament lliure. Al que no hi ha dret és que s'hagi de pagar amb reserves de sòl privat que s'han vinculat a un preu limitat, amb diners públics..., que, al final, s'hagi de subvencionar un creixement d'espiral especulativa en el mercat lliure. Són dos mercats diferents, tots dos han de ser prou amplis, prou flexibles, per satisfer totes les necessitats.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, honorable conseller. Té la paraula per a la rèplica l'il·lustre senyor Manel Ibarz.

El Sr. Ibarz i Casadevall

Gràcies, president; breument. Conseller, jo crec que en aquest tema de l'habitatge plantegem les coses, des que hem inaugurat la nova era, des d'un punt de vista ideològicament molt compromès, però segurament bastant –bastant– peculiar.

Jo li he començat dient, en la meva intervenció, que nosaltres dels ingressos fiscals destinem quantitats astronòmiques, diria, de diners a despeses fiscals, i no vull pas discutir la justícia del procediment, ja li he dit que no la hi pensava discutir.

A mi, el que em sembla absolutament forassenyat és que no tractem a tothom de la mateixa manera. Per què resulta que el senyor que adquireix un habitatge protegit ha de ser discriminat respecte del que any rere any rep recursos públics abundants i no se li demana res a canvi? No és confiscar-l'hi, això?

Conseller, afectem uns sòls i destinem uns recursos per fer possible que una part de la nostra població tingui unes condicions d'accés a l'habitatge raonablement dignes. Però, passats trenta anys, trenta anys pagant una hipoteca i destinant dels seus recursos vitals quantitats ingents de diners, parlar d'especulació em sembla francament estramòtic; jo diria que és surrealista, perquè no la hi regalem, en aquest senyor; aquest senyor se la guanya, la plusvàlua. Si, a sobre, durant trenta anys utilitza l'habitatge i ha de mantenir-lo en condicions i ha de fer les despeses corresponents al manteniment i al bon ús, a sobre és que resulta que no l'hi confisquem, l'amarguem per tres generacions.

I crec que ja comença a ser hora que comencem a posar a tothom en el seu lloc i els tractem com a iguals. Si a uns els donem tot a canvi de res, als altres donem-los-en les engrunes amb unes condicions similars, perquè, al final, no discutim gairebé res, discutim de fer realitat un dret constitucional d'accedir a l'habitatge. Perquè els subsidis agrícoles, no?, no estan pas establerts a la Constitució, però l'ús o l'accés a un habitatge digne sí que està posat a la Constitució. Per tant, deixem-nos d'ideologies barates, conseller: fem realitat la justícia. Cada ciutadà té els drets que té; ajudem-los generosament –generosament–, sense agressivitat, sense avarícia, que aquests desitjos de la col·lectivitat es facin realitat.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, qui ha portat al debat al terreny ideològic és vostè, que ha començat per aquí. I ho comprenc perfectament, que l'hi hagi portat, perquè si hi ha un dels aspectes en aquest país que tingui molt a veure –jo diria encara afortunadament– amb la distinció que encara hi han classes i encara hi han ideologies és el tema aquest del dret a l'habitatge, perquè..., fa trenta anys, no, quasi, de Constitució?, i encara aquest dret no ha passat a ser un d'aquests drets exigibles. No hi ha hagut cap decret fins ara, ni cap legislació, com la de l'habitatge que preparem, que parli de l'habitatge com un servei d'interès general en què les administracions tenen l'obligació de satisfer el ciutadà i no que sigui un *flatus vocis* contingut a la Constitució.

I si parla d'ideologia, parlem de la ideologia del *pelotazo* i del *enriqueceros*. Posem més sòl al mercat, que l'habitatge baixarà. Que m'ho explica, això? Quant de sòl s'ha posat en el mercat en els últims anys? Tant com en tota la història. Quant ha baixat, el preu de l'habitatge? Ha baixat deu? Ha baixat cinc? Farem allò, com les subhastes dels venedors ambulants. No, s'ha augmentat el 100 i el 200 per cent. Això no és ideologia! No, no, això no és ideologia!, això és un clar projecte social que ha exclòs la meitat de la població d'aquest país del dret de l'habitatge. I ara, quan ens posem a posar-hi solucions, parla d'«injustícies» i de «confiscacions». L'únic que s'ha confiscat és el poder adquisitiu dels treballadors i treballadores, dels joves d'aquest país, que han vist com treballant més que mai i esmerçant-hi més esforços que mai en quedaven exclosos. Quina és la solució que vostè ens aporta? Quines són les solucions que des de la dreta, des del Partit Popular o des de Convergència i Unió, durant tants anys que han estat plegats, han aportat? Més especulació, més exclusió social. Doncs benvinguda sigui la ideologia si serveix per canviar aquesta tònica.

I em parla d'un tema que també em sorprèn: les ajudes del diner públic fiscal que es fonen. Miri, aquí coincidim. Els únics que diem que s'ha d'acabar una política de desgravació fiscal al mercat de promoció lliure que només serveix per incrementar el preu i ser absorbit pels mateixos promotors som nosaltres, els que hem dit que aquest diner públic estaria tres vegades més ben gastat esmerçant-lo a més polítiques actives de promoció de sòl, de compra de sòl, de promoció d'habitatge protegit. En això sí que estem totalment d'acord, però miri que han tingut temps per fer-ho!, per anar traient aquestes ajudes fiscals a la compra fins i tot de segons habitatges, amb molts exemples de tipus fins i tot escandalós que es podrien posar, que un habitatge de superluxe a una persona de rendes increïbles li desgravava. Hi estic totalment d'acord, en això, però miri que han tingut oportunitats!, i miri que continuem tenint oportunitat d'insistir en l'actual Govern que cada cop vagi passant més aquestes ajudes fiscals cap a l'ajuda a les polítiques actives en l'habitatge.

I una última cosa: a ningú se li treu la plusvàlua que ell ha generat –a ningú se li treu. La plusvàlua que aquesta persona, cuidant, mantenint, la seva casa, pagant una hipoteca subvencionada, una hipoteca subsidiada, una hipoteca distribuïda en el temps..., unes ajudes a la seva renda familiar, unes ajudes a la urbanització del solar, unes ajudes a les instal·lacions que té aquest edifici..., tot això ho integra perfectament al seu patrimoni, i si ha cuidat bé la «vivenda» i hi ha invertit el seu capital, aquest capital el recupera actualitzat.

La pregunta és: per què aquest habitatge, que és un bé que en pot disposar lliurement, l'ha de vendre durant la seva vida útil, quan ha sigut donat per a una finalitat social, l'ha de vendre a un preu especulatiu? Per què em parla vostè de l'habitatge protegit com una creu, com un handicap, com una bola de ferro. No, no, no. Potser serien els habitatges que va fer el franquisme, que deuen ser els últims que vostè ha vist, d'habitatges protegits. Aquells sí que eren una creu, eh? Aquells sí que eren realment un handicap. Però, que ha vist la qualitat de l'habitatge de protecció oficial que es fa avui en dia i el que volem fer? I, com seran els habitatges de preu concertat? Millors, molts, que l'habitatge de renda lliure.

Per tant, no estem parlant de l'esclavitud del desgraciat que no pot fer altra cosa que anar a un habitatge de

l'Obra Sindical del Hogar, d'aquell de l'Onésimo Redondo, o d'aquests personatges d'ínclita memòria, ho sembla, per a vostès. No estem parlant d'això! Estem parlant d'habitatges de primera categoria –de primera categoria–, que tenen totes les condicions d'habilitat i que són molt envejats. I que aquest senyor que es vengui o transmeti aquest pis per canviar de domicili o per canviar de nucli familiar n'ha de poder trobar un altre, que aquesta és la clau. L'única excusa que hi havia fins ara era dir: «Si jo no puc vendre un pis a preu especulatiu, és que no en trobaré un altre.» Això és el que ve a corregir: una política d'habitatge de protecció oficial que és aterritorialment equilibrada i socialment distribuïda.

Ho repeteixo i acabo: des de les famílies amb ingressos bàsics que tenen ajut directe al lloguer, ajut directe d'intermediació, fins a famílies amb 6,5 vegades el salari mínim. Són aquests els que fins ara vostès havien condemnat a l'ostracisme en matèria d'habitatge.

Gràcies.

El president

Gràcies, honorable conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre política energètica (tram. 300-00956/07)

Passem al tercer punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Consell Executiu sobre política energètica, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula, per a la seva exposició, la il·lustre senyora Teresa Aragonès.

La Sra. Aragonès i Perales

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el meu partit, Esquerra Republicana de Catalunya, és un partit de govern, és un partit responsable, però és un partit compromès amb el territori i amb la sostenibilitat i l'equilibri en aquest territori. *(Remor de veus.)*

Nosaltres som plenament conscients que cal garantir en tot el territori de Catalunya un subministrament energètic de qualitat. Nosaltres som plenament conscients que cal garantir el subministrament energètic adequat per a les necessitats de les empreses, de les indústries, dels serveis i de la ciutadania en general. Però aquest subministrament no ha de ser lliure, no s'ha de prestar de qualsevol manera, sinó que hi han d'haver unes regles de joc.

Quines són aquestes regles de joc? Doncs, nosaltres volem un subministrament de qualitat i volem un subministrament que no impliqui un..., el que en podríem dir «la malmesa del territori». Hem de fer compatibles aquests dos principis.

Què entenem per subministrament de qualitat? Doncs, en primer lloc, nosaltres considerem que la qualitat la podríem classificar en dos grans blocs: hi hauria la qualitat estrictament tècnica, que consisteix en aportar les quantitats d'energia adequades al nivell d'atenció necessari, i la qualitat de l'ona perquè no hi hagin harmònics, perquè no es produeixin microtalls i perquè les indústries punteres en electrònica, que són les que en aquests moments el nostre país necessita per avançar, puguin efectuar els seus treballs amb les millors condicions possibles.

També hi ha un altre aspecte de la qualitat que li preguem especialment, senyor conseller, que vetlli, que és l'atenció al client. Les empreses subministradores d'energia han de ser honestes en les seves explicacions, han de ser clares en la informació que donen, i, per tant, senyor conseller, el felicitem pels darrers expedients que vostè ha obert a un parell d'empreses subministradores per la manca d'aquests preceptes.

Ara bé, com ho fem per garantir aquesta qualitat? Doncs, són faves comptades: amb la inversió i les infraestructures necessàries.

Però ens trobem que per saber quines són les infraestructures necessàries ens cal mirar amb perspectiva quin és el consum de totes aquestes indústries, empreses i serveis que hem esmentat en un horitzó raonable. Només així, només sabent quin serà el consum en aquest horitzó i on es produirà aquest consum és possible planificar.

Vostè sap, perquè ha encarregat força estudis, que el consum actual per persona i any a Catalunya és d'unes 3,7 tones equivalents de petroli a l'any, i que per a una subsistència digna el consum és d'1,5 tones equivalents de petroli.

Pensem que, entre aquest accés de consum i el mínim per a una subsistència digna, hi ha d'haver un consum intermedi que sigui sostenible, que sigui curós amb el respecte als recursos que existeixen i amb la manera d'utilitzar-los.

Per tant, entenem que l'objectiu polític important, en aquests moments –i reconec que difícil–, és modificar els valors i les pautes de comportament de la nostra societat que vagin encaminades a una reducció del consum i a una millora de l'eficiència. Si no tenim en compte aquests valors, anirem a una societat abocada a un increment de consum excessiu i no ens en sortirem: mai tindrem les infraestructures necessàries per dotar aquest subministrament. Això..., això és una roda inacabable.

La meva pregunta, senyor conseller, serà: com s'ho farà el seu Departament per modificar aquestes pautes de consum? Perquè vostè sap que en aquests moments el transport és el sector que més energia consumeix: un 42 per cent del consum energètic s'efectua en transport, un 30 per cent a indústria i més o menys un 28 per cent en el sector residencial.

Per tant, entenem que, si volem modificar aquestes pautes i aquests valors, el primer que s'ha de fer és atacar aquell sector que consumeix més, que és el transport. I, per tant, suposo que en el Pla de l'energia hi haurà una bona part del Pla dedicada a veure com reduïm aquesta despesa, i, per tant, m'imagino que estaran, doncs, en plena coordinació amb el Departament de Política Territorial per veure quin model d'urbanització del territori tenim, si volem ciutats compactes, ciutats disperses, transports públics que tendeixin a anar cap a aquest objectiu que ens hem marcat.

Conclusió: abans de parlar d'infraestructures hem de parlar de gestió de la demanda, perquè, si no, estem planificant amb uns supòsits que no són els que hauri-en de ser.

Molt bé. Ja sabem quant consumirem. Ara hem de veure on produïm l'energia, on es consumirà i com la transportarem. Perquè aquí, senyor conseller, al nostre Grup ens agrada parlar –és una frase que la trobo bonica– de «justícia territorial». És a dir, no pot ser que destinem un territori a generar i un altre territori a consumir. La justícia diu que aquell que consumeix i que té un nivell de benestar elevat, a causa d'aquest consum, ha de pagar una quota, una quota de solidaritat, i aquesta quota és la generació. O sigui, no pot ser que Tarragona generi i que Girona consumeixi, perquè a més a més això té un impacte en el transport important.

Per tant, senyor conseller, li demano que estudiï bé en el Pla de l'energia com reequilibrar territorialment la generació d'energia elèctrica a Catalunya, basant-nos en aquest concepte, el que nosaltres en diem «justícia territorial», i que, a més a més, té un avantatge evident, i és que disminuïm les pèrdues de transport si acostem la generació a la demanda.

Tot això, senyor conseller, és el que nosaltres esperem del seu Pla de l'energia. Li voldria recordar que en l'Acord del Tinell es fa una breu descripció de quins són els punts mínims amb què hauria de comptar aquest Pla de l'energia. Per exemple, doncs, un impuls decidit a les energies renovables?

Senyor conseller, nosaltres li donem el nostre suport més entusiasta per trobar localitzacions per impulsar, implantar i executar la implantació d'energies renovables. L'ajudarem a buscar emplaçaments per posar energia eòlica, i, a més a més, l'ajudarem a trobar emplaçaments distribuïts per tot el territori.

Aquest Pla de l'energia mig descrit en el Tinell... –i parlava també de millorar l'eficiència energètica, no pot ser d'una altra manera–, parlava de desnuclearitzar el país. Tenim un problema amb les centrals nuclears de Tarragona. Vostè sap que aquest problema cada vegada és més greu, que en aquests moments el Consejo de Seguridad Nuclear, entre cometes, «ha renyat» els gestors de Tarragona. No ho fan prou bé. Això crea molta inseguretat a la població. I, per tant, ens hem de posar a la feina en aquest aspecte. I, finalment, l'Acord del Tinell i el futur Pla, evidentment, parlaven d'apropar la generació a la demanda.

Per tant, senyor conseller, jo li demanaria que ens expliqués, en els esborranys del Pla de l'energia, quins són els principis que fan que s'acosti en aquests acords previs.

I hem de passar, evidentment, a parlar d'un problema que està en l'ordre del dia, i és: què fem amb Girona?, què passa a Girona? Doncs, a Girona hi passen dues coses: passa que no té energia suficient per a un desenvolupament com es mereix i passa que volem que hi vagi el tren d'alta velocitat.

La primera cosa que li he de dir, senyor conseller, altre cop... –escolti'm, jo això no sé si és una interpel·lació–, és tornar-lo a felicitar, perquè, a través dels mitjans de comunicació, hem vist com vostè deia que la interconnexió amb França no era estrictament necessària.

Entenem que això, doncs, l'honora, perquè és un exercici de realisme no fer afirmacions que no estiguin absolutament contrastades. I, realment, per alimentar el TGV nosaltres també creiem que no cal la interconnexió amb França. Per tant, donem aquest tema per tancat.

El segon punt és l'alimentació a Girona...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Aragonès i Perales

I, tot i reconèixer... –gràcies, senyor president, acabo–, tot i reconèixer que segurament serà necessari arribar a Girona amb una altra línia, primer li demano que ens expliqui quin és el consum de Girona i com ho farà per reduir-lo. I, després, li demano quins estudis s'han fet per proposar línies elèctriques que vagin a Girona i quins s'han descartat i per què?

Això la ciutadania necessita conèixer-ho, perquè, si no, la ciutadania té la sensació que allà se li imposen unes infraestructures que no sap ni si són necessàries i per què li passen prop de casa seva.

I, finalment, i l'últim punt és una consideració: el nostre Grup Parlamentari o el nostre partit no podrà acceptar una proposta de nova línia que no signifiqui una reducció global d'impacte en el territori respecte a l'impacte que hi ha actualment.

Ras i curt: si fem una nova línia, n'hem de desmantellar una altra...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Aragonès i Perales

...però no podem augmentar l'impacte en el territori. Li agrairia que ens expliqués si ha estudiat aquesta qüestió.

Moltes gràcies, senyor conseller.

El president

Té la paraula l'honorable conseller de Treball i Indústria, el senyor Josep Maria Rañé.

El conseller de Treball i Indústria (Sr. Josep M. Rañé i Blasco)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora Teresa Aragonès, en primer lloc, li haig d'agrair el to de la interpel·lació que ha fet i que intentaré contestar també en aquesta línia que vostè ha engegat, que és la de parlar de les coses sense alarmismes, però sense enganyar-nos, i constatar part de la realitat que tenim i com la volem encarar i com la volem resoldrem.

Catalunya té algunes situacions que, des del punt de vista energètic, són fonamentals i prèvies per tenir present quan ens plantegem què és el que volem fer: la primera, una molt, molt, quasi absoluta dependència de fonts energètiques que no controlem –és la primera i la més important–; la segona, una limitació objectiva que va més enllà de Catalunya de les alternatives energèti-

ques immediatament disponibles, fins i tot les renovables algunes tenen un grau de desenvolupament que, tot i ser expectatives de futur, avui no poden donar el rendiment que voldríem. Parlo, per exemple, de l'eficàcia que tenen en aquests moments, que ha de ser millorada, algunes de les fonts energètiques alternatives com la fotovoltaica, que s'ha de fer un gran esforç però que ha de millorar també el seu rendiment.

I per últim, també, aquesta situació ve necessitada i plantejada per impactes ambientals –CO_2, paisatgístics, entorns– que hem de plantejar. Per tant, hem de ser conscients també, abans d'entrar a analitzar què és el que podem fer, de quina força tenim i quines capacitats tenim. Catalunya és l'1 per mil de la població mundial, i el seu consum és el 2 per mil del consum mundial. No vol dir res més que això. No som decisius i, per tant, el que fem ho haurem de fer tenint en compte que els grans paràmetres –preu del petroli, etcètera– no els decidirem nosaltres, però tot i així hem de treballar molt allò en què sí que podem actuar, que és el que intentem contemplar amb aquesta direcció.

Així, doncs, hem d'actuar sobre dos elements, sobre l'oferta i sobre la demanda, que això sí que podem controlar-ho. Sobre l'oferta, buscant el màxim desenvolupament del potencial de les energies autòctones i renovables –sobre l'oferta, aquesta és la línia estratègica–, i sobre la demanda, apostant decididament per l'estalvi i l'eficiència energètica. Aquestes són les dues potes fonamentals del Pla de l'energia, del document que configurarà el Pla de l'energia –no del Departament, del Govern– del Govern de la Generalitat: eficiència i eficàcia, estalvi i Pla d'energies renovables.

També hem de parlar del Pla de les infraestructures i també hem de parlar de la recerca i el desenvolupament per fer que tinguem un sector més positiu. Aquest és un Pla molt ambiciós, potent, però realista. Sabem que serà difícil i dur d'aconseguir-ho, però hi ha voluntat política de fer-ho; serà difícil i dur perquè, com deia vostè, hem de canviar de model energètic, hem de transitar del que tenim al que volem. I en el període 2006-2015 podrem posar els primers passos, però del 2006 al 2015 no canviarem la realitat total. Hem d'encarrilar cap a aquesta direcció, i ho hem de fer amb un model que tingui com a objectiu garantir subministraments de quantitat i qualitat perquè els ciutadans puguin gaudir del benestar, les empreses puguin generar riquesa i, alhora, es pugui mantenir aquell objectiu a llarg termini sense malmetre el medi ambient.

Per aconseguir arribar a aquesta situació –ho repeteixo: energies renovables, increment i foment de les energies renovables netes i eficients, reduir substancialment el consum d'energia i els impactes medioambientals, i aquí també canvis profunds en l'actitud de les persones–, això no és possible fer-ho si no hi ha canvis profunds. El 50 per cent del consum –el 50 per cent del consum energètic– es produeix en el transport i en els domicilis. Les persones tenim un paper fonamental en aquest tema, si no, no hi ha possibilitat d'estalvi. El 50 per cent el gestionem les persones individualment. Des d'aquesta perspectiva, el nou Pla desenvoluparà una estratègia energètica més compromesa amb el desenvolupament sostenible, amb l'objectiu d'avançar-se als problemes que s'acosten derivats de l'actual sistema energètic i convertir, aquesta amenaça, en una oportunitat de millora de la competitivitat i del benestar dels ciutadans.

Miri, els objectius d'estalvi i eficiència energètica són reduir, frenar la tendència creixent que tenim en aquests moments. En aquests moments Catalunya consumeix, en la seva fase final, 14 milions de tones equivalents de petroli. Si no hi fem res, el 2015 en consumirem vint. El nostre objectiu és arribar a divuit, que és el que creiem que és possible fent un esforç molt important d'eficàcia i eficiència, i això vol dir: tenir una taxa de reducció, el doble –quasi el doble– del que planteja Europa, que és de l'1 per cent anual. Estem plantejant una taxa de reducció de l'1,67 del 10 per cent en aquest període, per tant, estalviar-nos 2 milions de tones equivalents de petroli en aquest període. L'altra cosa que hem de fer és generar energia renovable, que no haguem de comprar aquests combustibles fòssils, que possiblement tindran una crisi de preu i que a més a més no en tenim a casa nostra.

Per tant, aquesta és l'estratègia que volem dur. I, en aquest sentit, l'eix d'aquesta estratègia dependrà de la voluntat de tota la societat catalana, no només de l'Administració sinó també de la conscienciació i l'esforç de les empreses, les institucions i els ciutadans.

El Pla d'energies renovables. Impulsarem l'aprofitament de les energies renovables. L'objectiu és: posar en funcionament 1.500 megawatts en aquesta legislatura i tres mil instal·lats el 2010, aconseguir la substitució del 15 per cent del gasoil de l'automòbil per biocarburants –el 15 per cent el 2015–, multiplicar per trenta-cinc les instal·lacions solars fotovoltaiques d'aquí al 2015, multiplicar per deu l'aprofitament del biogàs, duplicar l'aprofitament de la biomassa forestal i agrícola i incrementar per tretze la superfície solar tèrmica fotovoltaica. Amb això arribaríem el 2015 a aconseguir que prop del 8 per cent del consum energètic es fes amb energies renovables. I li poso la quantitat sense que fem trampes, perquè hi ha una part del consum del petroli que no és per a energia, és per produir productes, i no és un valor energètic, és un producte. Si féssim això, arribaríem fins al nou i una mica més, però, en tot cas, entre el vuit i el nou és el que podem.

Per què no podem arribar a més? Senzillament perquè Catalunya és un país petit en dimensions i molt dens, i per obtenir energia renovable s'ha de tenir vent i espais, i aigua, i això limita la capacitat; tenim poc espai, l'aprofitarem al màxim, però la proporció no hi serà. En tot cas, Espanya està al sis i es fixa el dotze. Nosaltres estem al tres i ens fixem el nou. L'esforç és el màxim que crec que aquest país pot tenir.

La recerca ja l'hem desenvolupat amb el Pla de recerca i innovació, que les energies alternatives són objectiu bàsic.

I, per últim, les infraestructures. Miri, els criteris de les infraestructures són: seguretat, fiabilitat i qualitat de servei, i això requereix inversions. S'estan fent i estan millorant aquestes ràtios, i no n'estem contents, però s'estan fent. S'han de fer inversions.

Mínim impacte ambiental, tant pel que fa a la generació elèctrica com per al transport. I en aquest tema és

clar que la compactació de línies –com ja s'ha demostrat en projectes com el de Sentmenat - Bescanó– és una línia d'actuació bàsica i fonamental, perquè és possible –és possible– millorar el funcionament de la xarxa compactant línies –de vegades eliminant una de 132 per posar-ne una de més voltatge– i suprimir..., i per una, amb el mateix consum ambiental, en el mateix corredor, produir més transport d'energia sense malmetre més el territori però tenint el subministrament.

Optimització econòmica, evitant sobredimensionament de les xarxes d'infraestructures, i suficiència, en l'horitzó del 2015, disposant d'un cert marge de seguretat en l'abastament final del període de planificació.

Els criteris addicionals de les infraestructures elèctriques és: maximitzar la generació elèctrica per renovables...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Treball i Indústria

Potenciar l'autorització de generació –i amb això acabo, senyor president–, potenciar la utilització dels mitjans de generació més eficients, substituir els que avui estan en funcionament amb fuel per cicles de gas combinat, tancament de centrals més obsoletes i contaminants per noves, ubicació de la generació elèctrica no renovable prop de la demanda –tot i així, tenim un 19 per cent de la generació elèctrica difusa en el territori; podem incrementar-ho més, però en aquest tema li reconec que no anem malament, encara que tinguem alguna part del territori amb algunes característiques especials–, i mantenir un equilibri entre la producció i la demanda elèctrica anual similar al registrat tradicionalment a Catalunya.

És a dir, com veurà, els continguts d'això respecten la filosofia que hi ha darrere del pacte del Tinell i plantegen el mateix que plantejàvem en aquell acord. Hem de generar electricitat, hem de generar i tenir accés a les fonts energètiques per poder continuar fent un procés de creixement que sigui econòmicament possible, medioambientalment possible, però també socialment acceptat i, per tant, possible.

El president

Té la paraula per a la rèplica la il·lustre diputada senyora Teresa Aragonès.

La Sr. Aragonès i Perales

Gràcies, senyor conseller, per les seves paraules. Miri, aniré directa al gra. Esquerra Republicana de Catalunya no està d'acord amb les propostes que en aquests moments hi ha sobre la taula per fer una línia de molt alta tensió fins a Girona; és així. Nosaltres som responsables, nosaltres volem el millor per al nostre país, però és que el nostre país, senyor conseller, està format de persones i està format de territori i no es pot fer una infraestructura si les persones i el territori no hi estan d'acord.

En aquest moments ens trobem que el president de la Diputació de Girona ha manifestat públicament el seu desacord amb aquesta línia, el Consell Comarcal de l'Alt Empordà ha fet una moció en contra d'aquesta línia, el Consell Comarcal del Pla de l'Estany ha fet una altra moció en contra d'aquesta línia, els alcaldes afectats han presentat mocions contra aquesta línia i els habitants d'aquesta zona estan contra aquesta línia.

Senyor conseller, un polític ha de saber conjuminar els interessos generals del territori, però amb un respecte als interessos locals. Per tant, senyor conseller, jo no sé com dir-li-ho, però ha de trobar una solució per alimentar el TGV que no faci malbé el territori i que sigui acceptada per la gent d'aquest territori. I davant d'això jo crec que no hi ha res més a dir.

Ara podríem, aquí, enrotllar-nos que si el Col·legi d'Enginyers Tècnics avui ha fet una nota opinant sobre la tensió a què ha d'anar la línia. Miri, trobaríem tants tècnics com estudis encarreguem; tots en sabem, d'això; això va així. Per tant, vostè em pot presentar ara un altre estudi dient: «Sí, cal a quatre-cents.» Sincerament, hi ha d'haver pau social, com vostè ha dit en la seva última fase, hi ha d'haver sostenibilitat social, i la sostenibilitat social passa perquè el territori accepti les infraestructures que el travessen. Per tant, senyor conseller, jo l'encoratjo a buscar millores, a buscar alternatives, a explicar-les didàcticament, perquè, si no, nosaltres no li podrem acceptar, almenys, el que fins ara hi ha sobre la taula.

Res més i moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable conseller de Treball i Indústria, senyor Josep Maria Rañé.

El conseller de Treball i Indústria

Senyora diputada, jo li agraeixo la sinceritat. I sinceritat per sinceritat, jo li vull dir una cosa. Miri, vostè em parla d'un tros de trenta quilòmetres en la xarxa de distribució de Catalunya; jo li parlo de les necessitats de Catalunya. Vostè em parla de les necessitats de l'AVE; jo li estic parlant del Pla de l'energia de Catalunya. I en aquest Pla de l'energia –l'esborrany el tinc aquí, són 274 pàgines–, de cinc pàgines senceres d'actuacions en infraestructures, n'estem parlant d'una.

Parlem del Pla de l'energia, parlem de les necessitats de Catalunya. Perquè les necessitats del territori són les necessitats de Catalunya. I jo entenc, escolti, jo li vaig dir l'altre dia a un periodista i li ho puc repetir aquí, que jo ja entenc..., jo des de la cuina de casa meva veig onze torres d'alta tensió –onze–, però jo sé que les necessito per posar en marxa la planxa quan estic planxant, el rentaplats, la rentadora, encendre el llum i l'ordinador, que tot això ho faig a casa també –que tot això ho faig a casa. *(Veus de fons.)* Ja ho sé, però plantegem-nos les coses amb seriositat. El que necessitem: necessitem un AVE que sigui capaç d'agafar la velocitat que tots volem. No podem fer un fusible; no podem venir amb una velocitat i haver de frenar quan arribem aquí; no podem tenir necessitats d'energia i tenir uns determinats elements. Plantegem-nos totes les discussions, però no desqualifiquem els continguts tècnics, perquè aleshores no anirem bé. Si després que hi hagi un informe tècnic

diem: «No, és que el resultat no m'agrada, perquè jo no estic d'acord amb aquest tema», no podrem avançar.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Crec que tots ens hem de posar amb els acords polítics previs. Necessitem energia. Tenim uns problemes de subministrament globals, perquè som dependents de fora. Aquests subministraments tenen una vida en què jo no posaré alarmes, és molt llarga, suposo que serà més llarga, però, en tot cas, el que és previsible a curt termini és que hi hagi una crisi de preus. Tot el que estalviem ara, tot el que fem per estalviar, tot el que fem per racionalitzar l'energia a Catalunya, ens anirà bé com a país per mantenir la competitivitat, la capacitat de generar riquesa, la capacitat de generar oportunitats per a la gent.

Discutim el tema global i col·loquem en una balança els pros i els contres, el que guanyem i el que hem de cedir, i fem les coses que hàgim de fer, però fem-les bé. No li dic que perquè una cosa sigui necessària ja estigui justificat que es faci de qualsevol manera. Des de bon principi hem dit que, el que sigui necessari, ho hem de fer bé. Que una cosa sigui necessària no justifica que es faci de qualsevol manera, que, dissortadament, és el que de vegades ens ha passat: que, com que era una cosa necessària, no es discutia.

No, la podem discutir fins al final. Però la podem discutir sense que ens fem trampes al solitari, sense prejudicis o judicis previs. Si la necessitem, la fem, i ho decidim, i ho expliquem tots. Perquè, ho repeteixo, aquest és el Pla de l'energia, la proposta que fa el Govern de Catalunya per a tota Catalunya. I, en aquest sentit, crec que si ho fem des d'aquesta perspectiva, buscant la racionalitat, l'estalvi, l'eficiència, les energies renovables, la simplificació i racionalització de les infraestructures, jo crec que hem de poder ser tots suficientment responsables i coresponsables per explicar que el que es fa no es fa per molestar, sinó que es fa perquè es necessita.

I una de les coses que necessitem també és considerar que el mercat elèctric, que la situació de Catalunya, en molts casos, tindrem capacitat de generar-la si en uns altres..., com sempre succeeix amb les assegurances: quan un fa una assegurança, ho fa pensant que no la necessitarà, però es fa l'assegurança. Mantenir un nivell, una xarxa que sigui capaç d'atendre les puntes, els impactes, les incidències..., i ho diem avui, el Dia mundial de la sinistralitat. Estem exigint a les empreses que prenguin mesures, no pels accidents que tenen, sinó perquè no els tinguin. Doncs, fem les infraestructures, les que necessitem, preveient no tan sols els consums momentanis, sinó les necessitats a mitjà i llarg termini.

Jo crec que si fem això trobarem possibilitats d'entesa, perquè confio que tots aquí estem, com sempre, per defensar els interessos de Catalunya, i no per defensar altres interessos.

(Veus de «Molt bé!» i aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre seguretat pública (tram. 300-00954/07)

El quart punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Consell Executiu sobre seguretat pública. La formula, en nom del Grup de Convergència i Unió, l'honorable diputat senyor Felip Puig.

El Sr. Puig i Godes

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats... Senyora consellera, intentaré ser el màxim de correcte amb les formes i en la meva exposició, conscients i coneixedors de la seva sensibilitat amb el to que vostè percep sobre les preguntes i les interpel·lacions que li fa el Grup majoritari de Convergència i Unió. Però aquesta interpel·lació amb relació a les polítiques de seguretat va adreçada que ens puguin donar explicacions des del Govern sobre el perquè dels reiterats incompliments en els compromisos electorals i de govern; en el perquè existeix i es donen indicadors preocupants d'un cert col·lapse en la gestió política del seu Departament; sobre què hi ha al darrere d'aquesta prioritat permanent en aquest màrqueting populista i en aquestes grans declaracions que després no tenen translació en la resolució dels problemes concrets i quotidians dels ciutadans; en per què en la seva actuació com a membre del Govern mostra reiteradament una baixa qualitat democràtica, tics autoritaris, manca de respecte pels diputats i diputades d'aquest Parlament, i també –per què no?– per què es produeixen sistemàticament incompliments reiterats de les lleis d'aquest país, de les lleis demanades per aquest Parlament.

I és que, quan diem que hi han incompliments sobre els compromisos, li hem de dir que, repassat el pacte del Tinell, el pacte del Govern tripartit, catalanista i d'esquerres, i també el Pla de govern 2004-2007, en què d'un conjunt d'aproximadament seixanta-set compromisos en les polítiques del Departament d'Interior, entre els dos documents, només n'hi ha un de sol que s'hagi desenvolupat i tirat endavant. Només s'ha elaborat el Pla català de seguretat viària, que cal remarcar, per cert, que és una bona continuïtat del Pla català de seguretat viària del període 2002-2004, aprovat, evidentment, pel Govern de Convergència i Unió. Pel que fa a la resta de promeses, continuem esperant.

Per simbolitzar aquest cert col·lapse en la gestió, a més d'aquest incompliment dels compromisos, m'agradaria només sintetitzar-ho en dos temes importants per als ciutadans de Catalunya: el desplegament dels Mossos a la ciutat de Barcelona, i la gestió de les emergències.

La consellera, el gener del 2004, aquí en el Parlament, va anunciar que, amb relació al desplegament dels Mossos a la ciutat de Barcelona, el Govern tripartit havia començat a treballar-ho per fer-ho diferent. I, en honor a la veritat, val a dir que aquí, només aquí, han complert la seva paraula: ho estan fent molt diferent. El que no intuíem és que això fos molt a pitjor.

A sis mesos d'haver-se de fer càrrec de la seguretat a la ciutat de Barcelona, els Mossos d'Esquadra, segons les seves paraules, hauran de fer un desplegament en precari, ja que avui només tenen garantides quatre de les deu comissaries que necessitaran per exercir les seves

funcions. D'una, se'n va iniciar la construcció amb l'anterior Govern; tres han estat comprades a l'Estat; les altres sis ni tan sols s'han començat a realitzar...

El vicepresident primer

Un moment, si us plau, senyor diputat, és que hi ha molta remor de veus... Gràcies, pot seguir.

El Sr. Puig i Godes

Aquest desplegament importantíssim, segons les seves pròpies paraules, i importantíssim per a la millora de la seguretat pública dels ciutadans i ciutadanes de Barcelona està, ho repetim, en una situació crítica.

Hem de recordar també la darrera polèmica, generada per vostè mateixa, amb el delegat del Govern a Catalunya amb relació als concursos de trasllat de la Policia Nacional. I també les inquietuds que hi hauran per veure com es podran cobrir totes les necessitats de personal sense que això signifiqui una pèrdua, també, de cobertura en els territoris de la resta del país.

Se'ns ha reiterat o se'ns ha intentat, amb allò que la diputada o que alguna altra consellera aquest matí deien, allò, repetint una falsedat, s'ha intentat situar en l'imaginari col·lectiu que el fet que no hi hagin més comissaries previstes a la ciutat de Barcelona era culpa del Govern de Convergència i Unió. I això és fals. El Pla director de desplegament dels Mossos a la ciutat de Barcelona realitzat l'any 99 ja preveia quatre comissaries de zona i sis comissaries més de districte, i cinc oficines policials en llocs amb especial atenció i d'afluència de públic. El *Diari Oficial* del dia 31 de gener del 2002 declarava clarament deu àrees bàsiques a la regió policial de Barcelona i, com a mínim, a cada àrea bàsica, una comissaria per cadascun dels districtes. Això sí, s'ha intentat donar aquesta visió que no estava, això, previst. I estava previst.

O també, evidentment, una altra justificació, el mes de gener d'enguany, és afirmar que tot plegat, això, no és només responsabilitat seva, sinó que també depèn d'altres administracions, i que les dificultats de coordinació i la complexitat dels processos de cessió dels terrenys i dels immobles originaran aquest retard.

Bé, la veritat és que, ho repetim, aquesta és una situació greu per a la ciutat de Barcelona, i greu, evidentment, per al model de desplegament i per al model policial, en què tots els ciutadans de Catalunya i la gent de Convergència i Unió tenim molta il·lusió i molt compromís.

També amb la gestió de les emergències, i només dues dades o dos exemples.

La crisi de les nevades del 28 de febrer del 2005. El Departament d'Interior no va activar la fase d'emergència del pla Neucat quan tocava –no va activar la fase d'emergències del pla Neucat quan tocava. I aquesta manca d'informació i de previsió va provocar uns inconvenients importantíssims per al país.

El 7 de setembre vam tenir un episodi de rierades a Cambrils. El Servei Meteorològic de Catalunya va avisar ja del risc de pluja torrencial en aquestes zones. El pla Inuncat ordena que, davant d'aquestes situacions de risc, avisades en aquest cas pel Servei Meteorològic, s'ha d'avisar la població, s'ha d'informar dels riscos, dels possibles accidents, s'han d'impulsar polítiques d'informació. El responsable del Pla d'emergències no va accionar aquests mecanismes. No vull recordar –i no ho faré– les conseqüències, en aquest cas, que van tenir les rierades a Cambrils el setembre de l'any 2004.

On sí que podríem trobar, doncs, una certa conformitat és en les polítiques de trànsit i seguretat viària. I sap per què? Doncs, perquè és una bona continuïtat de les polítiques ja impulsades des de feia anys, i sobretot en el Pla català de seguretat viària del període 2002-2004, que recull la reducció sistemàtica que, des del traspàs de les competències de trànsit a la Generalitat, l'any 98, es produeix en el control i en la millora i en la disminució progressiva del nombre de morts a les carreteres de Catalunya.

Però, això sí, no val la pena fer demagògia, senyora consellera, i atribuir-se mèrits només en exclusiva, no val jugar amb la sensibilitat de la gent, ni amb els morts. Seria molt fàcil recordar que aquesta darrera Setmana Santa hi ha hagut un increment espectacular en el nombre de morts a les carreteres de Catalunya. O seria molt fàcil també veure per què Catalunya està avui..., no al capdavant dels índexs de reducció en el nombre de morts a les carreteres d'altres regions i comunitats autònomes. No és aquesta la política que nosaltres hem volgut impulsar; una política discreta, sensata i que vagi en la direcció que ha d'anar, que és en l'atenció als ciutadans.

Perquè aquí és on..., molt soroll i poques nous, màrqueting, grans declaracions. «Interior vol reduir a zero el límit d'alcohol per a tots els conductors.» Recorden la polèmica de la tolerància zero? «Tura informará a Acebes de los datos que recabe de la reunión Carod - ETA.» «La Generalitat es proposa assumir el comandament policial únic.» On és? «Tura assegura que el Govern es va plantejar suspendre les eleccions generals.» «A major renda, major multa.» Ara no. «Les infraccions dels conductors per cotxes més cars.» «Tura es proposa eradicar l'oferta de turisme de borratxera.» «Els CAT, les matrícules, a finals del 2004 estaran al carrer.»

Els radars, promesos l'abril del 2004, no s'implanten fins al desembre de l'any passat, i ara ens en promet trenta-quatre més, que no sabem tampoc quan estaran a les carreteres. Fa un any i mig ens parla de l'assignatura de seguretat viària a primària i secundària; està en els currículums? O les modificacions de la potència i les carrosseries dels vehicles a la indústria automobilística. O les modificacions en la legislació penal contra els reincidents i els imprudents, fetes fa un any, que no s'han iniciat. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

En definitiva –i vaig acabant, senyor president–, tota una sèrie de grans declaracions que no tenen cap translació pràctica a la nostra societat.

I també li vull recordar, com a portaveu del Grup de Convergència i Unió, la manca de qualitat democràtica en les seves respostes als diputats del Parlament. I també li vull recordar que és l'única membre del Govern, l'únic membre del Govern –i escolti-ho bé, senyor Roma– que ha denegat a un diputat d'aquest Parlament informació i que ha hagut de ser advertida pel

mateix president del Parlament, per exigir-li l'accés a determinada informació. *(Remor de veus.)*

Si, a això, hi afegim que hi ha una llei del Parlament de Catalunya, la 4/2003, d'ordenació del sistema de seguretat a Catalunya, que és sistemàticament incomplida, sistemàticament ignorada en la seva acció, tot plegat ens porta a una reflexió i una valoració molt negatives, senyora Tura. Com és que el Consell de Seguretat de Catalunya no s'ha reunit mai? Com és que la Comissió de Govern per a la Seguretat, presidida pel president, que ha de conèixer el Pla general de seguretat de Catalunya, que s'ha de reunir un cop cada trimestre, no s'ha reunit mai? Com és que la Comissió de Policia de Catalunya, òrgan col·legiat per coordinar la Policia de la Generalitat i les policies locals, no s'ha reunit mai?

El vicepresident primer

Senyor Puig...

El Sr. Puig i Godes

Acabo. Com és que encara no s'ha aprovat el decret que ha de regular la normativa general sobre organització i funcionament de les juntes locals? Tretze, catorze, quinze incompliments de la primera Llei de seguretat de Catalunya.

Per tot això, senyora consellera, li preguntem: Pensa complir les promeses i els compromisos que formen part de la seva acció de govern? Pensa deixar de jugar amb la sensibilitat dels ciutadans? Què opina o què pensa fer per garantir el desplegament dels Mossos d'Esquadra d'una manera eficaç a la ciutat de Barcelona? Pensa corregir les seves actituds poc respectuoses amb aquest Parlament, denegant informació i contestant d'una manera impròpia als diputats d'aquesta cambra...?

El vicepresident primer

Senyor Puig...

El Sr. Puig i Godes

Pensa corregir aquest incompliment sistemàtic de la Llei d'ordenació de la seguretat de Catalunya? De tot això, esperem de les seves respostes.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Puig. Per al torn de resposta, té la paraula l'honorable consellera d'Interior, senyora Montserrat Tura. *(Remor de veus.)*

La consellera d'Interior (Sra. Montserrat Tura i Camafreita)

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats, senyor Puig. Jo tenia una interpel·lació que deia: «capteniment del Govern en matèria de seguretat pública» i m'ha semblat que se m'instava a respondre sobre la percepció subjectiva que tenia el senyor Puig del meu caràcter i de la meva manera de ser. De manera que, si li sembla, d'això no li ho respondré, excepte en allò en què l'acusació és suficientment greu com perquè no ho deixi passar per alt. Si la consellera que els parla ha incomplert en algun moment algun precepte que està en el Reglament d'aquest Parlament, espero que els òrgans que tenen competència al respecte d'això m'ho facin saber, no la seva opinió subjectiva i a vegades l'estratègia política de l'oposició.

Si en algun moment determinat s'ha demanat que alguna de les informacions que demanaven es vingués a veure *in situ* en les dependències del Departament, és perquè el departament de seguretat té algunes característiques especials i en algun cas ho hem acordat en el si de la Comissió de Fons Reservats. Per cert, amb consens de tots els grups, també del seu.

Totes aquestes coses que vostè ha intentat fer venent una imatge meva que suposo que li interessa per desqualificar la feina, doncs, les situo en el camp de l'erosió que l'oposició de la qual vostè és portaveu pretén fer. I, en canvi, li respondré algunes coses.

Vostè m'ha recordat tots els compromisos de la legislatura i m'exigeix el seu compliment en el primer any de Govern. I jo li dic: en queden quasi tres. Per tant, li asseguro que els anirem fent al ritme que correspon, i quan quedin pocs mesos de final de mandat veurem, d'aquesta llista que vostè m'ha tret, quantes no n'hem fet. Ara, vostè va estar bastants anys a l'anterior Govern, i no sé si té prou coneixement perquè jo avui li pugui dir..., qui ha estat sense discontinuïtat organitzant aspectes del desplegament ha estat la Comissaria General Tècnica, on consten tots els documents respecte als desplegaments dels diferents territoris de Catalunya.

Bé, això que avui vostè ens acaba d'explicar sobre els seus projectes a la ciutat de Barcelona, a mi m'agradaria saber en quin arxiu del Departament es troben. Perquè ni en el canvi i relleu de responsabilitats, ni en les persones –que, hi insisteixo..., sense discontinuïtat– que hem treballat aquesta qüestió, en tenen el coneixement, d'aquesta cosa tan fantàstica que vostès havien previst per a Barcelona..., i que només existia el projecte de Travessera de les Corts.

És veritat, i ho vaig dir jo en un signe de reconeixement públic, que algunes de les comissaries no estaran acabades. Però fixi-s'hi bé, no tinc cap inconvenient a defensar davant d'aquesta cambra i a defensar davant de la ciutadania –i estic absolutament convençuda d'obtenir de la ciutadania una comprensió més elevada que la seva–, que tal vegada és millor que esperem sis mesos a acabar un edifici, però que en canvi tinguem un edifici, o dos, o tres –o quatre o cinc..., després li diré que a més s'ha equivocat en les xifres que ha donat–, però que puguin persistir i que ens puguem sentir satisfets d'haver-los fet, no a corre-cuita, sinó com un edifici que persistirà en la ciutat i en la funció policial durant moltes dècades.

Si això porta algun retard i, per a aquest retard, ja hem anunciat que existeix un pla alternatiu, prefereixo funcionar durant uns quants mesos amb el pla alternatiu que no pas fer les coses a corre-cuita, no tenir una comissaria a cada un dels districtes..., encara que sigui a mitjan de l'any que ve i no l'1 de novembre, que, de totes maneres, per allò que sí que li convé al ciutadà, l'1 de novembre estarem desplegats a Barcelona.

Per tant, nosaltres hi serem, farem la feina. Farem la feina ben feta. Confiem en una certa comprensió. Un cos policial que es fa càrrec d'una ciutat amb la complexitat de Barcelona..., confiem en una certa comprensió i confiem en la col·laboració dels ciutadans. La tenim ara, ja, en el predesplegament; la tindrem en el desplegament. Ja sé que no la tindrem, i ho lamento molt –ho lamento extraordinàriament– en el seu Grup, perquè cada vegada que parlen d'aquest tema pretenen portar-lo a uns nivells de confrontació que, lluny d'ajudar a fer entendre que el desplegament és una cosa importantíssima per a Catalunya, ho volen fer aparèixer com una gran discrepància institucional.

Bé, doncs, efectivament, hi haurà deu comissaries. Vostè s'ha equivocat en les xifres. Les tres que s'adquireixen al Cos Nacional de Policia, evidentment, estan construïdes i estaran fetes. Estarà acabada Travessera de les Corts, estarà acabada carrer Badajoz, estarà acabada l'avinguda de l'Hospital Militar. Per tant, ja en porto sis, d'acabades. Estaran a mig fer Torras i Bages, estarà a mig fer carrer Molina, estarà gairebé acabada Ulldecona... I, per tant, ja li porto..., totes gairebé acabades, excepte una, que em sembla important i emblemàtica, que és la de la plaça Espanya, i que ha de servir al districte de l'Eixample; serà un bon edifici. Mentre no el tinguem funcionarem amb unes instal·lacions provisionals. Prefereixo això que fer a l'Eixample, un districte tan important en nombre d'habitants i en activitat econòmica, una instal·lació..., de pressa i corrents, que no garanteixi..., en la seguretat de temes policials.

Però certament, quan jo vaig veure que tenia una interpel·lació del seu Grup en matèria de seguretat pública, més enllà que és veritat que hi ha una llei aprovada per unanimitat de tots els grups de la cambra i que s'ha de complir –i que progressivament l'anirem complint, no pateixi, ja li asseguro que sí–, ara els ha agafat una certa pressa que tot es faci de manera immediata.

I jo pensava que parlaríem avui una miqueta dels grans problemes de seguretat del país i de les actuacions que havia fet la Policia de la Generalitat. Sembla que això no importa. És a dir, sembla que no importi que la Policia de la Generalitat hagi desmantellat, per exemple, cèl·lules de terrorisme islàmic. Sembla que no importi que la Policia de la Generalitat sigui qui més comisos ha fet, per exemple, més de 100.000 quilos de droga de diferents modalitats. Sembla que no importi que la Policia de la Generalitat hagi desmantellat –la policia que més..., tot i que encara no té, en molt territori, responsabilitats...– xarxes de robatoris en domicilis, hagi desmantellat la millor, la més gran xarxa de falsificació de moneda des de la incorporació de l'euro.

És a dir, totes aquestes qüestions, que jo crec que sí que preocupen els ciutadans, perque finalment aquesta droga és venuda en els carrers i provoca problemes d'ordre públic, perquè finalment aquests bitllets són distribuïts a la ciutadania i es troben estafats, perquè finalment el risc de patir o de deixar de patir determinats delictes sobre les persones..., això sembla que no li importa gaire al Grup de Convergència i Unió. Li importa molt més si ha aparegut un titular de premsa, i vostè es llegeix els titulars de premsa que li convenen. Se'ls llegeix de manera esbiaixada i ens vol fer un discurs aquí en matèria de seguretat..., en què jo intentaré no caure mai.

Si vol que fem un discurs en matèria de comportament i d'estils de governar, el farem, però en matèria de seguretat, allò que fa la Policia, allò que realment té fet el Departament, allò del col·lapse, que en diu vostè. Escolti'm, col·lapse en emergències, d'un dia que és el 28 de febrer, en què es va produir una nevada d'una intensitat no prevista pels serveis meteorològics, que es va activar una situació d'emergència..., a les 7.25 el pla i que efectivament, hi va haver un embús en una única via principal de Catalunya..., i ho consideren, això, un col·lapse del Departament? Si això és un col·lapse del Departament, les nevades del 2001, què devien ser?

El vicepresident primer

Senyora consellera...

La consellera d'Interior

Per tant, jo, el que li demano, si us plau, és que si vol agafar exemples, comenci per fer comparacions i una certa autocrítica..., fonamental en l'acció de l'oposició, quan aquesta oposició ha tingut tants anys de govern i quan aquesta situació que ens hem trobat en el país no ens l'hem trobat de casualitat. Les situacions de determinats models existents en el país, inclosos els turístics, no ens ens els hem trobat del no-res, sinó fruit d'una acció de govern en el passat que tal vegada consistia a tancar els ulls i no veure segons quins problemes.

(Crits de «Molt bé!» en un sector de l'hemicicle.)

El vicepresident primer

Gràcies, gràcies, senyora consellera. Senyores i senyors diputats... Un moment, si us plau. És obligació de les seves funcions, i és un deure de la presidència i per extensió de tota la Mesa, amb la col·laboració de tots vostès, de fer observar el respecte al Parlament i l'observança de les normes reglamentàries.

Jo crec que si no ens n'hem de sentir orgullosos, perquè és un deure, crec que sí ens en podem sentir satisfets pel compliment d'aquests objectius. Volia recordar-ho, encara que crec que és innecessari.

Gràcies.

Té la paraula l'honorable senyor Felip Puig.

El Sr. Puig i Godes

Moltes gràcies, senyor president. Miri, senyora consellera, aquest Govern, i vostè en forma part, té un petit problema, als nostres ulls, bastant important. No accepten les crítiques; no entenen el que és de veritat el joc democràtic. No, no, jo no he vingut aquí a valorar, a judicar, a observar o a opinar sobre el seu caràcter o la seva manera de fer o sobre els eu estil. Crec que és un problema seu, però aquí no estem per fer sessions de psicoanàlisi col·lectiva. *(Remor de veus.)* No, senyora consellera, no, hem vingut aquí a parlar sobre la qualitat de la seva gestió i la resolució dels problemes que té aquest país, sobre els resultats.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

No sóc jo que m'ho invento, que del Pacte del Tinell i del programa de Govern de seixanta-set compromisos, un l'han tirat endavant. Vostè demana més temps. Sí, el tindran, no sé quan el tindran; no massa més, no, no, vagi una mica més de pressa. Però vol dir que en setze mesos no hauríem pogut fer alguna cosa més? Però, vaja, miri, ja està. Incompliments.

Escolti, la nevada no va afectar només una carretera. Més de sis hores de milers d'usuaris d'avió en l'aeroport, cancel·lacions massives de vols, retards en la línia de trens de Renfe que comunicava Tarragona amb Barcelona, talls a les carreteres, a l'autopista AP-7..., qualificats tots ells d'injustificables no per la gent obsessionada de Convergència i Unió: pel RACC, pel Col·legi d'Enginyers Industrials, per la societat catalana.

Desplegament a Barcelona. No som nosaltres, senyora consellera, era vostè que l'any 2002 i 2003 deia que si governaven vostès el desplegament a Barcelona s'acabaria el 2006. O que seria després, el 2007. I ara diu que ho aniran fent, d'acord amb els objectius que s'han fixat vostès, també. I em demana: «On són aquests documents?» Deu tenir algun col·laborador que segur que li pot trobar el Pla director de desplegament realitzat l'any 99, un document que vostè té en algun calaix; l'Informe de la Divisió de Planificació Estratègica de la Policia de la Generalitat sobre les infraestructures de desplegament a Barcelona del 14 de novembre del 2002..., que el té. Però és que si em diu que aquests no els té perquè no ha sabut obrir els calaixos, home, doncs, miri's el *Diari Oficial de la Generalitat*, el Diari de 31 de gener del 2002, del *Diari Oficial,* del 31 de gener del 2002, pàgina 1.949, on s'estableixen les deu àrees bàsiques de Barcelona i on queda molt clar que a cada àrea bàsica hi haurà una comissaria de districte.

Vostè ara diu que prefereix un pla alternatiu. Home! No és que el prefereixi, és que no té altra solució que utilitzar la via B, el pla lent, allò que és producte de la seva ineficàcia, de la seva incapacitat per tirar endavant, d'aconseguir els terrenys, els projectes, les obres, amb més solidesa. Sí, tindrem una comissaria magnífica a l'Eixample, el 2007 o el 2008, potser, molt bé, doncs ja entenem què és el pla alternatiu.

I ens demana, o diu que no espera comprensió. Ha tingut també un altre lapsus, diu que l'espera de la ciutadania. Se li nota que espera la comprensió de la ciutadania, perquè només fa que adreçar-se a la ciutadania, en comptes de gestionar. Però sí que li puc assegurar que ja de sortida té molta més comprensió del Grup de l'oposició de Convergència i Unió que la que vostès van tenir durant vint-i-tres anys quan exercien l'oposició. *(Remor de veus.)* Segur, el que passa és que també hi ha un altre problema, hi ha un altre problema, no només que l'oposició sigui molt més comprensiva, el problema és que el Govern és molt menys eficaç. *(Rialles.)*

El problema és que ara el Govern és molt menys eficaç i, evidentment, tot i que som molt més comprensius, escolti, doncs la crítica sobre el que no fan, ho sento, però hi serà, perquè, escolti'm, estem molt orgullosos de tenir la policia que tenim en aquest país, molt orgullosos! I del model policial, molt! Com espero, espero, que tots vostès. N'estem molt orgullosos! Al cap i a la fi és el model que vam ajudar a impulsar amb aquest Parlament, però des dels governs de Convergència i Unió, doncs, nosaltres. I no em faci recordar èpoques pretèrites en què el seu partit s'oposava al desplegament d'aquest model policial. Oi que no en volen parlar d'això? Però és que tenim grans professionals, tenim una policia que fa el que ha de fer, qui no fa el que ha de fer no és la policia, és vostè, senyora consellera, és vostè. És clar que no parlem de tot el que fa la policia, ho fa molt bé, i la millora en la seguretat ciutadana va molt bé. Però hi han altres coses que no van prou bé, perquè no es prenen les decisions estratègiques polítiques que estan a les seves mans, no a les mans concretes dels Mossos d'Esquadra que fan la seva actuació d'una manera excel·lent.

Per tot plegat, senyora consellera, per tot plegat li volem recordar, finalment, que vostè és l'únic membre del Govern que ha denegat a un diputat del Parlament el dret a tenir dret a informació, en què una diputada del nostre Grup li va demanar un informe sobre una determinada problemàtica que vostè havia citat en una sessió plenària en aquest Parlament, que es va negar a lliurar aquest informe. No és una afirmació genèrica d'aquelles que algun d'aquests diputats que tant s'exclamen fan sense aportar camp constatació. Va passar això, vam haver d'apel·lar al president d'aquesta cambra i amb quaranta-vuit hores, òbviament vostè va haver de fer el que va fer.

I si vol li puc llegir també, perquè tothom vegi –ja acabo, senyor president–, quan hem demanat al Govern si ha dut a terme l'estudi dels sistemes electrònics com a mesura de protecció en casos de violència domèstica, d'acord amb una resolució del Parlament que es va aprovar. La resposta literal, que és un tic, és símbol de la seva manera de gestionar i de governar, «suposem» –diu la consellera– «que es refereixen a la Resolució 75/VII sobre la implantació d'un sistema que va aprovar la Comissió per al desenvolupament dels drets de les dones. Efectivament, el Departament d'Interior té l'obligació de conèixer les resolucions que aprova el Parlament de Catalunya.» Aquesta és la resposta que vostè fa sota la demanda de l'oposició de dir: «Què han fet sobre aquesta Resolució?» És d'un elitisme intel·lectual, d'una prepotència, d'una supèrbia que és impròpia de l'actualitat democràtica que el Grup de Convergència i Unió exigeix en aquest Parlament...

El president

Senyor...

El Sr. Puig i Godes

...i tornem a repetir...

El president

Senyor Puig...

El Sr. Puig i Godes

Ja estic senyor president, ens importen molt els no-resultats que avui està tenint la política de seguretat pública que depèn de vostè, senyora consellera.

El president

Té la paraula l'honorable consellera d'Interior, senyora Montserrat Tura.

La consellera d'Interior

Gràcies, senyor president. Senyor Puig, vostè ha tornat a fer exactament el mateix. «No els parlaré de no sé què, però els parlo de...». És el seu estil: «jo no he vingut aquí a parlar del seu caràcter, però li dic que vostè és intractable...», «jo no he vingut aquí a criticar el desplegament, però vostè ho fa...». Escolti'm, aquest és un sistema que potser a algú del seu Grup li deu agradar. Jo li puc dir, vuit anys de diputada a l'oposició, uns quants anys d'alcaldessa d'una ciutat no exempta de problemes. I no li diré aquí, perquè no ho vull utilitzar, però quan hi ha hagut problemes de seguretat, seriosos, en àmbits on he pogut col·laborar amb el Govern, he estat al costat del Govern.

Fins a ara, miri, no ho sé, però alguns dels ciutadans afectats per això, sort que en van tenir, efectivament. Per tant, no juguin amb un tema tan seriós que des del Govern i des de l'oposició qui els parla ha mirat de no fer-ne mai demagògia. Ho sento, lamento moltíssim tota aquesta interpel·lació, dóna un determinat nivell, una talla... Jo no m'hi poso en la talla humana, perquè no és motiu de debat en aquest Parlament, dóna una talla política. Per exemple, vol que parlem d'algunes coses? És que no ens hem desplegat a l'Anoia? O és que no importen els trenta-tres municipis que ara tenen mossos amb un grau de satisfacció elevadíssim fet per aquest Govern? D'això no en parlem, perquè, és clar, és massa bo. Vol que parlem d'accions en matèria d'emergències? Vol que li expliqui quants cotxes de bombers tenen més de trenta anys i vostès no els han renovat? Vol que li digui el 65 per cent d'increment en matèria d'inversions en els parcs de bombers i en el parc mòbil en matèria d'emergències que, evidentment, encara no estan adquirits, perquè això té un procediment, l'Administració, per fer-lo. Però, si us plau, que jo els he anat a veure, un a un, i ara em diu que hi ha un col·lapse en l'àmbit d'emergències del Departament? Que no han passat mai pel parc de bombers de la Bisbal? Que no han anat a mirar mai les escales per on enfilar-se quan hi ha un incendi urbà? Que no saben que es van anar a comprar a Alemanya, de segona de mà, i que tenen més de trenta anys totes? Volen que parlem d'això? *(Veus de: «Sí!»)* Quan s'han començat a comprar nous vehicles de bombers? Ara. *(Veus de: «Ara!»)* Quan s'han començat a incrementar les dotacions per fer reformes i ampliacions dels parcs de bombers? *(Xiulets i esbroncaments en un sector de l'hemicicle)* Ara.

El president

Honorable consellera, honorable consellera, si us plau. Li prego que esperi un momentet.

Ni xiulets ni expressions fora de to; la història d'aquesta cambra és molt important com per no haver d'entrar en aquest nivell en aquests moments. Les preguntes que fa la consellera les fa a l'aire, no necessiten resposta.

Senyores i senyors diputats, els prego que estiguin a l'alçada. Gràcies. Senyora consellera pot continuar.

La consellera d'Interior

Moltíssimes gràcies, senyor president. I el que més lamento de tot el que vostès m'han dit, el que més lamento, és que acabo de descobrir que en matèria de seguretat, ni les reunions fetes en seu parlamentària, en l'àmbit de tractar temes reservats i en els acords que s'hi prenen no serveixen perquè finalment es ve en aquest hemicicle a fer retrets.

L'informe al qual vostè fa menció va ser motiu de comentari en una d'aquestes comissions i es va arribar a un determinat acord. Per tant, si s'arriba a un determinat acord en aquests tipus de comissions, espero, confio, almenys de la majoria del Grup de Convergència i Unió, que després no es facin retrets en públic. Perquè si s'han de fer retrets en públic, no pateixi que no ho comentarem més en aquestes comissions, vindrem directament aquí en el Ple i ho discutirem obertament. Però a mi em sap molt de greu, molt de greu haver confiat en algun moment que vostès entendrien que per raons de seguretat, quan hi han investigacions obertes, era bo que no es donessin determinats informes.

I vull acabar dient, m'agrada que em faci vostè la interpel·lació, perquè aleshores vol dir que els temes de seguretat tenen per al conjunt de l'hemicicle, per al conjunt dels representants del poble de Catalunya, molta importància. Parlem-ne tant com calgui, parlem-ne des del rigor i des de la sinceritat.

I l'altra cosa, sobretot, amb els temes de la seguretat no caiguem en la història ni en la mentida. Si a partir d'ara l'aeroport i la Renfe són competència del Govern de Catalunya i de la consellera que els parla, estaré encantada de saber-ho.

El president

Senyor Puig.

El Sr. Puig i Godes

Sí, senyor president, per contradiccions molt flagrants i evidents. Sí, és una interpel·lació, però s'ha fet referència...

El president

Té un minut.

El Sr. Puig i Godes

Bé, en cap moment jo he parlat del caràcter, de la personalitat de la consellera, totes les referències han vingut d'ella mateixa, jo no he qüestionat el seu caràcter d'«intractable» que ha anomenat vostè; no ho he dit, no ho he dit. No he valorat la talla humana de la consellera, no ho hem fet. Hem parlat de la gestió política dels incompliments, clarament. I voldria manifestar-ho. En tot cas, és allò d'*excusatio non petita, accusatio manifesta.*

Moltes gràcies.

El president

Senyora consellera.

La consellera d'Interior

Mirin, afortunadament aquest és un debat no en solitari de vostè i jo, sinó en una cambra pública, és un debat que es grava i és un debat que té després un *Diari de Sessions*. Li prego que llegeixi els seus primers cinc minuts d'intervenció, senzillament això.

El president

Amb les noves tecnologies, més que llegir, fins i tot es pot veure i escoltar.

Passem al sisè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre el Pla estratègic d'infraestructures de transport. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula per a la seva defensa i exposició l'il·lustre senyor Josep Rull.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre les fundacions i els hospitals de la xarxa hospitalària d'utilització pública (XHUP) (tram. 302-00117/07)

Es demanen excuses perquè hi ha hagut un error, i efectivament, el cinquè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre les fundacions i els hospitals de la xarxa hospitalària d'utilització pública, que també presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, en aquest cas té la paraula per exposar-la l'il·lustre senyor Francesc Sancho.

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats. Ara, fa un moment, parlava amb la meva amiga i admirada companya Carme-Laura Gil i comentàvem que no fa gaire, no fa gaire, en una de les meves interpel·lacions els deia que donada l'alta activitat parlamentària del Govern, probablement, un dia, al migdia ens trobaríem que tots ens anàvem cap a casa. La veritat és que avui ens trobarem, si més no, molt a prop d'aquesta situació. La veritat, és que això em serveix per dir-los una cosa i fer-los un seguit de reflexions que em semblen importants de fer en aquest Parlament.

Cada dia quan entrem al Parlament a mi em sembla que tots, tots els que tenim alguna cosa a veure amb el Parlament, des dels qui són a la porta, els empleats, fins a la Mesa, fins als diputats poden saber què és el que passarà i com s'aniran acabant cada una de les interpel·lacions i cada una de les nostres mocions. És a dir, tots sabem que cada dia ens trobarem amb retrets sobre l'herència, tots sabem que cada dia ens trobarem algun conseller que renya algun dels nostres diputats, i tots sabem que ens trobarem amb algunes contradiccions flagrants entre els membres del tripartit. Això és el que passa cada dia en aquest Parlament. Tot és tan previsible que, com comprendran, jo no puc esperar que vostès m'aprovin la meva Moció. No ho espero, però sí que espero que m'escoltin una mica i facin alguna reflexió, si més no, perquè els pot servir per a treure'n alguna conclusió positiva.

Fixin-se bé. Jo voldria que vostès es miressin, s'estudiessin a fons quina és la Llei, quina és la Llei de fundacions i què s'ha de fer per solucionar un tema que s'ha plantejat en una determinada fundació del nostre sistema sanitari públic. I els faig la reflexió perquè em sembla que és important que entenguin que les coses s'han de fer com marca la Llei, i que hi han mecanismes per aconseguir un bon diàleg i per solucionar els problemes.

La reflexió els la faig perquè qui té l'autoritat –qui té l'autoritat– per intervenir en les fundacions és el Protectorat de la Generalitat, que depèn del Departament de Justícia. Ens hem trobat en una situació a la Fundació Puigvert que tots coneixem. Un tema menor de discussió entre patrons, entre una determinada família i la resta dels patrons ens ha portat a un gran soroll mediàtic –un gran soroll mediàtic– i a una voluntat d'intervenció del Departament de Salut sense seguir els procediments reglats. I, a mi, em sembla important. És important i és previsible, el que acaba passant.

Fixi-s'hi bé: jo vull que entenguin que això que els diu aquest diputat és el titular exacte que va resumir *La Vanguardia* al principi de la crisi. Diu: «Salud aprovecha la crisis de la Fundación Puigvert para exigir entrar en su patronato.» Fa una sèrie de consideracions, i acaba sortint el paper d'Esquerra Republicana, que se sent fraternalment unida a una de les parts de la discussió. L'autoritat la té el protectorat, i, per tant, a través del protectorat tenien d'afavorir vostès el diàleg. I això és el que els proposem en la nostra Moció.

Però és més: mirin, se pot no tenir l'autoritat legal, però es pot tenir l'autoritat moral. I, ara, si vol, parlarem d'aquest tema, perquè m'interessa parlar-ne. Com un govern, quan hi ha una crisi de discussió interna, vol tenir autoritat per imposar governabilitat a la Fundació Puigvert, quan ens trobem amb les seves contradiccions cada dia i cada dia ens trobem amb les seves discussions internes? Com volen tenir autoritat moral per dir que afavoriran la governabilitat de la Fundació Puigvert, quan vostès cada dia tenen problemes de governabilitat en el seu Govern? On està, aquesta autoritat moral per intervenir?

Però és que és més. Ens diuen: «Oh!, és que el personal de la Fundació està molt preocupat.» Que el personal que tenim a la nostra xarxa pública, al nostre sistema sanitari, no està preocupat? Jo cada dia sento els professionals de salut d'aquest nostre sistema no només preocupats; comencen a estar indignats. Han jubilat de mala manera els nostres metges; tenim problemes amb els residents; tenim manca de personal als CAP; tenim, francament, un ambient cada vegada més enrarit. I, per tant, no crec que el Govern, via autoritat moral, pugui imposar res.

Jo els faig aquesta reflexió perquè els ha de servir per governar i perquè jo espero que, d'alguna manera, vostès acabin acceptant que amb les fundacions, que és societat civil, l'única via real de la col·laboració és el respecte legal i més estricte a la seva funció i el diàleg obert. No cometin vostès l'error que cometen d'imposar a una fundació, que té una labor a través del seu patronat, amb uns objectius fundacionals, d'imposar la visió del Govern, perquè això és fer callar i minimitzar la societat civil, i això no es bo per al nostre sistema.

Aquesta és la reflexió. Tot és molt previsible, és cert: no em faran cas, és cert; no votaran la Moció, és cert. Però no s'equivoquin: això no és una victòria, això és el germen de la que serà la seva propera derrota, perquè la ciutadania en aquestes coses sap valorar molt positivament i de manera molt intel·ligent quin és el paper de cadascú.

Gràcies.

El president

Té la paraula, per posicionar, en nom dels grups parlamentaris..., i en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Carme Valls.

La Sra. Valls i Llobet

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el senyor diputat que m'ha precedit en la paraula diu que a ell li sembla que tot és molt previsible. Realment, a mi, també em sembla que són molt previsibles les seves interpel·lacions. Si vostè volia interpel·lar pel tema de fundacions, tenia un altre conseller per fer-ho; si volia fer-ho d'una altra manera i relligar coses que no tenen el mateix sentit, també ho podria fer d'una altra manera. També tot és molt previsible, i a vegades és una mica avorrit.

Miri, en la seva interpel·lació de l'altre dia ens va fer un gran discurs sobre la democràcia, parlant vostè del fet que la democràcia formal s'havia de constatar. Escolti, la democràcia, en principi, és el govern del poble i l'exercici de les llibertats polítiques.., i que els governs representants d'aquest poble facin un bon servei i garanteixin els drets dels ciutadans. I garantir els drets als ciutadans és garantir-los els drets a la salut, és garantir-los el dret a ser assistits i a rebre una assistència de qualitat, és garantir-los el dret que se'ls facin els protocols necessaris i no els innecessaris, que no es practiquin situacions…, que amb el diner públic la transparència és imprescindible, la seva utilització també; no es pot fer servir el diner públic de forma fraudulenta, encara que sigui menor el frau, per millorar comptes que no estan clars.

I a vostè no li sembla natural la participació; vostè va parlar d'«intervenció», cosa totalment falsa. Quan la Fundació demana ajuda, la demana al protectorat; el protectorat ja va intervenir de la manera que ha d'intervenir; per això ja hi ha la Llei feta. I, per tant, és natural que hi hagi una participació, sempre hi ha sigut. El servei de la Fundació Puigvert ha sigut sempre el servei de nefrologia de l'Hospital de Sant Pau. Per tant, no hi ha hagut l'autoritat moral; l'autoritat moral ens la donen els vots, i els vots de la ciutadania, i aquesta és una autoritat moral per garantir els drets de la ciutadania.

Miri, vostès diuen que no els retraiem el passat. Home!, si durant molts anys la garantia dels drets de la ciutadania ha sigut mirar cap a una altra banda en determinats temes i en els temes de salut hem mantingut les desigualtats en salut a Catalunya, per territoris, per classe, per gènere, eh?, aquest és un tipus de democràcia que no és de forma; és de contingut, també. La democràcia de contingut és la que garanteix el dret a la ciutadania que les desigualtats en salut no hi continuïn sent.

I, per tant, com més serveis tinguem de qualitat, com més bé ens assisteixin, com més bé intervenim precisament en el Govern cap a la direcció adequada per garantir aquests drets de ciutadania, millor anirà. O, hem de continuar mirant cap a una altra banda i pensar que els embarassos adolescents ens han de continuar pujant del 3,6 per mil al 9,8 per mil? O, que ens han de continuar naixent nadons amb baix pes en néixer? Hem d'intervenir-hi o ens ho hem de mirar d'una altra manera? Hem de pensar que ara passem del 5,8 per cent de nens prematurs al 7,5 per cent a l'actualitat, amb una inequitat territorial molt clara, ja que porten, doncs, Lleida, o Costa de Ponent, o Barcelona Nord, o el Maresme, els més alts graus de desigualtat?

Escolti, amb el diner públic hem de fer millorar la qualitat dels serveis i l'assistència, i les fundacions han de tenir la seva llibertat per exercir i han de demanar ajuda al protectorat quan ho necessitin, i aquest protectorat ja els donarà les seves respostes adequades.

Jo crec que, en aquest sentit, vostès han agafat, com sempre, un tema i hi volen donar una volta que no és certa. Si quan han d'exercir l'autoritat moral, i l'hem d'exercir tots els governs, les autoritats morals, vostès confonen intervenció amb governar, confonen governar amb manar... Miri, en aquest sentit, ens proposen una moció que més que ser una moció és una «maranya», és una altra burocràcia, és un altre protectorat.

Nosaltres creiem en la transparència, creiem en la forma millor de governar, creiem que hi ha d'haver més equitat en els territoris, creiem que hi ha d'haver més justícia a tots els territoris. I això és el que volem, això són els plans de govern, i governar vol dir marcar unes prioritats i defensar que amb el diner públic es defensi la salut i els diners de tots els ciutadans, que són els que han pagat els impostos.

I per totes aquestes raons rebutjarem la seva Moció.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyora diputada. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Uriel Bertran.

El Sr. Bertran Arrué

Gràcies, senyor president. Senyor Sancho, vostè la setmana passada va fer una intervenció plena d'alarmisme, com va sent habitual en aquest Ple. I penso que, una vegada més, es va equivocar, perquè vostè encén l'alarma precisament on no toca, i, concretament, pel que fa a la relació entre el Departament de Salut i les fundacions del sistema de salut de la xarxa hospitalària d'utilització pública, hi ha una bona relació, i, fins i tot, podríem dir, una relació exemplar.

I vostè també posa alarmisme sovint en unes suposades discrepàncies que hi ha dins de l'equip del Govern. Ja li ben asseguro que hi ha una lleialtat cap al treball que es fa des del Departament, i, en tot cas, el que hi ha sovint també és un debat, com no podria ser d'altra manera, i la síntesi d'aquest debat és l'execució de les polítiques sanitàries d'aquest Departament. Per tant, no

busqui ni furgui en una ferida que no està oberta, que no existeix i que s'ha obert mai..., i que segueix el seu curs i segueix el seu camí.

Vostè ens proposa que es creï dins del protectorat un ens per analitzar, per vetllar per les fundacions del sistema de salut. I, una vegada més, no cal. El protectorat pot vetllar per totes les fundacions que actualment hi ha a Catalunya sense haver de fer aquestes diferenciacions, perquè, llavors, les hauríem d'anar fent en tots els àmbits i seria un no acabar. Pot vetllar per totes, ho fa, i el Departament no ha tingut cap intenció d'intervencionisme quant a les fundacions del sistema de salut, sinó una voluntat d'intervenció, però és que no té cap altra alternativa. Actualment, el Departament de Salut envia milers de ciutadans d'aquest país a tractar-se en moltes d'aquestes fundacions. Parlem d'un àmbit de salut on és imprescindible que es vetlli per la qualitat assistencial, parlem de vides humanes, parlem de tractaments complexos, i només faltaria que el Departament no vetllés perquè aquest ciutadans estiguin adequadament tractats i no fes els controls de qualitat oportuns i no analitzés si hi ha un mínim dubte a l'hora de la gestió d'aquests centres, en els comptes d'aquests centres, en la forma com s'utilitzen aquests recursos públics. No hi ha cap altra alternativa que vetllar perquè això es faci de manera adequada.

I penso que en el cas que vostè va treure la setmana passada hi ha hagut, fins i tot, un excés de prudència a l'hora de tractar-ho i s'ha anat amb molt de compte a l'hora de tractar aquesta qüestió, que, com vostè sap, encara està en discussió quina serà la participació del Departament en la direcció de la Fundació a què vostè es va referir.

Per tant, li ho recomano, crec que no hauríem de tractar amb alarmisme els temes de salut, són prou delicats, que ho hauríem de fer amb responsabilitat, com, d'altra banda, ho fa l'equip de govern i els grups que hi donem suport.

Per tot això rebutjarem la Moció que vostè ens presenta.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Montanya.

El Sr. Montanya i Mías

Sí, gràcies, president. Il·lustres diputats i diputades, bé, en principi, nosaltres hem de reconèixer que ens sentim, en certa manera, desbordats, no?, per com s'ha dut a terme el debat d'aquesta Moció, i també pel que fa a la interpel·lació de la setmana passada, no?, que el mateix diputat interpel·lant, doncs, titulava «sobre les fundacions i els hospitals de la xarxa hospitalària pública».

A partir d'aquí, doncs, parlem exclusivament de la Fundació Puigvert i de la problemàtica que es generà a partir d'una denúncia que es tramita a finals de novembre del 2004, inicialment per uns fets suposadament greus, o molt greus, per unes presumptes irregularitats administratives: frau al CatSalut, malversació de cabals públics..., però que, en definitiva, doncs, la investigació que es du a terme, o el resultat d'aquesta, dóna lloc a una simple falta administrativa, qualificada pel mateix Servei de Salut com a lleu, però que, sorprenentment, doncs, d'un tema menor se'n fa un tema que adquireix una gran importància o notorietat i que té una transcendència mediàtica important o molt important, també, casualment o no.

Lo cert és que dóna lloc, doncs, a un comunicat del Departament de Salut pel qual es posa de manifest la seua voluntat d'intervindre, no volem entrar si de manera coactiva o no, però sí d'intervindre en lo que és la Fundació Puigvert i, en definitiva, doncs, d'entrar al que és el patronat de dita Fundació, fundació que, evidentment, doncs, té una història. És una fundació prestigiosa, o molt prestigiosa, dins de l'àmbit sanitari a Catalunya, amb una decidida vocació de servei públic i una sòlida cultura de gestió privada, que se sostén, evidentment, en la formació i l'experiència dels seus professionals i dels principis ètics que la mouen.

Ara bé, el cert és que la Fundació, doncs, té un contracte amb el CatSalut, que pertany a la xarxa hospitalària pública de Catalunya des de la seva creació i que, per exemple, doncs, l'any passat contractà més de 37 milions d'euros de facturació pública, que representa aproximadament el 88 per cent dels ingressos de la Fundació.

Nosaltres creiem que és bo que la iniciativa privada –en aquest cas, doncs, la Fundació– se senti estimulada per la realització d'activitats d'interès general. Ara bé, pel que fa al contingut de la Moció, doncs, a nosaltres, ens genera seriosos dubtes, i ens genera seriosos dubtes perquè crear dins del protectorat un ens per tal de garantir la independència de les fundacions, doncs..., nosaltres, sincerament, creiem que avui en dia ja hi ha uns mitjans de control de les fundacions: hi ha una legislació, hi ha una llei de fundacions específica, on es garanteixen los drets i deures, les obligacions també. I, per tant, a nosaltres, se'ns fa sobrer el contingut de la Moció, crear un ens dintre del protectorat, si ja hi ha el mateix protectorat! Del que ens hem de preocupar és que el protectorat faci la seua feina i compleixi les seues obligacions, que, per altra part, estan reglades amb la Llei de fundacions.

I, per tant, nosaltres, sincerament, entenem que el diàleg i la independència de les fundacions els garanteix l'ordenament jurídic vigent, la Llei, i que en tot cas el control o no del compliment de la independència i del funcionament depèn, doncs, del poder judicial, com és lògic.

I, per tant, nosaltres entenem que, en definitiva, i tal com hem posat de manifest, crear un nou ens per, en definitiva, controlar el controlador –i permetin-me l'expressió–, doncs, ho repetim..., no hi veiem, en definitiva, cap tipus d'utilitat.

I sí que lamentem, per altra banda, doncs, que en una moció on parlem del sistema sanitari, doncs, no ens preocupem més, a pesar que la il·lustre diputada del Partit Socialista ho ha posat de manifest, de les desigualtats en salut, i que no resolguem d'una vegada per totes aquestes dos Catalunyes: la de primera, que és la

de Barcelona i la seua àrea d'influència, i la resta de Catalunya, la Catalunya de segona, on, per exemple, aquests desequilibris es fan especialment manifestos o es posen de manifest a les comarques de Lleida, on dins el que és la seua àrea d'influència, no solament pel que fa a la seua població, sinó també pel que fa a la seua superfície, doncs, tenim un Arnau de Vilanova afortunadament gestionat per excepcionals professionals sanitaris, però que no deixa de ser un gran CAP; i això sí, i a més sense pàrking.

I d'això és del que a nosaltres ens hauria agradat parlar i debatre. Que ja ho anem fent, evidentment, i que ho continuarem fent. Però, en definitiva, se'ns ha esgotat el temps.

Nosaltres només volem de manifest que ens abstindrem en la votació, perquè entenem que el contingut de la Moció és sobrer i que no aporta res que no estigui tipificat o legislat o controlat, pel que fa al desenvolupament i al funcionament de les fundacions a Catalunya.

Res més, gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, la il·lustre senyora Dolors Comas.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Bé, el nostre Grup s'adhereix a les consideracions que s'han fet per part dels diputats que m'han precedit a l'hora de comentar la Moció que ha presentat el senyor Sancho.

Efectivament, no veiem què aporta crear un ens de fundacions sanitàries dins d'un protectorat de fundacions que ja existeix i que fa la seva feina, que, de fet, el que fa és que garanteix que el patrimoni de les fundacions serveixi a la idea fundacional sota la responsabilitat del patronat, eh?, per tant, d'un grup de persones, patronat.

Però és que, a més a més..., és a dir, crear aquest ens que no serviria per a res i que és embolicar la troca, a més a més, d'innecessari..., i, a més a més, crec que s'ha argumentat pel dret i pel revés, en aquest cas, a més a més, el patronat..., ai, perdó, el protectorat ja ha actuat. És a dir, per denúncia d'una ciutadana, en aquest cas una part de la família Puigvert, s'inaugura un canvi d'estatuts. I què fa el patronat? Doncs, actua. Què més..., què hi ha a continuació? El patronat rebutja aquesta impugnació..., i resulta que dóna la raó al patronat.

Per altra banda, hi ha una denúncia per irregularitats econòmiques, i què fa el protectorat? Actua de nou i demana informació complementària.

Per tant, a què ve voler crear una altra cosa quan qui té la missió d'actuar per la transparència de les fundacions i per resoldre aquestes qüestions, en aquest cas justament ja ha actuat? Per tant, no es pot dir que no ho hagi fet.

Però, per altra banda, el senyor diputat, el senyor Sancho, l'altre dia, a la seva intervenció, va fer dues acusacions molt greus a la consellera. Va parlar d'«intervencionisme amb coaccions» i va parlar de «nepotisme».

Bé, em sembla d'una desproporció i d'una injustícia absolutament desmesurada, perquè evidentment que cal preservar la independència de les fundacions, només faltaria! I aquest és un dels objectius d'aquesta figura jurídica.

Però quan un organisme està rebent més d'un 80 per cent de diners públics per a la seva activitat sanitària, en aquest cas, quan més del 80 per cent de diners públics de la seva activitat procedeixen, per tant, del Departament de Salut, què ha de fer el Departament de Salut quan s'ha detectat un problema? Mirar a un altre lloc? Doncs, no s'ha mirat a un altre lloc, s'ha afrontat i s'ha buscat la manera de poder col·laborar justament amb la Fundació Puigvert a sortir de tota aquesta situació. I a partir del fet que la Fundació Puigvert forma part de l'Hospital Universitari Sant Pau, de la Universitat i de la Universitat Autònoma de Barcelona, és el gerent de l'Hospital que passa a formar part també del patronat.

Per tant, jo crec que s'ha actuat d'una manera impecable, tenint en compte que el protectorat ja havia actuat i que, per altra banda, qui governa, qui té la responsabilitat en les qüestions de salut fa el que..., no fa deixadesa de funcions, no mira a un altre lloc; intenta col·laborar, posar els instruments per col·laborar amb l'entitat.

I, miri, quan jo sentia aquests adjectius «intervencionisme amb coaccions» i «nepotisme», perdoni, senyor Sancho, però no he pogut deixar de pensar en una altra situació diferent, que és la de les mútues, no fundacions, figura jurídica diferent, però on, diguéssim, també hi ha una certa independència, són entitats privades, i no he pogut deixar de pensar en l'Hospital General de Catalunya o en L'Aliança.

I aquí què va fer el Govern anterior. Miri, clar que va fer un intervencionisme, eh? En el cas de l'Hospital General de Catalunya, donant un aval de 3.200 milions de pessetes, els hi havia donat, que vam acabar pagant tots els ciutadans, perquè no hi havia cap garantia de viabilitat de la institució. Va ser una mena de frau. I en el cas de L'Aliança van estar mirant a un altre lloc durant molts anys sabent que hi havia doble facturació fins que es van decidir a intervenir.

Home!, ja està bé de donar lliçons aquí dient que s'han de crear ens de fundacions sanitàries, quan el protectorat ja té garantit el seu funcionament.

Gràcies.

(El Sr. Sancho i Serena demana per parlar.)

El president

Senyor Sancho...?

El Sr. Sancho i Serena

Senyor president, per contradiccions i al·lusions en diverses intervencions.

El president

Té un minut.

El Sr. Sancho i Serena

Bé, només clarificar dos coses. Primera, se'ns acusa de crear alarmisme..., mirin, i se'ns n'acusa per part d'Esquerra Republicana. A la mateixa *Vanguardia* pregunten en la roda de premsa de la consellera pel paper que ha fet Esquerra Republicana per «atizar la hoguera». «Esto debe preguntárselo a Esquerra», és la resposta immediata. Per tant, hi han contradiccions i algú ha creat alarmisme, que no hem sigut nosaltres.

Segona, la nostra proposta és crear una taula de diàleg, perquè si preguntem als patrons de la Fundació si consideren que realment s'ha dialogat, els diran que no.

I tercera, qui està exigint realment que es compliscа la Llei per tal de garantir la transparència és el nostre Grup. No ens col·loquin en una situació que no tenim.

Realment, els demanem respecte a la Llei i crear taules de diàleg per tal de solucionar temes com aquests, que realment, d'un tema menor, absolutament administratiu, se n'ha fet un gran soroll mediàtic per imposar a la Fundació allò que els patrons no volen.

El president

La senyora Valls em demana la paraula també. Té un minut.

La Sra. Valls i Llobet

Sí; només un moment per dir que la Llei ja està actuant, que el protectorat, com que ja hi ha una denúncia per irregularitats econòmiques, està actuant demanant aquesta informació complementària i encara l'està esperant, i que, per tant, la Llei, ja la tenim i ja està fent la seva feina.

Res més.

(Pausa llarga.)

El president

Posem, doncs, a votació aquesta Moció sobre les fundacions i els hospitals de la xarxa hospitalària d'utilització pública.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 43 vots a favor, 14 abstencions i 70 vots en contra.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre el Pla estratègic d'infraestructures de transport (PEIT) (tram. 302-00118/07)

El sisè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpel·lació sobre el Pla estratègic d'infraestructures de transport. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Rull.

(Remor de veus. El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El vicepresident primer

Té la paraula, senyor Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques, substanciem aquest Moció subsegüent a una interpel·lació amb relació al Pla estratègic d'infraestructures de l'Estat. Saben que des de Convergència i Unió en vam fer una valoració crítica. I d'aquesta valoració crítica, en despreníem una conclusió, que és que el Govern de la Generalitat de Catalunya, el Govern de Catalunya, té una mínima capacitat d'influència sobre el Govern de l'Estat.

De fet, aquest Pla estratègic d'infraestructures del transport s'elabora prescindint de les comunitats autònomes i s'elabora –tenim la percepció– prescindint del mateix Govern de Catalunya. De fet, cap dels plantejaments prioritaris que nosaltres en diversos debats havíem posat sobre la taula aquí, en el Parlament de Catalunya, no hi queden recollits.

És un pla que té bàsicament dos problemes –i els recordàvem en el transcurs de la interpel·lació. Primer problema: que fa una diagnosi que és perversa. Per una raó: perquè obvia determinats elements que són clau a l'hora d'entendre la política d'infraestructures de Catalunya. I els en recordo un: que és que a Catalunya hi ha una acció abusiva dels peatges, que Catalunya és malauradament terra de peatges. I, per tant, a l'hora de plantejar una estratègia concreta amb relació a la construcció de noves infraestructures no es pot obviar aquesta realitat; una realitat que obvia i que no estableix cap respecte, cap mesura per poder-la pal·liar, aquest Pla estratègic d'infraestructures de l'Estat.

I la segona crítica que nosaltres fèiem: que no hi havia concrecions. I això és especialment greu. Per què? Perquè venim d'on venim i venim d'aprovar els darrers pressupostos generals de l'Estat en què la inversió pública de l'Estat a Catalunya baixa, i baixa dos punts. I això és extraordinàriament greu per diverses raons, però n'hi ha una de molt concreta, que és que el nou Govern no presenta projectes nous d'infraestructures a Catalunya. I si no hi ha projectes, no hi ha la capacitat per poder fer aquesta posterior inversió.

Aquestes eren les dues crítiques que nosaltres llançàvem. I avui en aquesta Moció subsegüent el que demanem..., i ho demanàvem al conseller Nadal, li dèiem: «Un bon govern, conseller, és aquell que és capaç de generar grans consensos, és aquell que és capaç de generar un pacte d'estat» –jo en deia un «pacte d'estat». I, pel que sembla, vostès avui tornaran a dir que no.

L'objectiu d'aquesta Moció subsegüent és consensuar en seu parlamentària aquelles grans línies d'actuació de la política d'infraestructures, competència de l'Estat que s'han de concretar a Catalunya. I el primer punt de la Moció bàsicament el que diu és una afirmació. No els instem a res, diem: «El Parlament de Catalunya considera necessari que en l'elaboració d'aquest Pla d'infraestructures de l'Estat hi hagi tot un seguit de punts: primer, que la inversió de l'Estat a Catalunya durant els propers quatre anys correspongui al percentatge del pes

econòmic de Catalunya amb relació al PIB més un punt per tal de compensar el dèficit històric.», tan senzill com això, hi estan d'acord o no?

«Amb relació a prioritzar la construcció d'autovies paral·leles a les autopistes de peatge, per tal d'homogeneïtzar els peatges», per tal de corregir aquest element que el Pla estratègic d'infraestructures, doncs, en té un dèficit important.

Tercer element, «els eixos orbitals viaris», que bàsicament estem parlant del quart cinturó, que vostès en les seves al·legacions –que no hem vist– sembla que han presentat.

«Un esforç d'inversió amb Renfe». Aquesta mateixa setmana la plataforma pel transport públic ens deia que el 80 per cent dels ferrocarrils de rodalies de Renfe van col·lapsats, absolutament col·lapsats. Quin és el capteniment del Govern amb relació a aquesta matèria?

I també, segregar les vies de mercaderies en l'eix del Mediterrani, la gestió dels aeroports i tirar enrere aquest avantprojecte de llei de ports que serà absolutament nefast per a Catalunya.

Això és el que els demanem, que votàvem, però hi ha un segon punt que és que els instem, i aquí sí que d'una manera molt clara, molt contundent, que en el termini d'un mes presentin el pla de carreteres i presentin el pla director d'infraestructures ferroviàries. Porten catorze mesos plens d'anuncis públics, plens d'anuncis mediàtics i amb mínima capacitat de concreció de nous projectes.

I acabo, senyor president. Ens preocupa que la gran iniciativa que pugui presentar el Govern és explicar per enèsima vegada que farà un pla de senyalització de les carreteres. Escoltin, facin noves carreteres, construeixin noves vies ferroviàries; menys anuncis, més política.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Rull. En nom del Grup Popular, que ha presentat esmenes, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Llobet.

El Sr. Llobet Navarro

President... Il·lustres diputats i diputades, bé, nosaltres vam presentar... En primer lloc, faré un esment envers les dues esmenes que hem presentat a la Moció. Hi ha una primera esmena, que fa referència al punt *a*, que el que fa, en poques paraules, és demanar la supressió de «durant els propers quatre anys» i de «més un punt». Nosaltres coincidim en el fons amb el que es demana, evidentment, fins i tot nosaltres en el nostre eix del nou model de finançament demanem que una de les qüestions que pot arreglar el deute històric de finançament que poden tenir Catalunya tant en infraestructures, com econòmic, és envers una projecció durant molts anys d'un nivell d'infraestructures que estigui al voltant del PIB que nosaltres produïm, i evidentment nosaltres no entenem que ens puguem retallar això mateix en quatre anys, o aquest deute històric que es pugui contemplar només amb un punt o amb dos punts o amb tres punts, sinó evidentment contemplar-ho amb un eix molt més ampli. I per tant, aquesta és la nostra proposta, de contemplar-ho com una situació a llarg termini, contemplant dintre del nou sistema de finançament amb una major inversió amb infraestructures, contemplant-les amb el PIB que produïm.

I una segona part, una segona esmena, que és amb relació a altres parts de la gestió d'aeroports, que evidentment aquí ja no vam coincidir, l'altre dia quan ja vam fer aquestes dues propostes, tant en rodalies com en aeroports, amb la qual cosa ja vam dir que el nostre model no és per traslladar el model de gestió que està fent AENA, del Govern de l'Estat al Govern de Catalunya, sinó que entenem perfectament que hi hagi un nou model de gestió en el qual estiguin totes les administracions implicades treballant en la gestió, però alhora incloure també la participació de l'empresa privada, no? Nosaltres aquí coincidim amb la intervenció que va fer el senyor Nadal, en la resposta que va fer al senyor Rull, al qual deia: «Trenquem el monopoli de la gestió i, per tant, privatitzem o concertem sector públic i sector privat.» Nosaltres aquí, evidentment, sí que coincidim amb la proposta que va fer el senyor Nadal.

Si evidentment això va així, nosaltres en aquest cas sí que estem d'acord amb aquest nou model, amb el nou model de gestió que cada vegada més tingui un paper important, preponderant, del que és la iniciativa privada tant així en el món dels ports com en el món de l'aeroport.

Fent esment una mica a la intervenció que va fer el senyor Rull, que coincidim amb bona part de la seva intervenció, evidentment hi han punts com..., es va fer esment als seus peatges, que veiem que aquella llei que es va portar al Congrés dels Diputats s'està dilatant en el temps, i que n'esperem una prompta resolució, i tots els grups polítics hi donem suport al Congrés dels Diputats envers l'homogeneïtzació de peatges a Catalunya i a la resta d'Espanya.

També coincidim amb aquella crítica que es va fer, evidentment, dels pressupostos. Són dades objectives, els pressupostos d'aquest any, del 2005, amb inversions de l'Estat. No té res a veure amb la inversió que es va fer o contemplar l'any 2004. Hi han dos punts o tres punts de diferència en la inversió que s'havia programat l'últim any, per part del Govern del Partit Popular, amb la del Govern del Partit Socialista amb el suport d'Esquerra Republicana. Aquí coincidim obertament amb el senyor Rull.

També creiem obertament que, igual que es critiquen les al·legacions que fem al PEIT, el Partit Popular ha fet al Govern central –que s'hauria d'haver enraonat més–, es podrien haver presentat aquestes al·legacions o bé estudiar-les conjuntament en el si de la Comissió de Política Territorial o haver fet una presentació per part del conseller de què n'opinaven la resta de forces polítiques envers les al·legacions que feien..., que anava a fer el Govern de la Generalitat, i, per tant, nosaltres entenem, evidentment, que com més units anem en aquestes reclamacions que puguem fer davant del Govern de l'Estat, millor per a tots. Evidentment, aquesta falta de diàleg o aquesta manca de diàleg es va produir no només aquí al Parlament de Catalunya, sinó

també al Congrés dels Diputats, i nosaltres això no creiem que sigui adient.

També hi ha manca d'infraestructures, que amb el PEIT anterior, aprovat pel Govern del Partit Popular, sí que hi era, com la connexió de Montblanc amb Cervera o Tàrrega, la connexió de la nacional II, o per exemple que ara volen transformar en una carretera convencional el que és les autovies del tram Pont de Suert - frontera francesa, o l'autovia de Lleida amb la frontera, amb la qual cosa ells, en comptes de ser una autovia, la volen transformar en una carretera convencional, o diferents aspectes amb els quals, sincerament, el PEIT no ens omple a Catalunya. Entenem que les al·legacions que s'han presentat per part del nostre partit van en la línia de concertar, negociar abans. S'hauria d'haver negociat abans i no ara, com ha fet el Govern de la Generalitat. Jo crec que en les comunitats autònomes el que s'ha de fer és, quan vols aprovar un pla que afecta totes les comunitats, negociar-ho abans que s'aprovi el pla, no posteriorment.

I en el que sí que coincidim obertament –ja que se m'acaba el temps– és amb l'esmena número 11 que fa el Govern de la Generalitat. L'esmena número 11 diu: «Por último queremos destacar que la aprobación de este Plan estratégico no debe condicionar los compromisos ya adquiridos por el Ministerio de Fomento y, por lo tanto, consideramos que deben mantenerse los compromisos del Plan anterior 2000-2007.» Si això és així, el PEIT 2005-2020 no té cap sentit, perquè l'únic que fa el nou PEIT que ha aprovat o que ha presentat el Govern central és diferir aquelles inversions que anava a fer a Catalunya i a la resta d'Espanya deu anys més del que havia programat el Govern del Partit Popular.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Llobet. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Roberto Labandera.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, honorable conseller, si un titular hagués d'haver posat jo mateix en funció de periodista, si em toqués, si m'hagués correspost aquesta responsabilitat, en l'obra de treball de política territorial dels últims anys de govern de CiU hauria estat: «Anuncis sense projectes.» Aquest hauria estat el titular i el balanç, senyor Rull, d'una gestió que justament va ser això: anuncis sense projectes. I la prova més evident és que, quan l'actual Govern de la Generalitat ha d'anar a Madrid a gestionar l'increment de les inversions en infraestructures que vosaltres no vau saber resoldre o no vau poder resoldre o no vau voler resoldre, que hi havia amb relació a Catalunya, només hi consta un nivell, una quantia de projectes. Que ja s'ha dit més d'una vegada en aquesta cambra que no supera els 3.000 milions d'euros. Que no hi havia projectes, que en els calaixos de la conselleria de Política Territorial i Obres Públiques no va quedar aquell gruix de projectes capaços de poder obrir..., o útils per obrir una negociació que avui dia es fa tan necessària. I que, en definitiva, les al·legacions que fa al PEIT, senyor Rull, l'actual Govern de la Generalitat, van justament en la línia d'incrementar les inversions i, dos, definir un nou model de política territorial, que va lligat a l'impuls d'un nou model de país, que és el que pretén aquest Govern.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Per tant, nosaltres, els anuncis amb els projectes. Vostè no podrà dir-me, no podrà dir en seu parlamentària que en cap dels anuncis que ha fet el Govern de la Generalitat no hi hagi traçada en tota la seva amplitud la gestió, la definició dels recursos, els mètodes, els nivells de diàleg i consens perquè es puguin dur a terme.

Nosaltres votarem que no a aquesta Moció, i també les esmenes que ha fet el Grup del Partit Popular, perquè considerem que és una moció que parla de coses en les quals el Govern ja està treballant. Que en tot cas hauria d'haver estat una interpel·lació sense moció per dir-li: «Conseller, expliqui'ns, però li donem suport», aquella famosa pinya que hem de fer tots perquè les coses funcionin d'una altra manera.

Vostè deia: «És que aquest Govern té una mínima capacitat d'incidència en el Govern de l'Estat.» La capacitat d'incidència la veurem en el muntant de projectes que resultin d'aquesta negociació. I jo li ben asseguro, senyor Rull, que vostè haurà de pujar aquí i reconèixer la capacitat de gestió del Departament de Política Territorial i del nou Govern, perquè hi haurà projectes, hi haurà teca, hi haurà material pel qual nosaltres podrem reconèixer una acció eficaç en favor de Catalunya.

La capacitat de gestió es nota en els resultats; no en aquell hàbit que tenia l'anterior Govern i l'anterior conseller de Política Territorial, que, abanderat en el nacionalisme més a ultrança, es negava a gestionar les coses que eren necessàries per a Catalunya. I és per això que jo crec que, a més a més, eh?, vostè, espero que podrà rectificar i crec que tindrà la possibilitat de rectificar en el futur aquestes asseveracions.

A més a més, aquesta Moció, d'innecessària, aquesta Moció parla de coses que el Govern ja està treballant. Aquesta Moció no aporta res de nou a l'acció del Govern. I només citaré un tema, un tema que és la gestió dels aeroports, que en el Govern s'està treballant; s'ha dit en aquesta cambra, per part del conseller, per part del president de la Generalitat. I sort que no s'han posat..., que no s'ha posat, si em permet la broma, en aquesta Moció la dissolució d'AENA, com va fer en una proposició no de llei, eh?, i aquestes apel·lacions reiterades a un independentisme de les infraestructures, que realment no conduiria a res.

I sobretot votem en contra perquè no respon al nostre model de desenvolupament territorial. Nosaltres creiem que en matèria de política territorial el model de país, el model i els objectius d'aquest Govern van en la línia de prioritzar el transport públic, el benefici...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Labandera Ganachipi

...territorial per a les persones –acabo senyor president– i sobretot una bona combinació de xarxa ferroviària i

xarxa viària amb preeminència del tren, que segurament és l'objectiu que tots perseguim, però sobretot és l'objectiu del Govern.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Pere Vigo.

El Sr. Vigo i Sallent

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, bé, nosaltres també votarem en contra d'aquesta Moció, bàsicament perquè entenem... –com ha dit el diputat Labandera–, perquè moltes de les coses que es demanen ja s'estan fent. Quan parlem o quan parlen vostès en la Moció del traspàs de la gestió dels aeroports, és una qüestió que ja s'ha plantejat on s'ha de plantejar i que entenem que està en vies de resoldre's. El reforçament de la inversió i de l'autonomia de la gestió dels ports de Tarragona i de Barcelona: s'està ja fent la nova terminal de contenidors. Un increment de l'esforç inversor de l'Estat..., jo crec, com molt bé deia el senyor Roberto Labandera, que el que és impossible és que l'Estat inverteixi sense projectes. El que no pot ser és que arribem a trobar el calaix buit de projectes i que a l'hora de demanar un esforç inversor de l'Estat, doncs puguin destinar els diners a una cosa que no existeix. I, per tant, el Govern ha hagut de fer un esforç important per començar a planificar, per començar a tornar a planificar el futur dels eixos viaris d'aquest país.

I, sobretot, hi ha una cosa que crec que vostè, senyor Rull, no ha ressaltat, però és que per mi és la més important, i és el canvi d'orientació, el canvi de filosofia que té aquest Pla estratègic. O és que no venim d'uns plans estratègics estatals radials, i que hi ha un canvi important a una planificació en xarxa? I això és el més important per al país, perquè això representa un canvi de model centralista a un canvi de model que creu en la capil·laritat, que creu en el territori.

Per tant, des d'aquest punt de vista, el que li hem de dir és: home, cadascú té la credibilitat que té, però no ens vingui a donar lliçons d'això. Quin era el grup parlamentari que reforçava, any rere any, aquest concepte de radialitat d'infraestructures aprovant els pressupostos de l'Estat? Quin era el grup parlamentari aquest? No era Convergència i Unió, que cada any aprovava les inversions en aquesta xarxa radial? I ara ens vénen a demanar a nosaltres responsabilitats en això? Escolti, la memòria és curta, però tant potser no. Cadascú té la credibilitat que té en la seva acció política, i per tant vostès aprovaven, any rere any, les inversions que es feien amb aquesta filosofia radial de les carreteres.

Però, miri, jo crec que hauríem d'estar contents, precisament, que hi hagi un canvi en positiu en aquest aspecte. I nosaltres és evident que estem molt d'acord amb moltes de les coses, gairebé la immensa de les coses que es demanen aquí. Però li ho torno a dir, vull dir, ni vostès, en el seu punt número 2, en què insten el Consell Executiu a presentar en el termini d'un mes.., en lloc d'«instar» podria haver posat «comminar», perquè potser encara hauria set més..., en fi, més efectiu, no?, però diuen un mes. El Govern... Ha d'entendre que això és una qüestió de temps, una qüestió de fer la feina ben feta, i quan el Pla de carreteres –que, ho torno a dir, no hi havien projectes per poder tirar endavant– s'hagi de presentar es presentarà ben fet, es presentarà com cal, i no es presentarà de qualsevol manera i en un mes, perquè a vostès els dóna la gana que es presenti en un mes.

Per tant, s'ha de fer confiança al Govern, que entenem que està treballant, i està treballant bé, en aquesta planificació, i, ho torno a repetir, en aquesta planificació que suposa un canvi d'orientació en la planificació estratègica de les infraestructures, molt més territorialitzada, amb un tren transversal, per tant amb més equilibri territorial i, sobretot, amb una connexió important amb la filosofia estatal quant a les xarxes troncals, que vol dir que sortim d'aquesta filosofia de concepte radial de les carreteres de punt, de quilòmetre zero, i tornem a un sentit més territorialitzat, d'acord amb el que necessita aquest país.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, la il·lustre senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Senyor Rull, sap què ens preocupa, a nosaltres, del Pla estratègic d'infraestructures de transport? Ens preocupa sobretot que no perpetuï aquest model de mobilitat tan insostenible que tenim. Ja n'hem parlat d'altres vegades aquí al Parlament, fora d'aquí..., ahir el vam trobar a faltar en una taula rodona, perquè habitualment sempre parlem d'aquest temes, hi anem donant moltes voltes i sembla com si, d'avançar, en realitat, sobretot quan sentim els seus discursos, doncs, avancem poc. Perquè la part crítica de qüestionar aquest consum exagerat d'energia a través del transport, amb més del 40 per cent del total de l'energia que es consumeix al país, que la consumeix el transport, amb les emissions de CO_2 que no paren d'incrementar, amb les contaminacions acústiques, atmosfèriques, etcètera, que tots sabem que no porta enlloc anar continuant amb aquesta espiral de més i més cotxes... Vostè, en la seva proposta, continua parlant de la priorització de grans propostes d'infraestructures viàries, i va, per tant, en aquest sentit que nosaltres no compartim.

Discrepem –com ja ho hem demostrat a través de les al·legacions que el nostre Grup Parlamentari al Congrés dels Diputats ha fet al PEIT–, per exemple, que en aquest Pla estratègic d'infraestructures es vulguin continuar construint 5.600 quilòmetres nous de carreteres d'alta capacitat. Això vol dir que, si es complís, Espanya acabaria sent el país europeu amb més asfalt per habitant, quan precisament el que és més evident és que la inversió prioritària hauria de ser per potenciar la mobilitat sostenible a les ciutats, amb aspectes d'intermodalitat, de transport col·lectiu a les àrees urbanes, etcètera.

Discrepem també d'aquesta lògica per la qual sembla que les infraestructures de l'alta velocitat, tant de les carreteres com dels trens, i alta capacitat, doncs, acaparin el 45 per cent de les inversions. Nosaltres, això, no creiem que hagin de ser les prioritats en la mobilitat ni a Espanya ni a Catalunya. Ens sembla que ens ha de preocupar més poder incidir en el PEIT o en altres propostes de planificació de la mobilitat en aspectes com que, en les diagnosis que es facin, s'hi inclogui el valor de les externalitats socials i ambientals del sistema de transport. Ens preocupa i volem incidir que en les planificacions de la mobilitat apareguin capítols on es valorin els criteris de gestió de la demanda. El nostre sistema de transport en aquests moments té problemes greus, i un dels greus que tenim és que les xarxes de transport existents no s'usen d'una manera eficient.

Les propostes que fan vostès, doncs –i faré servir una frase que li he sentit dir a vostè moltes vegades–, són de les de posar la carreta davant dels bous, que vostè la diu. És a dir, abans d'intentar reconduir la situació, d'intentar corregir el que ja estem veient que no funciona correctament, doncs, van proposant noves i noves carreteres, que en el fons el que faran serà col·lapsar-se d'aquí a quatre dies, quan precisament el que hauríem de fer, amb els criteris en què tots vàrem estar d'acord en l'anterior legislatura, quan parlàvem de la Llei de mobilitat, doncs, és precisament analitzar les coses d'una manera més global i no anar a: «Perquè, com que sempre hem demanat més carreteres, doncs, toca continuar demanant més carreteres», quan ens hauríem de plantejar qüestions com: com traspassem el transport de mercaderies al ferrocarril o com millorem els accessos als polígons industrials, entre altres coses.

Sigui com sigui, nosaltres votarem en contra de la Moció, perquè no compartim part de les prioritats, d'algunes de les prioritats que vostès hi manifesten. N'hi ha altres que sí que hi podríem estar d'acord, relacionades amb ferrocarrils, etcètera. Doncs, tal com ja s'ha dit en anteriors intervencions, el Govern ja hi està treballant; per tant, ens sembla que no té pas cap sentit, no hi ha cap necessitat d'haver de votar aquesta Moció.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula, per pronunciar-se sobre les esmenes, l'il·lustre senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies, senyor president. El nostre Grup Parlamentari no acceptarà les esmenes del Grup Parlamentari Popular, per dues..., una raó per cadascuna, no?

La primera és que nosaltres som més ambiciosos. Escolti, hi ha un dèficit històric d'infraestructures de l'Estat, d'inversió de l'Estat a Catalunya, i, per tant, nosaltres no demanem només que l'Estat inverteixi amb relació al pes que Catalunya té amb relació al PIB, sinó que hi afegeixi un punt que ajudi a superar aquest dèficit històric. Primer element.

I segon, senyor Llobet..., i aquí discrepem de vostès, i també discrepem del tripartit i d'Esquerra Republicana: nosaltres no volem una gestió compartida dels aeroports, senyor Vigo; nosaltres volem la gestió dels aeroports. I el model que vostès defensen, que el tripartit defensa, és aquest, perquè aquestes són les al·legacions que el seu Govern, senyor Vigo, ha presentat al Pla estratègic d'infraestructures del transport.

La intervenció d'Iniciativa és d'una coherència rotunda, escoltin. El seu model és la desinversió; per tant, és evident que si no volen que hi hagi inversió en infraestructures a Catalunya, doncs, el discurs de la senyora Bet Font ha estat impecable: «No més carreteres, no més autovies, no al tren d'alta velocitat...», país aturat. És el seu model, que, evidentment, nosaltres no compartim.

Ens preocupa l'acriticisme d'Esquerra Republicana, senyor Vigo, l'acriticisme rotund. Vostès, primers pressupostos que presenten: 2 per cent menys d'inversió; són els primers que vostès han votat a Madrid. Sap què vol dir, aquest Pla estratègic d'infraestructures? Vol dir obviar un greuge històric que té Catalunya, que és el tema dels peatges, senyor Vigo, el tema dels peatges, de la «Catalunya lliure de peatges» que vostès plantejaven, en aquest Pla, que ignora aquest greuge que pateix el nostre país.

I amb relació al PSC, simplement, senyor Labandera, el que els demanàvem, a través d'aquesta Moció..., no els instàvem a res: demanàvem un acord unànime d'aquest Parlament perquè vostès poguessin negociar amb força a Madrid. Aquest era el plantejament. *(Remor de veus.)*

En qualsevol cas, senyor president, senyores i senyors diputats, lamentar moltíssim, novament, aquesta actitud de paràlisi total del país.

Jo, senyor president, si m'ho permet, m'agradaria passar-li la paraula a l'il·lustre senyor Jaume Camps i Rovira, per tal que acabi de fer la intervenció en aquesta Moció subsegüent.

Gràcies, senyor president. Il·lustre senyor Camps...

(Pausa. El president dóna la paraula al Sr. Llobet Navarro.)

El Sr. Llobet Navarro

Sí, president, simplement per demanar votació separada –així ja termina després el senyor Camps– del punt *a* i del *g*, diferenciats, i després la resta.

Gràcies.

El president

Molt bé, queda clar.

Paraules de comiat com a diputat del Sr. Jaume Camps i Rovira

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo no completaré la intervenció, no sabria com completar la intervenció d'en Josep Rull; però, en canvi, agraeixo a la presidència i a tots vostès la benevolència que

em permetin fer l'última intervenció en aquest Parlament, previsiblement l'última.

No cal que els digui que ha estat un immens honor i un immens privilegi –ja els aviso que sóc de llàgrima fàcil, i ja els en demano excuses– representar el poble de Catalunya durant vint-i-cinc anys. Donar les gràcies a totes i a tots aquells que ho han fet possible seria una llista massa llarga i me'n sento incapaç.

Els vull donar moltes gràcies a totes i a tots pels acords als quals hem arribat. Al llarg de set legislatures, han estat molt i molt nombrosos. I un país petit, un meravellós país com el nostre necessita el consens i un notable grau de transversalitat política que jo sempre he defensat.

Els dono les gràcies també per les discrepàncies, que han estat vives. M'han ensenyat que la raó i la veritat normalment són compartides amb l'adversari.

Els demano excuses per aquelles múltiples ocasions, al llarg de vint-i-cinc anys, en què hagi pogut faltar a la cortesia parlamentària. Tinc l'avantatge que, per la bondat del *Diari de Sessions*, molts d'aquests supòsits han quedat anònims sota l'eufemisme «remor de veus». *(Rialles.)* Però, de tota manera, els en demano excuses, a totes i a tots.

I, finalment –i acabo–, només volia que les meves últimes paraules fossin un desig d'un somni, que –no en dubtin– algun dia serà veritat: visca Catalunya lliure!

(Aplaudiments forts i perllongats. La cambra es posa dempeus.)

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre el Pla estratègic d'infraestructures de transport (PEIT) (tram. 302-00118/07) (continuació)

El president

Gràcies.

Ens queda pendent una votació. El Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya ha demanat votació separada del punt *a* i del punt *g*, de l'apartat *a* i de l'apartat *g* del punt 1... És això? *(Pausa.)* *a* i *g*, per separat... Molt bé.

Doncs, primer votarem l'apartat *a* del punt 1, estrictament.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 44 vots a favor, 13 abstencions i 67 vots en contra.

Seguidament, votarem l'apartat *g* del punt 1 d'aquesta Moció.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 43 vots a favor i 80 vots en contra.

Finalment, votaríem la resta de la Moció.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 58 vots a favor i 65 vots en contra.

Se suspèn la sessió, que reprendrem aquesta tarda a les quatre.

La sessió se suspèn a un quart de dues de la tarda i nou minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i la lletrada Sra. Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller primer, el conseller de Relacions Institucionals i Participació, els consellers de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, la consellera d'Interior, els consellers d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, les conselleres d'Educació, de Cultura i de Salut, i els consellers d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball i Indústria, de Comerç, Turisme i Consum, de Medi Ambient i Habitatge, i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Es reprèn la sessió.

Declaració institucional sobre l'Any Mundial de la Física (tram. 401-00016/07)

Reprenem la sessió amb la declaració institucional sobre l'Any Mundial de la Física. Té la paraula la secretària segona, senyora Carme Carretero.

La secretària segona

Gràcies, senyor president.

«El desembre de l'any 2000, durant el III Congrés mundial de l'European Physical Society, es va proposar l'any 2005 per a la celebració de l'Any Mundial de la Física, aprofitant el centenari de la publicació dels tres articles d'Einstein que han revolucionat la física moderna.

»Aquesta iniciativa va ser molt ben rebuda pel món científic en general i pels físics en particular, i va ser impulsada per la UNESCO. El 10 de juny de 2004 l'Assemblea General de les Nacions Unides, a proposta de la UNESCO, va proclamar l'any 2005 Any Mundial de la Física, i ens encoratjava a celebrar-lo.

»Al nostre país, per a contribuir a aquest objectiu, diverses entitats i institucions vinculades a la física en els aspectes de formació, de recerca o de difusió social de la ciència han constituït la Comissió per l'Any Mundial de la Física a Catalunya.

»La física, la més bàsica de les ciències naturals, ha contribuït a eixamplar el nostre coneixement del món fins a donar-nos una visió coherent i contrastable de l'univers, bé que incompleta, des de l'escala subatòmica fins a la cosmològica. Una visió que, sens dubte, continuarà evolucionant d'acord amb els nous descobriments i les teoritzacions que se'n derivin.

»El Parlament de Catalunya dóna suport a la celebració de l'Any Mundial de la Física. Una societat avançada, que vol garantir el benestar i les oportunitats per als seus membres, no pot prescindir del foment d'aquesta ciència tan fonamental per al desenvolupament.

»Aquesta celebració ha de servir, doncs, per a reflexionar sobre l'estat de la física al nostre país, i contribu-

ir així a la millora en els aspectes de la recerca, la formació i la seva presència en la societat en general.»

Gràcies.

El president

Moltes gràcies.

Preguntes

Passem a la relació de preguntes a respondre oralment pel president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'actual situació política (tram. 317-00128/07)

La primera, i en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, la formula l'il·lustre senyor Joan Boada. *(Veus de fons.)* Doncs, la formula el senyor Jordi Miralles.

El Sr. Miralles i Conte

Gràcies, senyor president. President Maragall, el proper diumenge se celebra el Primer de Maig, Dia internacional dels treballadors i les treballadores. Han passat més de cent anys d'aquella data en la qual el moviment obrer internacional reclamava la jornada laboral de vuit hores i millores en les condicions de treball. Uns objectius del moviment sindical que, actualitzats a les noves condicions, continuen vigents, perquè els treballadors i les treballadores tenen dret a un treball digne, segur i de qualitat. És per això que els sindicats catalans convoquen enguany un Primer de Maig per reivindicar l'ocupació estable i els drets socials per a tothom.

Però també, senyor Maragall, avui és el 28 d'abril, el Dia Mundial de la Seguretat i la Salut en el Treball. Al llarg de l'any se celebren diverses diades mundials patrocinades per les Nacions Unides i d'altres organismes internacionals. Unes diades que, moltes vegades, serveixen per, diguem-ne, tranquil·litzar consciències. Es parla, el dia senyalat, de fets i de problemàtiques que tenen caràcter estructural i, després de fer alguna declaració, no sempre s'implementen les polítiques i els recursos necessaris, tot esperant l'any vinent per tornar-ne a parlar i a commemorar.

Doncs, bé, avui, el 28 d'abril, volem recuperar allò que dèiem també en l'Acord del Tinell: reduir la temporalitat en la contractació fins a situar-la a la mitjana de la Unió Europea; aplicar un pla de mesures per reduir la sinistralitat laboral incrementant les mesures i els mitjans d'inspecció i control i desenvolupant un model de prevenció amb participació de tots els sectors implicats.

Dit això, som conscients que l'avenç que s'està produint en l'Acord estratègic és un pas important, amb el Pla de prevenció de riscos laborals 2005-2008.

Però anem a les dades. La taxa d'accidents laborals encara és molt alta, a Catalunya; l'any 2004, 145 accidents mortals. Els accidents greus s'han mantingut estables, 1.482. S'han reduït els lleus. I han crescut molt, el 22,47 per cent, els accidents que es produeixen anant i venint del treball, els anomenats *in itinere*, on perden la vida gairebé la meitat dels treballadors que pateixen accident mortal.

Per fer front a l'alta accidentalitat és imprescindible la valoració d'aquest tema com un problema polític, social, laboral i de salut de primer ordre. Per garantir la seguretat i la salut en el treball, per Iniciativa Verds - Esquerra Unida, calen més polítiques en la vigilància, el control i la sanció, i reduir la subcontractació i la precarietat laboral; també un pla de mobilitat dels treballadors que faci front als accidents *in itinere.*

Per la qual cosa, senyor Maragall, voldríem saber les prioritats del Govern en aquesta matèria.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. Pasqual Maragall i Mira)

Senyor diputat, l'acció contra la sinistralitat laboral és per nosaltres un objectiu destacat. Ho és ja en l'Acord del Tinell. I hi és també en l'Acord estratègic per l'ambició econòmica de Catalunya.

Som molt a prop del Primer de Maig, i celebrem el Dia de la Seguretat en el Treball. I, per tant, hem de dir avui, amb tota rotunditat, que sense qualitat en el treball una economia pot ser competitiva a curt termini, només a curt termini, però amb les cartes marcades; és a dir, amb un sistema que no és sostenible. La seguretat i la salut són un component essencial de la qualitat en el treball i, per tant, a la llarga de la mateixa competitivitat. I això no sempre ha estat entès així.

Necessitem, doncs, una nova política de prevenció de riscos laborals. I m'estic referint a alguns dels fenòmens que vostè ha esmentat, que són relativament nous, alguns de més antics: subcontractació; externalització; convivència d'activitats en un mateix indret, d'activitats diferents, i augment de la contractació a temps parcial, i, com vostè ha assenyalat, també els accidents *in itinere*; nous riscos laborals derivats de considerar també l'ergonomia, és a dir, l'adaptació home - màquina, i els riscos psicosocials.

El Govern, en aquest sentit, proposa una nova estratègia centrada en cinc aspectes, que li vull posar a consideració: primer, anàlisi de les pràctiques preventives de les empreses, si s'estan aplicant o no; segon, valoració de la salut dels treballadors com a valor social, com a capital social; tercer, control del compliment de la normativa de prevenció de riscos; quart, coordinació entre institucions amb competències en salut laboral, i cinquè, atenció especial a les petites i mitjanes empreses i als sectors amb major sinistralitat.

Aquestes línies estratègiques, aquestes cinc línies, s'articularan al voltant del Pla del Govern per la prevenció dels riscos 2005-2008, que serà l'eina fonamental per fer realitat aquest nou model.

El president

La següent pregunta...

Pregunta al president de la Generalitat sobre quina valoració fa dels mecanismes de coordinació del Govern i de la seva activitat política (tram. 317-00132/07)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Josep Piqué.

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, la pregunta és quina valoració fa dels mecanismes de coordinació del Govern i de la seva activitat política.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Una valoració positiva, senyor diputat.

El president

Té la paraula el senyor Piqué.

El Sr. Piqué i Camps

Senyor president, no li sorprendrà que no em sorprengui la seva resposta, però crec que sí que sorprèn la majoria dels ciutadans.

I l'exemple és aquest Ple d'avui. Amb tots els respectes a la feina d'aquest Parlament i, en particular, al seu president i a la seva Mesa, si avui no hagués estat per les iniciatives dels grups parlamentaris de l'oposició i d'un grup parlamentari que, de vegades, sembla que estigui al Govern i de vegades sembla que estigui a l'oposició, el Ple d'avui hauria començat a les quatre de la tarda i, si no fos per la sessió de control, hauria acabat a la cinc, i aquest matí no hauria succeït absolutament res.

La setmana passada vam tenir també un ple, i el Ple va acabar a mitja tarda; plens d'un sol dia. I, per tant, jo em pregunto si avui el senyor president de la Generalitat i el seu Govern està realment satisfet de l'activitat legislativa del seu Govern, de la feina que comporta l'acció política del Govern respecte al que ha de fer aquest Parlament, i si realment vostè se sent satisfet que la iniciativa política l'aporti constantment i exclusivament l'oposició.

Vostès, en el seu moment, ja sé que no es va fer de manera oficial, però el mes d'agost de l'any passat, després d'una crítica política de l'oposició, i, en particular, del Partit Popular, van dir que presentarien trenta-cinc iniciatives legislatives fins a final d'any. D'aquestes trenta-cinc iniciatives legislatives, que vostès van filtrar convenientment a determinats mitjans de comunicació, amb prou feines se n'han fet deu. I estem ja pràcticament al mes de maig.

En els seus plantejaments de govern, i parlant de les seves prioritats de cara a l'any 2005, van presentar catorze possibles noves lleis a presentar davant d'aquest Parlament perquè les poguéssim discutir. Fins ara, només n'han entrat en tramitació quatre.

Jo..., m'agradaria que ens digués i que ens pogués concretar, més enllà dels seus compromisos quan hi ha un debat, per exemple, en el debat de la Moció de censura, si realment el Govern vol fer activitat legislativa, vol fer viu aquest Parlament o, simplement, confia que l'oposició la que segueixi donant vida a aquesta extraordinària institució.

I li recordo una frase del debat de la Moció de censura que crec que ens obliga a demanar-li que sigui coherent. Vostè va dir: «No hem parat de preparar, encetar i desenvolupar la legislatura més ambiciosa que mai hagi tingut el Govern de la Generalitat.» Senyor president, actuï en conseqüència.

Gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, actuem en conseqüència. Dades sobre l'activitat parlamentària d'aquesta legislatura fins a l'11 d'abril: 16 lleis aprovades, 9 projectes de llei actualment en tràmit, 11 proposicions de llei pendents de presa en consideració, 5 proposicions de llei en tramitació parlamentària, 17 resolucions davant del Congrés dels Diputats, 3 propostes de comissió d'estudi, 1 Ple extraordinari sobre el Carmel i una comissió d'investigació, 1 Ponència parlamentària de reforma de l'Estatut –1 ponència parlamentària de reforma de l'Estatut. Déu n'hi do!

Què va passar amb l'Estatut en la legislatura anterior? Va passar que, en aquesta cambra, el dia de la investidura del president que aleshores va ser elegit, ho va ser amb el recolzament de vostès. I vostè ho sap perfectament, perquè hi va ser un instrument.

Com es va fer aquesta presa de possessió del nou president? Sobre la base d'una condició que vostès van posar, que és que la llei més important de Catalunya, l'Estatut, no es debatés, i no es va debatre. De manera que portem quatre anys de retard, nosaltres estem recuperant el temps, no només governem i no només portem feina aquí, al Parlament, sinó que, a més a més, estem demostrant que els grans problemes d'adaptació o d'encaix, com es diu de vegades, entre Catalunya i Espanya es poden resoldre, i li ben asseguro que es resoldran. I espero que amb el seu ajut.

El president

La següent pregunta...

Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política actual a Catalunya (tram. 317-00129/07)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. En la recta final dels treballs del nou Estatut i el nou finançament assistim, des del nostre Grup Parlamentari, amb una certa inquietud, a un antagonisme creixent entre els dos principals grups d'aquesta cambra, que es vénen responsabilitzant mútuament de voler el fracàs d'aquests dos grans objectius col·lectius.

I precisament ho fan en un moment en què no s'hi valen les ambigüitats, en un moment en què, com vostè mateix *(remor de veus)* ha dit fa molt pocs dies..., un moment en què, com vostè mateix ha reconegut, el que cal és la màxima unitat política i civil. I començar, fins i tot, si se'm permet, encara que no els haguem aprovat aquí..., fins i tot començar a prendre el pols i la temperatura real entre els partits espanyols.

Ara bé, hem de saber si tot aquest soroll de fons el que emmascara és només una espècie de radicalisme estètic, una mica de *pose*, d'un partit, en definitiva, que potser està disposat a abandonar la tradició del centredreta catalanista moderat, pragmàtic, en aquest país. O bé, quan el senyor Montilla insinua, fa molt pocs dies, plantejant un escenari plenament rupturista, que està disposat a trencar –els diputats del PSC– la disciplina de vot dins el PSOE, si està o no està per un enroc estèril a Catalunya, però sense Estatut; és a dir, un gest tan digne com inútil.

Per tant, ens agradaria saber si el PSC està disposat, per exemple, a renunciar a exigir a Zapatero que es defineixi com a federal o no; és a dir, si no ho és, que ens ho digui d'una vegada i, per tant, que no ens expliquin històries que una altra Espanya és possible.

I, a més a més, això, ho diem en un context en què cada dia és més favorable, amb un País Basc on s'ha sepultat i enterrat el frontisme, amb una Galícia on la dreta espanyolista, en definitiva, pot patir una nova derrota.

I entenem que l'obligació de vostè, com a president, i per això demanem la seva opinió, és clarificar, clarificar el panorama polític a Catalunya. I, per tant, vostè és el responsable de liderar i de propiciar una entesa entre les forces polítiques determinants a Catalunya per aprovar un nou Estatut i un finançament, perquè tot plegat arribi a bon port. I no és pas Esquerra Republicana qui té aquesta pressió, perquè nosaltres ja hem fet la nostra feina, que va ser engegar aquest procés i actuar com a autèntica locomotora de l'autogovern.

Potser, per tant, senyor president, ha arribat l'hora ja de traçar una ratlla entre els que volem avançar, amb un Estatut ambiciós *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)* i per avançar…

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ridao i Martín

...i els que es volen estavellar.

M'agradaria, senyor president, que vostè em digués què en pensa.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, si el president del Govern espanyol s'hagués de definir amb una expressió que no fos exactament la que ara la Constitució diu, no vull ni pensar el que succeiria. Em consta, però, que el seu esperit, la seva intenció és la d'una Espanya plural que nosaltres anomenem «Espanya federal», i espero que el seu partit, com ha començat a dir darrerament, efectivament, s'endinsi en aquesta línia de la federalització d'Espanya i de l'Espanya federal, amb la confiança que això anirà, en efecte, endavant, i no solament com un pas intermedi per arribar a una situació que el menys que es pot dir és que és molt llunyana, que és, segurament, una bona intenció, totes són respectables, però que està molt lluny de ser realitat.

Em refermo en el que vaig dir el passat dia de Sant Jordi: Catalunya avança amb unitat política i cívica, amb determinació, amb rigor i amb diàleg, i per observar aquesta regla d'or del catalanisme, a més d'unitat i de decisió cal també, diguem-ho ben clarament, generositat. Aquest matí s'ha presentat la proposta de finançament que fan les forces que donem suport al Govern, que donen suport al Govern; avancem i avancem en els terrenys, jo diria, més difícils; alguns podrien dir, fins i tot, més escabrosos.

Senyor diputat, estem al davant, en aquesta legislatura, de la solució o de l'intent de solució dels reptes que aquest país ha tingut durant vint-i-cinc anys i més enllà, al llarg de tota la seva història; estem al davant del nou Estatut, de la reforma del sistema de finançament, de la reforma de la Constitució, i, per tant, jo crec que si alguna cosa hem de fer en aquest moment és, evidentment, no pecar per excés d'ambició, però no pecar, sobretot, per manca d'aquesta, i li ben asseguro que a nosaltres, en el nostre Govern, al Govern en el qual està també integrat el seu partit, aquesta ambició no ens mancarà.

El president

La següent pregunta...

Pregunta al president de la Generalitat sobre les actuacions previstes amb relació a les situacions infractores de les empreses que generen un major nombre de riscos laborals (tram. 317-00131/07)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Carme Figueras.

La Sra. Figueras i Siñol

Gràcies. Senyor president de la Generalitat, com s'ha dit, avui és el Dia Internacional de la Seguretat i la Salut en el Treball, i ens ha semblat molt oportú parlar avui aquí, al Parlament, d'un tema de tanta transcen-

dència per al conjunt de ciutadans i ciutadanes de Catalunya, com és la prevenció i la reducció dels riscos laborals, que malauradament són encara una xacra important de la nostra societat.

Una societat moderna i avançada que vol i està en condicions d'aconseguir més i més altes cotes de benestar no pot, de cap manera, amagar el cap sota l'ala davant d'aquest problema, com s'havia fet anys enrere, en què no es feia una aposta decidida per la prevenció.

Una economia de qualitat requereix unes condicions de treball de qualitat, i això vol dir treballar amb garanties de seguretat i sense cap mena de riscos per a la salut. Catalunya està immersa en una etapa de transformació cap a la innovació, cap a la qualitat i l'excel·lència en la producció i en la recerca.

Ja fa molts anys que al nostre país hem superat l'etapa del que anomenàvem *desarrollismo*, «desarrollisme». La Catalunya moderna, innovadora i avançada, ha d'acabar, si més no minimitzar al màxim, els accidents laborals i els riscos per a la salut.

I aquesta, senyor president, és una responsabilitat de tots, del conjunt de les administracions i el sector públic, de les empreses i dels treballadors i treballadores. Ja no s'hi valen falsos corporativismes, ja no s'hi val donar la culpa els uns als altres; tothom ha de complir la seva part, i s'ha de fer amb fermesa i anant al fons del problema.

Constatem, senyor president, que el seu Govern, en conjunt, i el Departament de Treball, en particular, ha fet de la seguretat en el treball, per primera vegada al nostre país, una prioritat, i que fem un gran salt endavant per a l'assoliment d'aquesta fita, posant a l'abast d'empresaris i treballadors les eines necessàries i el suport tècnic, amb més recursos pressupostaris, amb polítiques de prevenció i d'educació i amb polítiques de control, amb més recursos humans per complir i fer complir la llei.

I és per això que li pregunto per les actuacions que porten a terme amb relació a aquelles situacions infractores en empreses que generen riscos més greus i que poden posar en perill greu la salut i la integritat física del treballadors i treballadores.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyora diputada, amb Estatut, amb Constitució, amb finançament, amb tot plegat, no faríem res si no incidíssim en la reforma social, en la millora de les condicions de vida dels nostres ciutadans i ciutadanes. En això estic absolutament d'acord, i sé que és una premissa de la seva pregunta.

Com acabo de dir, a Iniciativa per Catalunya - Verds la lluita contra la sinistralitat constitueix un objectiu destacat per a nosaltres, perquè està dins dels objectius que considerem fonamentals, per als quals les grans lleis que debatem i el finançament que busquem no són més que mitjans, diguem-ho clarament, perquè, a última hora, del que es tracta, justament, és que hi hagi més justícia social en aquest país i que això es noti i que la gent ho percebi, ho vegi, ho toqui, i, en definitiva, per tant, que confiï en l'autonomia com una eina per a la millora de la seva pròpia vida, no?

Acabo de dir, efectivament, que la lluita contra la sinistralitat laboral constitueix un objectiu destacat. Hi ha ja uns resultats positius que li vull comunicar: hi ha una disminució d'un 7 per cent de la sinistralitat respecte de les dades de l'any 2004, i els accidents amb baixa han disminuït un 16 per cent menys que l'any 2003 i un 28 per cent menys que l'any 2002; és a dir, alguna cosa es deu notar en aquest terreny.

Com deia, aprovarem el Pla per a la prevenció de riscos 2005-2008, però amb la prevenció no n'hi ha prou; cal articular mecanismes de col·laboració entre totes les instàncies que hi participen, especialment el Ministeri Fiscal i l'autoritat laboral competent, i en això estem; en aquesta línia, treballem. S'ha acordat un conveni de col·laboració amb el Ministeri Fiscal, i durant l'any 2005 s'habilitaran cinquanta tècnics de la Generalitat en funcions de vigilància i control de les condicions de seguretat i de salut en els centres de treball, la qual cosa comportarà un augment pràcticament del 50 per cent en el reforç de la capacitat de vigilància i de control de la Inspecció de Treball i de la Seguretat Social.

Si amb això d'aquí a un any obtenim resultats, vostè em felicitarà, i, si no, m'ho retraurà i tindrà tota la raó.

El president

Moltes gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'actualitat política dels darrers dies (tram. 317-00130/07)

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, per formular la seva pregunta, l'honorable senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Moltes gràcies, senyor president. Bé, finalment –finalment–, hi ha la proposta del tripartit sobre el tema del finançament. Nosaltres, lògicament, aquesta proposta ens la mirarem, espero que en podrem parlar. I, a més a més, es compleix la condició posada per Convergència i Unió que hi hagués una proposta del tripartit per començar a negociar, i aquesta és la nostra voluntat: començar a negociar a partir d'ara en el marc del Parlament, lògicament, no?

Ara bé, en aquesta fase final, i de cara a aquesta negociació, nosaltres sabem que vostès han tingut contactes amb el Govern espanyol, amb el Partit Socialista a nivell estatal, i ens agradaria saber, de cara a aquesta fase final, si d'aquests contactes vostè avui, senyor president de la Generalitat, ens en pot donar la garantia que el Govern espanyol i el seu president compleixen el seu compromís en el sentit que assumeixen aquesta proposta que vostès presenten.

El president

Té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Vostè coneix com jo, senyor diputat, quina és l'actitud anunciada pel president del Govern, i, per tant, no li puc referir res més que una actitud de la qual jo crec que ni vostè ni jo tenim cap mena de dubte. Per descomptat, serà al final, que els resultats es veuran.

El president

Té la paraula el senyor Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Bé, jo celebro que vostè no tingui dubtes, però nosaltres, malauradament, algun en tenim. Per exemple..., i em sembla que, tocant de peus a terra, vostè també els hauria de tenir.

Miri, el president de la Comissió Constitucional del Congrés, que és el senyor Alfonso Guerra, del seu partit, diu que el finançament ha d'anar separat de l'Estatut; el ministre d'Economia, avui, que vostès presenten la proposta del tripartit sobre finançament, diu que tot això s'ha de pactar prèviament en el marc del conjunt de les comunitats autònomes, i el president del Govern espanyol avala, amb declaracions d'avui mateix també, les propostes del mateix ministre d'Economia. Home!, alguna cosa ens deu haver de preocupar després d'escoltar totes aquestes paraules.

Vostès saben que hi ha una proposta de Convergència i Unió. Estem, hi insisteixo, disposats a negociar-la. Suposo que vostès són conscients que s'hauran de moure a l'alça perquè hi hagi un acord, això li ho vull dir clarament, vostès s'hauran de moure a l'alça perquè hi hagi un acord. Parlem d'un canvi de sistema. Quan l'any 79 es va confegir el sistema actual els nacionalistes catalans érem minoria; ara som majoria. I, per tant, podem posar el nostre accent en aquesta futura negociació.

Dit això, vostè, senyor Maragall, es referia fa uns dies a la unitat necessària de les forces polítiques catalanes per marcar aquesta ambició i, a més a més, per negociar a fons. Jo hi estic d'acord, en aquesta unitat; jo hi estic plenament d'acord. L'única cosa que li vull demanar és que aquesta unitat inclogui una condició fonamental: unitat per exigir al president del Govern espanyol, arribada l'hora de la veritat, que compleixi els seus compromisos amb Catalunya. Són compromisos importants, amb majúscules, que s'han de complir i que requereixen també la unitat de les forces polítiques catalanes.

El president

Té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Li agraeixo el to de les seves paraules. Vostè diu que, finalment, el tema ha arribat. Home!, ha arribat quan tocava, per descomptat, i si hagués arribat fa quatre anys, millor. *(Rialles i remor de veus.)* No es va fer –no es va fer; es va fer un petit pas endavant de 40.000 milions; parlem, com a mínim, de 400.000; parlem al voltant d'aquestes xifres; no vull agafar aquí cap mena de compromís, perquè no és, segurament, doncs, en el curs d'un debat en calent, que això s'ha de formular.

Vostè sap millor que ningú quina és..., vostè sap..., per tant, era conseller en cap, aleshores, per decret, per cert, no per llei –no per llei... *(Remor de veus.)* Això que ens diuen que no fem lleis, nosaltres en fem, de lleis, i, a més, quan s'han de fer. *(Remor de veus.)* Doncs vostès van aconseguir una ínfima part, senyor diputat, del que, efectivament, ens cal. Ara ens hi posem, efectivament. Agraeixo, i ara ho dic amb tota sinceritat, de debò, la seva disponibilitat. Fins i tot, més: la seva exigència. Penso que té tot el dret de formular-la. Hi han hagut paraules anteriors del president del Govern en el sentit d'acceptar tot allò que es faci des d'aquí, si es fa de la manera que s'ha de fer, en fi, sense cap mena de condició, no?

Li haig de dir, però, que la formulació que nosaltres hem fet és una formulació molt ambiciosa, i vostè ho sap. Vostè em diu, i ho ha de dir, perquè és la feina que té i la que li toca, doncs, que hem d'anar una mica més enllà que això. Vostè sap que el que demanem no és la lluna, però està molt amunt, i que, per tant, quasi li diria que nosaltres admetríem que en alguns dels aspectes de la proposta que nosaltres hem fet hi pugui haver una negociació; és una oferta per negociar. Per descomptat que si anem endavant en aquesta negociació, *miel sobre hojuelas*, que dirien a Madrid, i que si anem endarrere, malament. I, per tant, intentarem evitar-ho, però no se li amaga, a vostè, i no s'amaga a ningú en aquesta cambra i en aquest país que la proposta que fem és una proposta formidable, és la millor proposta que mai Catalunya hagi fet en matèria de finançament autonòmic.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

La següent pregunta...

Pregunta al Consell Executiu sobre les actuacions previstes en cas de sequera (tram. 310-00395/07)

...al Consell Executiu, en aquest cas, la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, la il·lustre senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, president. Senyor conseller, ja fa mesos que la manca de pluges és un tema de conversa habitual al nostre país. No fa massa vostè i la consellera Tura van comparèixer aquí al Parlament...

El president

Senyor diputada... Potser molestem... *(Pausa.)* Sembla que podem continuar. Té la paraula.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Deia que la manca de pluges és un tema de conversa habitual els darrers mesos. De

fet, potser, quan vàrem començar a parlar-ne aquí, en aquest Parlament, va ser quan vostè mateix i la consellera Tura van venir a parlar-nos-en; van comparèixer per parlar dels incendis i van alertar de l'alt risc que hi havia, perquè els boscos estan molt secs, i era un risc que ja no parlem de l'estiu, sinó d'ara mateix.

Molts agricultors, en aquests moments, alerten, doncs, que ja donen per perduda la collita, perquè el que han sembrat no neix o no creix. Fa unes setmanes, també aquí, en aquest Parlament, es van venir a reunir amb nosaltres la federació d'entitats catalanes de ramaders d'ovelles i cabres, que ens alertaven que la seva situació era crítica, perquè la collita de cereals i les pastures estan totalment perdudes en quasi tots els secans de Catalunya; deien que en el millor dels casos no hi haurà pastures per al bestiar fins a la pròxima tardor. I ara, en aquest degoteig de preocupacions, hi afegim el que hem sabut els darrers dies, que vostè ho va dir no fa gaire a la ràdio –avui ho recullen alguns diaris: que el mes de setembre pot faltar aigua a les llars si no plou.

Resulta que els embassaments de les conques internes estan entre el 40 i el 50 per cent de la capacitat, la meitat de fa un any, i, per tant, és una situació que pot començar-nos a preocupar. Està clar que la disponibilitat d'aigua en la quantitat i qualitat suficient és clau per a un país, per als diferents sectors, per a àrees demandants, i també de cara a la preservació dels ecosistemes aquàtics.

Sorprèn que fins ara governs anteriors no haguessin previst un pla per saber o per anticipar-nos a com gestionar l'aigua en cas de sequeres. Sigui com sigui, està clar que val més, aquestes coses, pensar-les en fred, pensar com s'ha de reaccionar en casos de crisi en què hi hagi poca disponibilitat d'aigua, que esperar decidir què fer quan ja estigui a punt de no sortir aigua per l'aixeta.

Fa mesos, per tant, que veiem a venir que podem tenir problemes per la manca d'aigua, i està clar que davant d'una disponibilitat reduïda s'hauran de prioritzar uns determinats usos, s'haurà d'evitar més que mai malgastar aquesta aigua, i, per tant, ens sembla que això no es pot improvisar. Ens interessa saber, senyor conseller, què s'estan plantejant des del seu Departament, de quina manera ho estan treballant i amb qui ho pensen treballar.

Moltes gràcies.

El president

Abans de donar la paraula a l'honorable conseller, constato que la diputada senyora Bet Font ha fet la seva pregunta en unes condicions acústiques pèssimes. Els demano, tant als diputats i diputades com al públic assistent, que mantinguin silenci.

Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, el primer que vull deixar molt clar és que estem en un clima mediterrani en què, episodis molt variables quant a la hidrologia i quant a la meteorologia, són normals. És a dir, hem d'entendre que no és una situació excepcional sinó el mateix que vàrem tenir, una situació d'un any amb molta pluja, i hem d'adaptar la nostra planificació hidràulica a les situacions variables del nostre clima. I per tant, si tinc ocasió més al final de la pregunta li parlaré del Pla nacional de gestió de l'aigua, que aquesta és la clau. Perquè ara en aquest moment, i vull deixar-ho molt clar, estem en una situació de transició d'un model antic, quant a la gestió dels recursos hídrics que desaprofitava molts recursos i que posava totes les esperances en els transvasaments, a un nou model que posa en valor tots els recursos i que, en tot cas, aporta nous recursos a partir de l'aprofitament d'elements que fins ara no es tenien en compte, o de la dessalació.

Però anant al moll de l'os de la seva pregunta, efectivament, estem treballant un nou decret, diferent dels que hi havia hagut fins ara de regulació o previsió de la sequera, que passa..., primer, perquè serà un decret preventiu, no un decret que arribarà quan la situació ja sigui difícilment aconduïble, de tal manera que durant la propera setmana es convocarà els diferents sectors –els ramaders, industrials, en contacte amb els diferents departaments– per preparar el conjunt de mesures que preveu aquest decret a tres nivells: un nivell de normalitat, com el que estaríem ara; un segon nivell o escenari d'estalvi, que és un primer graó de restriccions sobre usuaris i medi, que graduarà en la mesura de les necessitats els diferents usos per veure quins són els que necessiten per raó de la viabilitat mateixa, ja sigui dels conreus o de l'activitat, per mantenir-se. També farem un estudi aprofundit, que de fet ja tenim, d'aprofitament de recursos de tipus d'aigua subterrànies que fins ara no es podien posar en valor i que per a determinades activitats es poden utilitzar perfectament. També cal preveure una situació d'excepcionalitat que per ara no es dóna, i vull deixar molt clar que en cap cas en aquest decret es contemplaran ja restriccions per a l'ús domèstic. En tot cas, les restriccions d'ús domèstic serien objecte d'un segon decret, que efectivament, segons l'estat de les reserves actuals i en la pitjor de les hipòtesis, ens situarien a passat l'estiu.

Dit això, també, crec que les novetats principals són la constitució d'aquesta comissió de seguiment permanent integrada per tots els membres no només de l'Administració, sinó dels sectors d'abastament afectats; la presentació i revisió de plans de contingència; la informació permanent, i el treball amb els plans futurs, que ens permetran en qüestió d'uns anys disposar de recursos en situacions com aquesta.

Gràcies.

El president

Gràcies, honorable conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre el calendari d'actuacions per a la regeneració de les platges del Maresme (tram. 310-00394/07)

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Joan López per formular la seva pregunta.

El Sr. López Alegre

Gràcies, president. Honorable conseller, tothom coneix el problema que viuen els municipis de Cabrera de Mar, Premià de Mar i Vilassar de Mar amb relació a la manca de sorra que s'ha anat patint de forma progressiva a les platges. Els pressupostos de l'Estat, des de l'any 2004, tenen consignació pressupostària per portar a terme aquesta obra. Malgrat tot, s'han produït una sèrie de retards al començament del nou Govern del senyor Rodríguez Zapatero per unes declaracions, des del nostre punt de vista poc afortunades, de l'actual ministre de Medi Ambient, que va dir que paralitzaria aquest procés. Després va haver-hi una rectificació. La realitat és que es va aprovar aquí, al Parlament de Catalunya, una proposta conjunta de tots els grups parlamentaris amb relació a la resolució urgent d'aquest problema abans de l'estiu, que data ja del 29 de juliol de l'any passat. I a dia d'avui les notícies que tenim són que tot just l'obertura de pliques serà el 23 de juny i que, per tant, aquestes obres de regeneració de les platges del Maresme central no es podran portar a terme abans de la temporada forta d'estiu.

Volem saber quina és la valoració que fa el Govern de tota aquesta qüestió.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Joaquim Nadal, conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques
(Sr. Joaquim Nadal i Farreras)

Sí, la veritat és que vostè sap tan bé com jo que, primer, va haver-hi una convocatòria el 22 de febrer dels quatre projectes, que un cop van ser adjudicats els projectes calia naturalment la licitació de les obres i que, efectivament, l'adjudicació de les obres es produeix amb retard amb relació a la temporada d'estiu. El Govern no valora positivament aquest endarreriment i ha fet gestions amb la Delegació del Govern i amb el Govern de l'Estat per tal que aquests moviments de sorra es puguin produir quant abans millor i, naturalment, en simultaneïtat amb la temporada de banys en hores i de forma que no molesti l'activitat turística de la costa com ha succeït sempre abans.

El president

Té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

El Sr. López Alegre

Gràcies, senyor conseller. Fer només algunes constatacions. El dia 11 d'octubre el director general de Costes, el senyor José Fernández, es va comprometre a fer aquesta acció abans de l'estiu. Segons consta en els documents de control del compliment de les resolucions del mateix Parlament, en les reunions que representa que han tingut vostès amb la Delegació del Govern també es va acordar que aquestes accions estarien fetes abans d'aquest mateix estiu. No és el Grup Parlamentari Popular, sinó que són els alcaldes de Cabrera, de Vilassar i de Premià –dos d'ells, per cert, que també formen part del tripartit– els que han dit que se senten «enganyats, indignats i estafats» –i són declaracions literals que podem posar entre cometes.

Creiem sincerament que el que avui se'ns explica no aporta cap novetat, que vostè l'únic que ha fet aquí és una crònica dels fets, però que no ens posa sobre la taula cap solució per a aquests municipis de la comarca.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Sobretot perquè vostè no m'ho pregunta. Vostè em pregunta quina valoració faig, i dic: «No ho valorem positivament.» Ara, hi ha alguna alternativa? Sí, per exemple, pel que fa a Premià, hem demanat al port de Premià que continuï fent extraccions de sorres, com ha fet en els estius anteriors, ja ara. Li ho hem demanat i ho farà.

I vostè es deixa el Masnou. I el que intentem és que, dels quatre projectes, els tres que té el Ministeri de Medi Ambient per fer –Cabrera, Vilassar, Premià i el Masnou–, els quatre que té, llevat de Premià, que intentarem que l'aportació de sorra sigui feta des del port, siguin moviments de sorra fets a finals de juny o primers de juliol, tant abans com sigui possible, i pels mateixos mètodes que es feien en temporades anteriors.

El que hem fet ha estat instar el Govern central, el Ministeri de Medi Ambient i la Delegació del Govern a no endarrerir l'adjudicació i a no trobar-nos que arribi el final de l'estiu i encara no hagi començat l'execució d'aquests projectes. No solament això, sinó que el Govern de la Generalitat ha acordat amb l'Associació Catalana de Ports Esportius i Turístics un transvasament, no als efectes de regeneració de platges, sinó de restitució de l'equilibri del litoral, de mig milió de metres cúbics, que està en fase de licitació, que començarà al final d'aquesta temporada i que ha de servir per a la temporada que ve facilitar i afavorir un major equilibri de la dinàmica litoral, pervertida o modificada en part per algun dels ports esportius als quals vostè feia referència.

En conseqüència, el Govern de la Generalitat ha dit al Govern de l'Estat i al Ministeri de Medi Ambient: «No ens agrada que hi hagi coses que afecten la dinàmica de l'estiu que es produeixin i adjudiquin en ple estiu...»

El president

Honorable conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

«...i hem buscat solucions alternatives, perquè la queixa raonable dels alcaldes no es trobi justificada.»

El president

La següent pregunta...

Pregunta al Consell Executiu sobre les actuacions previstes amb relació a l'emissari submarí de Pineda de Mar (Maresme) (tram. 310-00397/07)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'excel·lentíssim senyor Ramon Camp.

El Sr. Camp i Batalla

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, fa onze dies que vostè va manifestar en una reunió a la comarca del Maresme que la problemàtica que s'havia originat amb la ruptura de l'emissari submarí que està situat en el terme municipal de Pineda no era un tema de competència de l'Agència Catalana de l'Aigua i que, per tant, que s'arreglés l'Administració local a resoldre aquesta infraestructura de sanejament. Aquestes paraules van crear un malestar i una alarma, tant en el Consell Comarcal del Maresme com en els municipis afectats, des de Calella, de Pineda, de Santa Susanna, de Malgrat i de Palafolls, que són el sistema de sanejament de l'Alt Maresme, i és això el que origina la nostra pregunta.

Sabem que ahir es va fer públic una nota en què deia que el Consell Comarcal del Maresme i l'Agència Catalana de l'Aigua havien arribat a l'acord de trobar una manera de resoldre aquesta problemàtica i posar-se a la feina. Ho celebrem, però voldríem que en quedés constància en seu parlamentària i, a més a més, voldríem saber exactament a què es comprometen, perquè, vist els antecedents, ens agradaria que quedés una constància explícita que no estem davant d'un petit nyap per arreglar-lo, sinó d'una infraestructura amb què s'arregli de forma definitiva.

El president

Té la paraula l'honorable conseller de Medi Ambient i Habitatge, senyor Salvador Milà.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, no tergiversi les meves paraules a Santa Susanna. Jo el que vaig dir, i és un fet, és que la gestió d'aquest col·lector la té encomanada el Consell Comarcal del Maresme a través de la seva empresa de serveis, i que l'Agència Catalana de l'Aigua havia fet totes les actuacions pertinents i que el que calia determinar era si era un problema de manteniment o era un problema de mal disseny. Primera cosa.

Segona qüestió. El que es va plantejar era que el Consell Comarcal proposava un tipus de solució que suposava una nova reforma estructural, és a dir, una perllongació, una modificació de l'estructura, cosa que no es va veure convenient perquè significava incidir sobre actuacions que, en tot cas, s'hauran de fer amb posterioritat, quan ja hi hagi la nova planta depuradora del Maresme nord. I en canvi, el que s'ha anunciat anteriorment és que, parlant les dues administracions amb l'assessorament tècnic que jo vaig oferir als alcaldes i al president del Consell Comarcal en aquesta sessió, han vist que es podia trobar una solució més econòmica, més factible, que permeti plantejar un projecte de remodelació amb posterioritat i que podrà estar realitzada abans de la temporada d'estiu, cosa que no permetien les propostes que feia el Consell Comarcal pel seu compte. I en aquest cas, nosaltres també hi col·laborarem econòmicament perquè l'empresa que triï el Consell Comarcal pugui realitzar aquesta actuació precisament amb aquest caràcter d'urgència per millorar les platges.

Gràcies.

El president

Té la paraula el senyor Ramon Camp.

El Sr. Camp i Batalla

Gràcies, senyor president. El Grup Parlamentari de Convergència i Unió dóna total suport al Consell Comarcal del Maresme, format per tres grups parlamentaris que no són del nostre color; nosaltres sí que donem el suport a aquesta actuació puntual. Veig que el conseller de Medi Ambient no li dóna el suport, perquè els informes que li ha enviat el Consell Comarcal del Maresme van en la línia d'una solució seriosa. Vostè m'està parlant segurament de posar una brida, una brida en una juntura d'una canonada que s'ha trencat repetides vegades. Des del 2004, des del març del 2004, aquesta canonada s'ha trencat diverses vegades. Però seria anecdòtic si no tingués conseqüències. Estem parlant d'una zona que té setanta mil residents i té 51.000 places hoteleres, és el 10 per cent del parc hoteler de Catalunya. Està situat en aquesta zona. Tenir les platges d'aquesta zona absolutament brutes i en una situació lamentable no és un tema qualsevol, és un tema de prioritat d'aquest Govern; és prioritari d'aquest Govern com ho és fer aquesta depuradora d'una vegada. I vostè el dia 21 de febrer va dir que no era prioritari fer la depuradora, va dir que, bé, ja ho mirarien.

El Parlament, el 9 de març, va aprovar una resolució del nostre Grup Parlamentari que constatava que era prioritari fer aquesta depuradora; depuradora que està adjudicada des del 14 de novembre de l'any 2003 i que té un termini d'execució de vint-i-set mesos, i que a hores d'ara no sabem encara on se situarà. Vostè el 21 de febrer va dir que se situaria aquesta..., que amb quinze dies diria on va situada aquesta depuradora.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Camp i Batalla

A hores d'ara han passat dos mesos i tampoc ho sabem. Bé, cal, senyor conseller, una resolució definitiva sobre aquest tema, perquè és molt greu.

El president

Gràcies. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Sí, efectivament, senyor diputat, coincideixo amb vostè que el que ens vam trobar és un nyap. Ens vam trobar un projecte de depuradora que no tenia ni sabia com podríem construir la planta a dalt de tot de la pedrera de Montpalau, a quilòmetres de la costa. Ara ja té una

nova ubicació, em permeto dir-li, que permetrà fer-la més bé. I amb un col·lector fet fatal, construït fatal amb l'anterior Administració, no amb aquesta. Home, el que ens hem trobat és això. I l'únic que li estem dient és que podem trobar aquesta solució que ens permeti, amb l'obra nova que s'adjudicarà associada a la nova depuradora, poder tenir un bon col·lector, una bona planta depuradora, feta amb seny i racionalitat, feta on correspon, no a dalt de tot d'una muntanya on no hi havia ni un terreny expropiat –a això ja ens hi tenien acostumats, que adjudicaven l'obra i els terrenys encara estaven per expropiar.

En aquest moment –en aquest moment–, vostè sap els problemes que comportava fer una depuradora a tres quilòmetres amunt i a una cota molt elevada sobre una cantera a Montpalau, a Pineda, en aquests moments ens hem espavilat, ens ha costat però ho hem aconseguit, crec que la setmana vinent ja podrem concretar-ho i és perquè preveiem aquesta obra que començarà enguany, que podrem disposar d'un nou emplaçament...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

...i d'un col·lector definitiu, ben fet aquesta vegada, esperem-ho.

Gràcies.

El president

Té la paraula...

Pregunta al Consell Executiu sobre la seva posició davant l'anunci d'adjudicació de noves llicències de canals de televisió analògica en obert a l'Estat espanyol (tram. 310-00398/07)

...per formular la següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Oriol Pujol.

El Sr. Pujol i Ferrusola

Sí, gràcies, senyor president. Voldríem saber del Govern, què ha fet per evitar la proliferació de nous canals analògics en obert a nivell d'Estat i què pensa fer respecte a això, entenent l'efecte negatiu que això té en la consolidació del marc comunicacional català i en el procés necessari i urgent cap a la digitalització.

El conseller primer (Sr. Josep Bargalló Valls)

Senyor president... Senyores i senyors diputats, entenc que vostè fa referència a un procés legislatiu que en aquests moments es deu estar votant en el Congrés de Diputats; procés legislatiu el resultat del qual, en l'aspecte del Congrés, jo encara no conec i que té la tramitació posterior al Senat i en la qual, si no m'equivoco, és previsible que el seu Grup Parlamentari a Madrid no hi voti en contra.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula el senyor Oriol Pujol.

El Sr. Pujol i Ferrusola

En el tram concret que fa referència a la petició de noves televisions analògiques en obert, s'equivoca, senyor conseller: hi votarem en contra.

I, en tot cas, el que passa és que a vostè li dol –a vostè li dol. Sí, a vostè li dol perquè en el fons, Esquerra Republicana, molt fa pensar que s'haurà d'acabar sotmetent novament a la voluntat del Partit Socialista. Això probablement deu ser la nova gradualitat, no?, la gradualitat que ahir ens explicava el senyor Carod-Rovira. Escolti, per gradualitats ascendents, la del president Pujol. Per gradualitats que van avall, per gradualitats descendents, probablement les seves.

Deixi'm que li digui, en tot cas, veient el que faran vostès avui a Madrid, que li llegeixi el que deia vostè només el 17 d'abril..., el 17 de març –17 de març–, fa poques setmanes, d'aquest any mateix. Deia vostè, responent-me a mi en una interpel·lació: «A nosaltres» –vostè– «ens preocupa que hi haguessin més televisions ara, és preocupant per nosaltres pel que fa al manteniment de l'*statu quo* de la televisió de Catalunya. Ens preocupa que qualsevol augment d'això..., segur que anirà en detriment de la nostra televisió.» Això, ho deia vostè. Això, encara ho diu avui el senyor Majó, i Convergència i Unió; probablement, el senyor Majó, més abandonat que mai per part d'aquell que el va nomenar, el president del Govern de Catalunya. I això està passant, i està passant avui, precisament avui. I passa i, escolti'm, és un gran exercici, per part seva, d'incoherència.

Ja sabíem que no trobaríem el president de Catalunya, el president Maragall, defensant el marc comunicacional català; ja ho sabíem, que no l'hi trobaríem. Ja sabíem, fins i tot, que no el trobaríem defensant TV3 a València; ja sabíem que no l'hi trobaríem. Però vostè, el conseller primer, el, diguem-ne, primer ministre, Esquerra Republicana...

Escolti'm, senyor conseller, té l'oportunitat de deixar de ser una figura decorativa, la té –la té. *(Remor de veus.)* I sap com la té? Si vostè encara creu que avui hi ha marge per actuar, eviti que es deteriori quelcom que és feble i que vostè sap que és feble, que és el marc comunicacional català. I encara ho serà més si vostès avui procedeixen com sembla que procediran a Madrid, amb una tristesa important *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)* –i acabo–, amb una tristesa important...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Pujol i Ferrusola

...que en paral·lel el Govern i el president han fet ben poca cosa.

El president

...se li ha acabat el temps. Té la paraula l'honorable conseller primer del Govern de Catalunya.

El conseller primer

Senyor president, senyors... Senyor diputat, miri, escolti, vostè sap perfectament de què estem parlant, el que hem dit en públic, el que hem dit en privat i el que m'han dit a mi en privat vostè, d'altra gent del seu Grup Parlamentari d'aquí mateix, d'altra gent del seu partit, d'altra gent de la seva federació i d'altra gent del seu Grup Parlamentari a Madrid. I vostè sap perfectament que no m'han dit el mateix, ho sap perfectament. Per què? Doncs, per molts motius segurament. Jo no hi vull entrar.

Jo sí que li vull dir una cosa: vostè s'equivoca, primer, en confondre partit i govern. Ho entenc, perquè vostè ha estat acostumat a vint-i-tres anys en què la confusió de partit i govern era absoluta. *(Remor de veus.)* Escolti, no, la confusió de partit i govern s'ha acabat. Aquest és el Govern de Catalunya i actua com a tal. No és un *lobby* d'interessos, no és un partit que busca rendibilitats pròpies, no és algú que confon les negociacions del que és el partit amb el que és el govern, no és ningú que confon el que és el govern amb el que és el país.

Però una altra cosa. Jo ara li puc dir, afegint-ho al que vaig dir l'altre dia: ens preocupa que qualsevol modificació afecti TV3. I què hem de fer? Un contracte programa de veritat –per això hem cancel·lat el que vostès ens van deixar, que no ho era–, fer un contracte programa de veritat que defensi TV3. I l'estem fent.

Segona. Doncs, arribar a acords amb el Govern de l'Estat –com a govern, no com a partit, no com a partits– que defensin la realitat més immediatament futura del nostre país audiovisual, que és la TDT. Li'n puc anunciar una que vostès en l'acord del Partit Popular no van aconseguir: totes les comarques de Catalunya –totes– tindran cobertura de televisió digital. Vostès ens van deixar un panorama amb una programació estatal dels seus aliats que tenia comarques que no tenien televisió digital.

Tercera. Tindrem dos múltiplexs per a la Corporació. Vostès ens van deixar una programació amb un múltiplex. I la força de la Corporació en el futur, en el futur immediat, està a tenir dos múltiplexs, no un.

El president

Senyor conseller...

El conseller primer

I tercera –perdoni, senyor president–, el...

El president

S'ha acabat el temps.

El conseller primer

...garantiment del doblatge de les pel·lícules al català, que vostès tampoc van aconseguir i que nosaltres sí que ho hem fet.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta...

Pregunta al Consell Executiu sobre l'establiment d'un pla plurianual d'inversions per a solucionar la contaminació salina a la conca del riu Llobregat (tram. 310-00396/07)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora diputada Marina Llansana.

La Sra. Llansana Rosich

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, avui, malauradament, hem de tornar a parlar del municipi de Sallent. Aquesta vegada no és per parlar dels vens del barri de l'Estació, sinó d'un problema mediambiental que des de fa molts anys preocupa, i preocupa molt, una bona colla de municipis de la comarca del Bages.

Com vostè sap, honorable conseller, i com vostè ha pogut comprovar en una visita recent al territori, tant a Súria com al Cogulló de Sallent s'acumula una gran quantitat de residus salins provocats per l'activitat minera, uns residus que cada any s'incrementen en 4 milions de tones, 4 milions de tones anuals. Aquests runams salins provoquen un efecte de salinització tant a les conques del riu Llobregat com del seu afluent, el Cardener, que tenen efectes absolutament devastadors: impacte paisatgístic, impacte mediambiental, pèrdua de vegetació i cultius, i filtracions d'aigües salines a diferents punts de la xarxa fluvial.

Els municipis afectats ja han hagut de fer inversions molt importants en aigua per intentar evitar aquests efectes de la salinització, però el problema va en augment cada dia que passa, senyor conseller, i necessita una solució urgent.

Tenint en compte que el Reial decret que modificava el Pla hidrològic nacional preveia la restauració hidrologicoambiental de residus salins del Llobregat per a la millora de la qualitat de l'aigua, i tenint en compte també que en els pressupostos generals de l'Estat ja es preveu destinar una partida en el marc d'un programa plurianual d'inversions per actuar i arranjar el problema de la contaminació salina a la conca del Llobregat, li volíem preguntar, honorable conseller, si el Departament de Medi Ambient i Habitatge, a través de l'ACA, ja ha establert el programa d'actuació en coordinació amb el Ministeri de Medi Ambient espanyol per tal de desenvolupar el Pla plurianual d'inversions i, en cas afirmatiu, quines són les actuacions concretes determinades en aquest Pla d'actuacions.

El president

Té la paraula l'honorable conseller de Medi Ambient i Habitatge, senyor Salvador Milà.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, l'efecte dels runams salins no sols afecta Súria i Sallent, sinó també Cardona, a la conca del Cardener, afluent del Llobregat.

En el cas del Cardener –també hi vull fer referència perquè Cardona en pateix força–, s'està treballant, com

sap, en l'explotació d'aquests runams amuntegats a la vall salina i en la reintroducció dels llots salins obtinguts cap a la mina.

Respecte a la situació a Súria i Sallent, era molt més preocupant, perquè es tracta de dues mines en explotació en què hem de combinar la pervivència, mentre es pugui, d'uns llocs de treball que estan provocant una sensibilitat social extraordinària –com hem tingut constatació avui mateix amb els treballadors d'Iberpotash– i, alhora, fer-ho compatible no només amb la prevenció de danys, sinó amb la restauració.

És per això que vàrem tenir especial interès a derogar el Pla del transvasament, que s'hi inclogués com un projecte alternatiu el que se'n diu «la restauració hidrològica ambiental dels runams salins de la conca del Llobregat i la millora de la qualitat de l'aigua». En diverses fases, perquè, evidentment, el projecte serà d'un gran abast.

Em plau dir que en aquest moment ha sortit a informació pública, des de fa quinze dies va sortir concretament, ja, fa quinze dies, l'anunci per a l'adjudicació del Projecte de restauració hidrològica ambiental dels residus salins del Llobregat, primera fase, i de recuperació hidromorfològica del riu Cardener, Llobregat i Ter, amb un import inicial de 900.000 euros, és a dir, una quantitat considerable, projecte que, per no aturar-lo, amb la nova llei que s'està tramitant, ja pendent només del Senat, que és la tramitació de la Llei del Pla hidrològic, passarà a ser competència plena de la Generalitat, amb assignació de recursos de fons de cohesió.

Per tant, d'aquest Projecte, s'hi està al damunt. Tan bon punt s'hagi adjudicat, esperem que ens puguin traspassar..., i podrem presentar-lo el juny a fons europeus.

També ha de quedar entès que, si per la complexitat del tema, no pogués anar per fons de cohesió, com que el paquet global són 1.100 milions d'euros i el cofinançament europeu anirà a un o altre àmbit, aplicaríem, en tot cas, aquest Projecte al finançament directe, sigui de l'Estat o sigui de la Generalitat. Però cregui'm que s'hi està actuant d'una forma diligent, tant per restaurar, primer de tot, el col·lector de salmorres, com per, sobretot, impermeabilitzar, reduir o reintroduir aquesta sal cap a la mina.

Aquest és el tema, el que ens ha d'explicar aquest Projecte de recuperació hidromorfològica, que tant tractarà la minimització dels runams, que trigarà anys..., però, sobretot, que ha d'evitar la contaminació del Llobregat...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

...i que puguem aprofitar millor les aigües del riu.

Gràcies.

El president

Gràcies.

Pregunta al Consell Executiu sobre quina valoració fa del mapa de lectura pública i sobre les mesures preses per a impulsar aquesta activitat en la població jove (tram. 310-00399/07)

Doncs, passem a la següent pregunta, que la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Francesc Xavier Boya i Alós.

El Sr. Boya i Alós

Gràcies, senyor president. Uns mots en aranés, conselhèra, tà remercar era preséncia simbolica mès tanben essenciau der aranés en aguest Parlament coma lengua pròpia de Catalonha.

Honorable consellera, acabem de celebrar la Diada de Sant Jordi amb un notable èxit, crec, en tots els aspectes, tant en el literari, en el cívic i en l'institucional. Dic «en l'institucional» perquè aquest Sant Jordi ha tingut també la virtut de portar-nos la bona nova de la recuperació per a Catalunya dels papers que la Guerra Civil ens va arrabassar, i, per tant, gràcies al treball de tots, al treball de la gent del país que s'ha mobilitzat, però també, i molt especialment, a la seva gestió des del Departament de Cultura, en aquest Sant Jordi hem pogut reconciliar en el nostre sentiment la memòria i el país. Un Sant Jordi que s'emmarca també en l'Any del Llibre, amb un lema força ben trobat, com el de: «Més llibres, més lliures», i en un any ple d'expectatives per al món de la lectura, que veu en l'horitzó immediat la nostra presència com a cultura convidada a la Fira de Frankfurt.

Però nosaltres, honorable consellera, volem fugir de l'autocomplaença que en el passat va marcar una bona part de les actituds i dels discursos d'anteriors governs i, seguint una imposada exigència en l'acció i l'ambició del nostre Govern, avui volem manifestar-li que en l'àmbit de la lectura mai és prou, perquè volem un país més culte, volem un país on l'accés a la lectura sigui fàcil, sigui també equitatiu en el seu desplegament territorial, i que incrementi les polítiques per fomentar aquest hàbit entre tots els ciutadans, però molt especialment entre els joves. I per a tot això, efectivament, necessitem polítiques actives i inversions que facin possible la construcció de més biblioteques i, especialment, la posada en funcionament de més bibliobusos.

Alguns indicis ja tenim, de com està la situació. L'estudi que va fer l'SGAE amb el Ministeri de Cultura ens deia que estàvem lleugerament per sobre de la mitjana de l'Estat espanyol pel que fa a l'afluència a biblioteques, i, per altra banda, l'estudi que va fer el Gremi d'Editors de Catalunya ens deia, en canvi, que el 44 per cent dels joves en aquest moment tenia una certa tendència a abandonar l'hàbit de la lectura després de l'adolescència.

Sabem que aquest no és un repte fàcil, consellera, perquè l'anterior Govern va tardar deu anys...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Boya i Alós

...a desplegar el Decret que feia evident el mapa de lectura pública, i, per tant, nosaltres voldríem demanar-li quines són, quines seran les polítiques del seu Departament per tal de...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Boya i Alós

...d'incrementar l'hàbit de la lectura en els joves.

Gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula l'honorable consellera de Cultura, senyora Caterina Mieras.

La consellera de Cultura (Sra. Caterina Mieras i Barceló)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, com no pot ser d'una altra manera, doncs, comparteixo amb vostè la satisfacció pels resultats de l'enquesta feta per l'SGAE i el Ministeri de Cultura, en què la nostra comunitat autònoma va per davant de moltes altres..., de totes les comunitats en el que en podríem dir, doncs, «consum cultural». Però també el Departament ha pres molt bona nota de les conclusions de l'estudi que ha mencionat pel que fa a l'hàbit de lectors joves del nostre país.

El nostre Departament, el Departament de Cultura, i el Govern fem nostre el lema de l'Any del Llibre, «Més llibres, més lliures», i estem plenament convençuts que les joves i els joves catalans assoliran més alts nivells de llibertat i d'autonomia a través de la lectura i del coneixement. A més, no hem d'oblidar que els lectors i lectores d'avui seran lectores i lectors adults de demà i que la consolidació de l'hàbit de llegir esdevé un dels eixos del món del futur.

Hem de destacar també el paper importantíssim que juguen per al foment de la lectura a casa nostra els editors, escriptors i il·lustradors de literatura infantil i juvenil. Vaig constatar, en la meva presència el passat 14 d'abril a la Fira del Llibre Infantil i Juvenil a Bolonya, la potencialitat de tots els escriptors i il·lustradors catalans i el reconeixement internacional amb què compten.

En el marc de la celebració de l'Any del Llibre i la Lectura, em plau referir-me especialment a la funció que fan les biblioteques per al foment de la lectura entre els nens i els joves. És evident que les famílies i l'escola tenen una influència decisiva en els hàbits de lectura d'infants i joves catalans, però el paper de suport, d'estímul i d'informació que correspon a les biblioteques és imprescindible.

Per aquest motiu, des del Departament de Cultura hem pressupostat més de 37 milions d'euros en concepte d'ajuts per a la construcció i millora de biblioteques públiques. Aquests ajuts s'inclouen en el Pla específic de biblioteques, i aquest total de recursos destinats, en el quadrienni 2004-2007, permetran la construcció de 79 nous equipaments bibliotecaris, la millora de 13 d'existents i la posada en servei de 3 nous bibliobusos.

D'altra banda, aquest Govern... *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

El president

Honorable consellera...

La consellera de Cultura

Bé. És que amb cinc minuts és molt difícil explicar-ho tot.

El president

Gràcies.

Pregunta al Consell Executiu sobre l'aplicació del Pla territorial de l'Alt Pirineu i l'Aran (tram. 310-00400/07)

Té la paraula, per formular la següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Joaquim Llena.

El Sr. Llena i Cortina

Gràcies, president. En primer lloc, honorable conseller, permeti'm felicitar-lo, en aquest cas, per una gradualitat clarament ascendent, no només perquè després de molts anys ja tenim el Pla territorial parcial de l'Alt Pirineu i l'Aran, sinó per l'abast i els continguts. I permeti'm felicitar-lo, tant des d'un punt de vista quantitatiu com qualitatiu.

Pel que fa a la finalitat i als objectius del Pla, penso que queden explicitats de forma clara i, a més de donar càlcul de les necessitats i previsions en infraestructures, equipaments, llocs de treball, habitatges, fa una aposta clara per la gestió i preservació dels actius del territori –cultura i natura, paisatge i arquitectura– i, en definitiva, fa un plantejament valent, que l'hi agraïm, per la sostenibilitat integral.

Ens agradaria, conseller, que ens expliqués algunes coses, conscients de les limitacions de la fórmula parlamentària, per exemple, de com s'articularà el procés de participació dels ens locals i sectorials? De quins mitjans es dotarà el Govern i el seu Departament pel que fa al seguiment del Pla? Serà un pla àgil, dinàmic, amb capacitat d'adaptació a noves situacions? Com es modulen els creixements urbans, la ubicació d'assentaments industrials? Quines eines de gestió es preveu per als espais oberts?

Com vostè bé coneix, conseller, la mobilitat i l'accessibilitat continuen sent l'assignatura pendent a les comarques de muntanya. El Pla defineix de forma clara quatre eixos nord - sud, des de l'eix del Llobregat a l'eix del Noguera Ribagorçana, passant per l'eix del Segre i el del Noguera Pallaresa; amb un eix transversal potent com és l'eix pirinenc, i un subeix de no tant abast.

Li hem de dir que, de tota manera, ens agradaria un eix del Noguera Pallaresa, o eix del Pallars, una mica més ambiciós en diversos sentits: una proposta definida per a Comiols, una millora del doll i també que no renun-

ciï al túnel de la Bonaigua, en el sentit que seria important, més enllà de la connexió Pallars Sobirà amb la Vall d'Aran, que és l'única que quedaria per resoldre després de l'execució de l'eix pirinenc, perquè poguéssim parlar d'una via catalana per accedir a l'Aran.

Finalment, conseller, tot i seguir aquesta vocació de nexe més que de frontissa que té el Pirineu, creiem que el Pla hauria d'incorporar, de la mateixa manera que ho fa amb la vall del Valira i Andorra, algunes consideracions sobre relacions socioeconòmiques i possibles sinergies amb els territoris veïns de la vall del Garona i del Ribagorçana, és a dir, França i Aragó.

Gràcies, conseller, i reitero les meves felicitacions perquè tenim un pla consistent i valent.

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

El president

Té la paraula l'honorable senyor Joaquim Nadal, conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, efectivament, com ja vaig tenir ocasió de contestar a la diputada Dolors Clavell, d'Iniciativa per Catalunya Verds, el Govern ha presentat ja el Pla territorial de l'Alt Pirineu i l'Aran, presenta la setmana que ve el Pla director de l'Alt i del Baix Empordà, i continuen els compromisos per avançar en la tramitació i aprovació dels plans directors del Pallars Sobirà, de la Cerdanya i de la Vall d'Aran. I, al mateix temps, continua el compromís en ferm d'avançar en la formulació d'unes normes d'arquitectura de muntanya, que són un complement, ens sembla, imprescindible d'alguna de les determinacions d'aquest Pla territorial al qual vostè feia esment.

Aquest Pla territorial va ser presentat, públicament, a l'Institut per al Desenvolupament de l'Alt Pirineu i l'Aran ara fa quinze dies. I ha començat un procés de presentació pública a les diferents capitals de comarca de la Vall d'Aran i de l'Alt Pirineu per tal que sigui conegut en el seu contingut. I, en el tràmit d'audiència pública, que comença ara i que dura quatre mesos, pugui haver-hi un ampli procés de participació i d'assumpció dels seus objectius per part de la població pirinenca i de les autoritats locals del món pirinenc.

Nosaltres creiem que, naturalment, aquest no és un pla per quedar-se a la prestatgeria d'un despatx, sinó que és un pla dinàmic, que ha de ser utilitzat i aplicable. La voluntat de fer-lo aplicable és la que defineix les tres o quatre determinacions bàsiques en els tres o quatre àmbits fonamentals en què consistiran tots els plans territorials, i que són la regulació i ordenació i priorització dels assentaments, la definició de les característiques i àmbit de protecció dels espais oberts i la priorització i jerarquització de les infraestructures.

Pel que fa als espais oberts, i en l'àmbit del Pirineu, es defineixen tres nivells de protecció: una protecció especial, una protecció territorial i una protecció preventiva. La protecció especial i la protecció territorial pretenen protegir paisatge, espais naturals i sòls de valor agrícola i forestal a no urbanitzar mai, mentre que la protecció preventiva manté, ara, un nivell de protecció en la proximitat dels assentaments i amb la possibilitat de futurs creixements, quan calgui, si mai calguessin.

Pel que fa a les infraestructures i comunicacions, ho ha dit vostè...

El president

Honorable conseller, s'ha acabat el temps...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Doncs, moltes gràcies, i en continuarem parlant.

El president

Gràcies.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les cinc de la tarda i deu minuts.